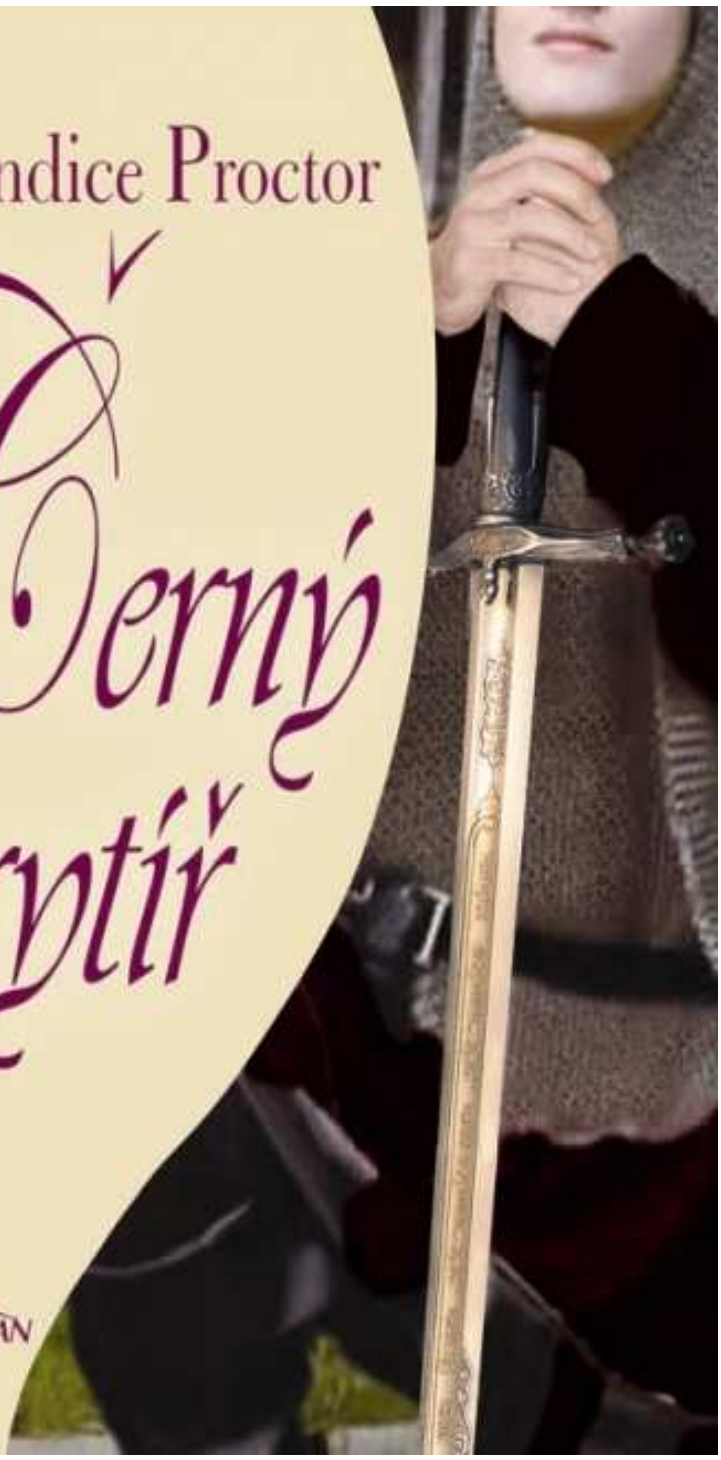
Candice Proctor

Černý rytíř

KLOŠKAN

KAPITOLA PRVNÍ

Château-sur-Vilaine, východní Bretaň, 1189

Dvě bílé svíce stojící na oltáři sytily noc svou zlatou září. Jejich mihotavé plamínky osvětlovaly malované stěny kaple a vysoký strop s Křížovou klenbou. Attice ďAlérion splynul ze rtu tichý úlevný povzdech. U dveří smočila špičky prstu ve vyřezávané kamenné nádobce se svěcenou vodou a přistoupila k zábradlíčku před oltářem.

Těšilo ji, že tu nikdo není. Zdejší kaple byla jejím útočištěm. Stala se jím poté, co se Attica před čtyřmi měsíci, hned po svých zásnubách, přistěhovala do domácnosti vikomta a vikomtesy de Salers.

Občas, když oblohu pokryla nízká bouřková mračna, houstnoucím šerem prokmitávaly blesky a zemi bičoval prudký vítr, vystoupala na opevnění kamenné tvrze a nechala si větrem a deštěm šlehat tvář i vlasy, dokud ji běsnění divoké noci nepřipravilo o dech. V takových chvílích bývala plná těžko pojmenovatelného veselí, vzrušení a touhy, což ji povzbuzovalo a zároveň děsilo. Proto si toulky po cimbuří nedopřávala moc často.

Dnes večer radši zamířila do kaple, kde místo pokušení nacházela mír. Poklekla před vyřezávaný oltář zdobený zlatem, pokřižovala se, sklonila hlavu a odříkávala Krédo.

Modlila se za duši dvořana z Paříže, jenž umíral v hostinském pokoji. Dále Boha prosila o ochranu pro svého bratra, jenž je rytířem anglického krále Jindřicha II., a spolu s ním se připravuje na rokování o příměří, jež se má konat v La Ferté Bernard. Kéž Všemohoucí požehná jejímu starému otci, který tráví většinu svých dnů na lovecké chatě v Normandii. Po krátkém zvažování přidala matčino jméno, i když se pří tom ošívala. Z tvrdých dlaždic pod jejími koleny sálal chlad a prosakoval jemnou vlněnou sukní.

Znovu zaváhala a upřela pohled na bílou zeď za oltářem. Tohle je jediná část kaple, již zatím nezdobí malba. Yvette - vikomtesa de Salers - se stále dohaduje s mnichem z Pierreforte o tom, jaký motiv zvolit. Ctihodný bratr se domnívá, že pro tuto část svatyně se nejlépe hodí *Poslední soud.* Jenže k němu má Yvette výhrady a prosazuje *Boha triumfujícího* v *nebi.* Attica se spíše přiklání na mnichovu stranu, ale je natolik rozumná, aby o tom před budoucí tchyní pomlčela. Yvette je nejenom pomstychtivá, ale navíc má dlouhou paměť. Ani ne za měsíc se Attica provdá za jejího syna, třináctiletého hocha, jemuž se přezdívá Fulk Tlustý.

Dívka cítila, jak se v ní vzdouvá vlna nelibosti. Stačilo pomyslet, jak se svatební den kvapem blíží. Fulk je o šest let mladší než ona a věčně má špatnou náladu. Zejména ho dráždí, že své nevěstě sahá sotva pod bradu. Což samozřejmě považuje za chybu z Attičiny strany - tvrdí, že na ženskou je příliš vysoká a hubená. Attica doufala, že jí ženich povyroste. A to rychle.

Rozpuštěný vosk kolem knotu jedné ze svící zasyčel a naplnil vzduch vůní včel. Ke stropu se vznesl proužek černého kouře. Dívka opět sklonila hlavu a prosila Boha o

odpuštění za svou rozmarnou a vzpurnou povahu a žádala požehnání pro dům Salersových. Nepovažovala za nutné své přání nějak upřesňovat.
Jakmile splnila svou povinnost, zavřela oči a nechala se konejšit klidem onoho místa. Její dýchání se výrazně zpomalilo, až se zdálo, že dosáhla souladu s celým vesmírem.
„Ehmm.“
Někdo si hrubě odkašlal a přerušil tín vítanou chvíli rozjímání a pokoje. Attica se prudce ohlédla. „Ach Fulku." Ihned nasadila vlídný úsměv. „Polekal jsi mě.“
Chlapec přešlapoval na prahu ve světle lucerny. Měl bledou, těstovitou tvář a rozhořčeně špulil pusu, jako by chtěl své nevěstě něco vyčíst. Oblékl se do svého oblíbeného šarlatového hedvábí a purpurového brokátu. „Nepřišla jsi k večeři, protože ses údajně musela postarat o toho dvořana. Proč jsi potom tady?" Z rukávu vytáhl kousek plátna a hlasitě se vysmrkal. „Je tu zima."
Dívce se pojednou zdálo, že na ni stěny kaple padají, jako by ji chtěly udusit. Zhluboka se nadechla vlhkého vzduchu, v němž se vznášela slabá vůně kadidla, a postavila se. „Tvoje sestřenice se nabídla, že mě vystřídá, abych se mohla pomodlit," hlesla. Nemocného ošetřovala bezmála dvanáct hodin v kuse. „Měla bych se tam vrátit"
Očekávala, že hoch odejde. Jeho matka se k churavějícím lidem odmítala jenom přiblížit a něco z jejího chorobného strachu z neduhů a smrti se přeneslo i na Fulka. Avšak doprovodil ji až ke dveřím hostinského pokoje, kde rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu a fascinovaně si prohlížel vysokého, kostnatého černovlasého muže, jenž ležel nahý na prostorném lůžku s hedvábnými nebesy.
Jmenoval se Olivier de Harcourt a byl důvěrníkem francouzského krále Filipa II. Proto si Yvette nedovolila odehnat ho od svých dveří, což by jinak učinila s každým smrtelníkem, který by se s výkřikem zhroutil v její přijímací hale a zoufale se držel za břicho. Nikdo nedokázal přesně říct, co muži schází. Cloumala jím vysoká horečka, břicho mu oteklo a bylo na omak tvrdé a bolestivé, neudržel nic v žaludku. Komorník se nechal slyšet, že Olivier zjevně spolkl zlo, jež se v něm nyní rozpíná. Podle kuchařky jde o hnilobu střev. Prý už ji viděla a s jídlem prý nemá nic společného.
Na nízké stoličce u lůžka sedělo štíhlé blonďaté dvanáctileté děvčátko. Lokty se opíralo o kolena a dlaněmi si podpíralo bradu. Sotva spatřilo Attiku, vyskočilo tak prudce, až židle zaskřípala o podlahu z hrubých prken. „Och, díky bohu."
„Je mu hůř?" zeptala se dívka a spěšně přistoupila k posteli. Mihotavé světlo pochodní osvětlovalo mužův propadlý, zpocený obličej. Kdyby nebylo nepatrného pohybu hrudního koše, považovala by dvořana za mrtvého.
„Omdlel," konstatovalo děvče. „Ale podle mě je mu hůř. Má vysokou horečku a blouzní. Ustavičně se ptá po breviáři. Poslala jsem páže, aby přineslo ten můj. Myslela jsem, že tím Oliviera uklidním, ale vůbec ho nezajímal."
„Vypil nějaký čaj, který jsem nechala přinést?"
Holčina přikývla, až jí přes rameno přepadla kadeř jemných vlasů. „Trochu. Ale hned jej zase zvrátil."
Attica si povzdechla. Ani sladké aroma bylin, s jejichž pomocí se pokoušely srazit muži teplotu, nepřekrylo kyselý zápach zvratků. Vyzkoušela již kořen anděliky, mátu, yzop, řebříček, květ bezu, levanduli... Marně. „Je pozdě," poznamenala a posadila se na stoličku. „Zůstanu u něho. Měla bys už jít.“

Dívka sepnula drobné dlaně a zhluboka se nadechla. „Zůstanu tu s tebou, jestli chceš.“
Attica zavrtěla hlavou a vděčně se na ni usmála. „Kdepak. Jenom běž." Odvrátila se, namočila kus plátna do odstáté vody a jala se nemocnému omývat obličej a hubenou hruď. Muž byl mladý, bledý a očividně vyčerpaný, přesto svým způsobem pohledný. Avšak jeho pleť nabyla nezdravého našedlého odstínu a na tmavých chloupcích na končetinách a prsou se třpytily krůpěje potu. Attica netušila, co Oliviera sužuje, nicméně viděla už tolik lidí se smrtí na jazyku, že s jistotou věděla, že tento muž nepřežije dnešní noc. Dokonce přivolali místního kaplana, aby mu udělil poslední pomazání.
„Zemře?" otázal se Fulk a odvážil se o pár kroků blíž.
„Pravděpodobně ano." Pohlédla na něho.
Mládenečka se nelibě dotklo, že se mu snoubenka nevěnuje. Přistoupil proto k dvořanovým věcem a jal se je nestydatě zkoumat. Pohrával si s přezkami na Olivierových sedlových brašnách, okukoval jeho pěkné ošacení. Zaujaly ho plášť z tmavě modrého sametu a tunika z jemné zelené vlny, stejně jako těžký zlatý řetěz a drahokamy vykládaný opasek a pouzdro s dýkou.
„Co myslíš, nosí všichni dvořané takhle skvostné šaty?"
Attica se ohlédla přes rameno. „Na Filipově dvoře ano. Anglický král si na parádu tolik nepotrpí. Slyšela jsem, že chodí oblečený jako lovec."
„Potom bych nejspíš dal přednost francouzskému dvoru."
Dívka jenom cosi zabručela, neboť si všimla, že se Olivierovi zachvěla víčka. Náhle se zdvihl a divoce vytřeštil zrak. Hrudník se mu těžce zvedal, jak se pokoušel shodit nohy z postele.
„Klidně ležte," domlouvala mu vlídně a přitiskla dlaně na potem zvlhlá ramena.
Vtom ji do brady zasáhla mužova pěst. Attica se na dvořana vrhla, aby mu zabránila vstát z lůžka. „Fulku! Pomoz mi!"
Chlapec vyvalil mrňavá očka ztrácející se v odulém obličeji a zděšeně couval ke dveřím. „Myslím, že by si to matka nepřála," vysypal ze sebe a byl pryč.
„Fulku!“
„Pusť mě, ty krávo pitomá," zavrčel Olivier. Roztáhl suché rozpukané rty a vycenil zuby. Namáhavě oddechoval. „Musím se tam dostat. *Musím*"
Byl by ji znovu udeřil, kdyby Attica prudce neuskočila stranou. Vší silou tlačila na mužova ramena. Podařilo se jí propnout paže v loktech a porazit ho. „Odpočívejte, *prosím.* Však už jste tady, už jste tady," domlouvala mu, přestože neměla ponětí, kde si přeje být.
Olivier s ní přestal zápolit. Údivem pootevřel ústa, zíral na ni jako na zjevení. „Už jsem na místě?“
„Ano, ano."
Očividně se mu ulevilo. Zabořil se do polštářů a horečnatýma očima těkal po ztemnělé místnosti. „Kde je Jan?"
„Jan?" opakovala dutě. Zdvihla odložený hadřík, namočila jej a opět začala muže omývat. „Myslíte Jana Lacklanda?"
Dvořanovi ztvrdly rysy. Znovu se nadzdvihl a překvapivou silou sevřel dívčino zápěstí. „Tvrdila jste, že už jsem na místě."
„Ano," lhala a volnou rukou ho přitlačila zpátky na matraci. „To jste."

Muž ji pustil. „Musím ho vidět. Musím mu říct..." Bolestně polykal, hrdlo měl dočista vyprahlé.,.Musím mu povědět o setkání v La Ferté Bernard."
Attičiny ruce ždímající plátno ustrnuly uprostřed pohybu. Rokování, o němž Olivier hovořil, má proběhnout za několik dní. Anglický král Jindřich II. a francouzský panovník Filip uzavřou spojenectví s Jindřichovým synem Richardem. Věděla to, neboť tam bude také její bratr Etienne, jenž patři k Jindřichově družině.
„Jan odjel na loveckou chatu." Odhodila hadřík na stoličku u postele a sklonila se nad nemocným. „Povídejte. Vyprávějte mi o tom setkání."
Muž bolestí zkroutil obličej. „Nic z něj nebude."
Odmlčel se a zalapal po dechu. Attica musela sevřít ruce v pěsti, aby potlačila netrpělivost. „Myslíte z toho rokování?" prohodila. „Proč by z něj nemělo nic být?"
„Filip a Richard..." Olivierova hlava se neklidně převalovala po polštáři, jako by hledala chladivé místo. Dívka se natáhla po plátýnku a přitiskla je muži na čelo. Povzdechl si a víčka mu klesla. „Nemíní vyjednávat. Chtějí jen získat čas... Umlčet papeže a jeho zpropadené legáty."
Zavřel oči a hlava mu klesla, jako by zase omdlel. Attica ho popadla za ramena a nemilosrdně jím zatřásla. *„Povězte mi to.* Vyprávějte mi o konferenci v La Ferté Bernard. O Richardovi a Filipovi."
Řasy se zachvěly, muž se na ni nechápavě podíval. Dívka si olízla okoralé rty. „Ven s tím. Povězte mi, co mají Richard a Filip za lubem."
Soustředil na ni pohled tmavých očí. „Přivedou si s sebou vojsko. Jakmile vyjednávání selže, zaútočí."
„Zaútočí?" Attica nechala ruce klesnout do klína. „Co tím myslíte?"
Koutky Olivierových úst se zkroutily, jako by se pokoušel usmát. „Chtějí Jindřicha zaskočit. Zajmout ho. Přinutit ho, aby přistoupil na jejich podmínky." Muka, zračící se v mužově obličeji, vypovídala o tom, jak příšerně trpí. Přesto se snažil dál hovořit. „Slyšela jste o svatém Guidovi? O sedmé notě?"
„Cože?"
Pochodeň u postele zaprskala, záblesk zlaté záře osvítil dvořanovu zpocenou tvář. Tiše zasténal a opětovně ztratil vědomí. Tentokrát už ho Attica nechala být.
Bez hnutí seděla na stoličce, semknuté dlaně svírala mezi koleny. „Ach Étienne," zašeptala lítostivě.
Vzpomínala na svého jediného bratra, jehož nade vše miluje. Jako malý byl zaslíben Bohu, ale po smrtí jejich staršího bratra opustil klášter a stal se rytířem. Vedl si dobře, byť jeho srdce dál patřilo Bohu a klášteru, do nějž by se jednou rád vrátil. Rytíř jako on neváhá za svého pána položit život. Což znamená, že pokud Richard a Filip napadnou Jindřicha, Étienne ho bude bránit a dozajista zemře.
Žaludek se jí sevřel strachy. Měla by do La Ferté Bernard někoho poslat a Jindřicha varovat. Už už vstávala ze stoličky, aby se rozběhla pro pomoc, ale vzápětí na ni zase unavené klesla. Objala se pažemi a nerozhodně se kolébala dozadu a dopředu. Kromě Yvette neměla za kým jít. Yvette a jejího neschopného manžela Gasparda. Jenže Attica budoucí tchyni nedůvěřovala.
Nedokázala by říct, kde se v ní to podezření vzalo. Zřejmě k němu vedl bezpočet drobných rozporů, otázek, na něž nedostala uspokojivou odpověď, a rozhovorů, které Yvette překotně ukončila, sotva Attica vstoupila do místnosti. Samé maličkosti,

pro něž možná existuje logické vysvětlení. Jenže nemohla ohrozit Etienneův život tím, že se obrátí na nesprávnou osobu.
Připadala si jako osamělé dítě, jež zbloudilo v hustém lese. Byla daleko od domova, od rodiny a přátel, daleko od všech, které milovala a důvěřovala jim. Neměla nikoho, na nějž by se mohla spolehnout
Olivier de Harcourt zasténal a odhodil pokrývku stranou. Dívka ucítila žár sálající z jeho těla. Svižně k němu přistoupila, aby ho omyla a opět přikryla.
Dlouhé hodiny muže ochlazovala a domlouvala mu, aby se napil odvaru z bylin. Přidržovala mu lavor, když dávil. Obklopovala je tichá, temná noc. Avšak navzdory všemu úsilí horečka stoupala a Olivier sténal bolestí. Attica padala únavou, paže i záda jí bolely, chvěla se vyčerpáním. Posléze nemocný upadl do hlubokého bezvědomí, z něhož se nejspíš nikdy nevzbudí. Dívka klesla na stoličku, dlaně složené v klíně. Netušila, jak dlouho takhle seděla a civěla do prázdna. Po nějaké době si uvědomila, že se atmosféra v místnosti změnila. Pohlédla na nehybné, bezduché tělo Oliviera de Harcourt a rychle se pokřižovala. I on ji opustil.
Zvedl se vítr a zarachotil okenicemi. Attica se vzpamatovala, zbystřila všechny smysly, ale všude vůkol dál panoval naprostý klid. Pohlédla na silnou bílou svíci, do níž byly v pravidelných intervalech vyřezány červené kruhy, odměřující uplývající čas. Udivilo ji, jak nízko voskovice dohořela. Byly téměř tři hodiny z půlnoci.
Dlouze si povzdechla. Ztratila už tolik času... Tolik času a pořád nemá ponětí, jak Étienna varovat.
Vtom ji osvítilo poznání. Jestliže je na hradě jediná, komu smí důvěřovat, potom jí nezbývá, než vzít zmíněnou povinnost na sebe.
Avšak vzápětí tuto myšlenku zavrhla. La Ferté Bernard leží za Le Mans, pět šest dní jízdy na východ. Na takhle dalekou cestu se nemůže vydat sama. Všude se to hemží lupiči a tlupami zběhlých žoldáků. Žena, cestující o samotě, riskuje nejenom, žŽe bude oloupena a znásilněna, ale i mučena a zabita. Stačilo pomyslet a naskočila jí husí kůže.
Krátce zauvažovala o tom, že by mohla Yvette něco namluvit, vyrukovat s přesvědčivou historkou, aby jí budoucí tchyně zapůjčila svoji družinu rytířů, kteří by ji k bratrovi doprovodili. Ačkoliv, pokud Yvette správně odhadla, vikomtesa má jistě tušení, proč se Olivier de Harcourt vydal do Bretaně, a v takovém případě by Attice výlet do La Ferté Bernard s gustem zatrhla. Ba co hůř. Podnikla by opatření, aby dívka nevystrčila z hradu ani nos.
Což znamená, že pokud se chce odsud dostat, musí vyrazit hned. A na vlastní pěst.
Zabořila prsty do rozcuchaných vlasů, zaklonila hlavu a pročísla si hustou hřívu spadající jí do tváře. Jako malá si často přála, aby se byla narodila jako kluk. Teď si na starou tužbu vzpomněla: *Kéž bych byla muž...*
Zrak jí padl na dvořanovy šaty úhledně složené na dubové truhle vedle sedlových brašen. V hlavě se jí zrodil nápad. Zvedla vlněnou tuniku, roztřásla ji a přidržela u těla. Olivier byl vysoký a štíhlý, ale ne vyšší než ona. Jeho oblečení jí dokonale padne. Prudce přitiskla oděv k sobě. *Nemůžu to udělat,* pomyslela si a hned nato ji rozechvěl záchvat paniky. *Nemůžu. Nepřipadá* v *úvahu, abych se sama vydala tak daleko.*
Pojednou jí došlo, že se nemusí vláčet až do La Ferté Bernard. U silnice vedoucí k Le Mans a do La Ferté Bernard leží město Laval. Stačí, když se dostane tam, a obrátí se

na svého strýce, kastelána tamějšího hradu. Ten Étiennovi varování spolehlivě doručí.
Jenom den a půl v sedle. Namlouvala si, že tohle zvládne. Vlastně nemá na vybranou. Bez ohledu na strach, klidně by se vydala až do Jeruzaléma, kdyby tím měla bratrovi zachránit život.
Znovu se podívala na tuniku. Ve světle dohořívajících pochodní se zdála téměř černá. Jestli má odejít, musí to udělat hned. A pospíšit si, neboť přibližně za dvě hodiny se začnou obyvatelé hradu probouzet. Už nyní bylo cítit, že se svět připravuje na nástup nového dne.
Aniž pohlédla na bezduché tělo spočívající na lůžku, rázně prošla komnatou a uchopila nůžky ležící u lavoru, jimiž stříhala pruhy plátna. Jedinou její marnivostí odjakživa bývaly dlouhé husté vlasy barvy medu. Z pomyšlení, že se jich musí vzdát, se jí dělalo zle. Ale kdyby se je pokusila nacpat pod čapku, nepůsobila by přesvědčivě. Bez dlouhých cavyků proto zvedla nůžky, aby se pustila do stříhání.
Vtom se zarazila. Uvědomila si totiž, že snáze se dostane ven z hradu jako lady Attica ď Alérion, budoucí choť příštího vikomta de Salers. Kromě toho pro ni bude výhodnější převléknout se do Olivierových šatů až za branami tvrze. Tento úskok poslouží hned dvěma účelům. Nejenom že ji přestrojení uchrání před nežádoucí pozorností ze strany mužů, ale znesnadní tím i možné pronásledování, pokud se Yvette rozhodne poslat za ní svou družinu, aby ji dostihla a přivedla zpět. Zejména když se jí podaří něčím si vlasy obarvit, aby tchýni pátrání ještě víc ztížila.
Vrátila se k dubové truhle, zabalila nůžky do dvořanových šatů a vše uložila do sedlových brašen spolu s pruhem plátna, jímž si stáhne ňadra. Usoudila, že odskočit si do své komnaty je příliš riskantní. Už takhle bude mít co dělat, aby se bez povšimnutí dostala z pevnosti.
Náhle ji napadlo, že když opustí hrad uprostřed noci a beze slůvka vysvětlení, budou se všichni domnívat, že uprchla, aby se vyhnula sňatku s Fulkem. Zarazila se, zmítána rozporuplnými pocity, v podstatě však neměla na vybranou. Musí to udělat, i kdyby tím měla zničit chystaný sňatek a spojenectví, které má zpečetit.
Stačilo pomyslet a rozhořčení se v ní mísilo s nadějí, za niž se styděla. Ihned ten nápad zaplašila. Spojení mezi rody Salersových a Alérionů bylo moc důležité na to, aby je ohrozila rozmarnost jedné tvrdohlavé ženské. I kdyby se nakrásně rozhodla před svým snoubencem utéct, našli by ji a přivedli zpátky. Svatební smlouva by platila dál.
Z tohoto vědomí plynula zvláštní jistota, rozhodně ne však útěcha.
Dívka si přehodila přes ramena kurýrův plášť. Oblékat se do šatů zesnulého jí připadalo zvláštní a podivně znepokojivé. Vypudila tu myšlenku z hlavy, popadla sedlové brašny a vyklouzla ze dveří.

Tvrz Châteauhaut měla obdélníkový půdorys a v každém rohu jednu věž. Byla postavena z ponurého šedivého kamene. Nad přízemím vyhrazeným pro všemožná skladiště se vypínala tři patra. Hostinský pokoj a kaple byly umístěny úplně nahoře a shlížely na hlavní nádvoří.

Attica se plížila po točitém schodišti jihovýchodní věže, vlákna odřeného provazu, jehož se přidržovala, se jí zadírala do prstů. Právě se dostala do druhého podlaží, když se ze tmy vyloupla podsaditá postava a zastoupila jí cestu. „Attiko? Kam jdeš?"
Ucouvla natolik prudce, až málem zakopla a upadla. „Fulku," zalapala po dechu. „Vyděsils mě. Co tu provádíš?"
„Kontroluji svůj šatník."
V mdlém světle dohořívající pochodně umístěné v držáku na zdi dívka spatřila, jak se hoch zahanbeně červená. Měl na sobě pouze župan, pod nímž prosvítalo nahé oplácané tělo. Znechuceně sklopila zrak a dávala si pozor, aby se na snoubence znovu nepodívala.
„Ty někam jdeš," obvinil ji vysokým hlasem. „Ty odsud *odcházíš*"
Věděla, že ji prozradily sedlové brašny, které si tiskne k hrudi. Překotně vymýšlela nějakou výmluvu. „Jde o moji matku... Ona... Byla navštívit mého bratra a náhle se roznemohla. Je to s ní vážné. Pozdě v noci dorazil posel se vzkazem. Naši se domnívají, že máti umírá."
Attice se z té lži zachvěl hlas. Lhát znamená urážet Boha. A když rozmlouvala s umírajícím Olivierem de Harcourt, nebyla zrovna upřímná. Pouze doufala, že Fulk přičte její rozčilení na vrub starostem a zármutku.
Naklonil se k ní a upřeně ji studoval.„A moje matka o tom ví?'
Attica se záměrně zatvářila neurčitě. Nebyla dobrou lhářkou, ale než se přistěhovala do domu Salersových, strávila šest dlouhých let u dvora v Akvitánii a Poitou a tam se dokonce i malé holčičky rychle naučí skrývat svoje pocity a zachovávat zdání vážnosti.
„Ano, samozřejmě že o tom Yvette ví," prohlásila. „Chtěla jsem do Lavalu vyrazit ihned poté, co jsem se onu neblahou zvěst doslechla, ale nemohla jsem tvé matce nechat na krku nemocného Oliviera de Harcourt."
„Je tedy mrtev?“
„Ano.
Fulk se zatahal za brokátovou vázačku svého županu. „Nechápu, proč nemůžeš odjet až ráno.“
„Zakrátko se začne rozednívat," namítla. Ostře si uvědomovala, že čas rychle plyne.
Z temnoty se ozval ospalý hlas: „Pane? Děje se něco?"
Attica pohlédla za svého snoubence. V otevřených dveřích Fulkovy komnaty se objevilo zhruba desetileté rozcuchané páže.
Fulk se otočil. „Ne. Lady Attica časně ráno odjíždí." Přitáhl si župan úžeji k tělu, aby se uchránil před dotírajícím ranním chladem. „Doprovodíš ji a pomůžeš se vším, oč tě požádá."
„Ano, ale já nepotřebuju..." Znenadání se odmlčela, neboť jí došlo, že přece jenom nepojede zcela sama. Svižně se obrátila k pážeti. „Běž napřed, prosím, a vzbuď mého pobočníka Waltera Brie. Vyřiď mu, že se sejdeme ve stáji."
„Ano, má paní."
Když ji hoch míjel, chytila ho za rameno. „Dávej pozor, abys probudil jenom Waltera. Ostatní nech spát. Rozumíš?"
Kluk sklonil hlavu a zamumlal: „Ano, má paní," a zmizel na točitém schodišti. Zvedl se vítr a jeho ledový dech zavanul věží. Dohořívající louč zaprskala a skoro uhasla. Fulk kýchl.

„Podívej, cos provedla," obvinil svoji nevěstu. „Ještě kvůli tobě chytím rýmu. Matce se to nebude líbit."
„Potom pospíchej zpátky do postele."
Otálela tak dlouho, dokud za chlapcem nezapadly dveře. Nato se otočila a rozběhla se po schodech. Zakrátko začne svítat
A ona se ani nedostala z hradu.

Attica se zastavila s rukou opřenou o lesklý teplý bok svého koně. Natahovala uši ve snaze zachytit sebemenší zvuk. Bála se, aby si Fulk vše nerozmyslel a nevydal se za matkou.
Za pootevřenými dveřmi se rozprostíral dvůr koupající se v kalném šeru. Masivní kamenná tvrz odsud vypadala jako černý mrak, zlověstně se rozpínající nad stíny malých dřevěných budov rozesetých kolem vnějšího opevnění. Avšak kromě přešlapování koně a šustění myší zavrtaných v seně k ní nedolehlo vůbec nic.
Oběma rukama se proto chopila sedla a položila je na koňský hřbet. Kaštanový hnědák od ní elegantně odtančil, kopyta zazvonila o kamenné dláždění. Pohladila ho proto po nose s širokým bílým pruhem. „Jenom klid, chlapče," zašeptala, zatímco se s ním mazlila. „Buď hodný, Chantilly, prosím."
Zavrávorala, když do ní Chantilly šťouchl. Sametovými pysky ji čtverácky chytal za prsty. Potom zabořil tlamu do vědra s ovsem, které mu přinesla, aby pokojně stál. Natáhla se po uzdečce. Vtom na dvoře zaduněly kroky a ozvalo se Walterovo bručení.
„Jestli je to nějaký švindl, kluku," Walter zprudka rozrazil dveře dokořán, „lady Attica ti možná odpustí, ale já ne. Vytahám tě..." Náhle se zarazil, když v hutném šeru před sebou spatřil svoji paní. „Lady..."
„Vítej, Waltere," usmála se. Úlevou se jí rozechvěly rty. Jak ráda viděla tu důvěrně známou ztrhanou tvář svého spolehlivého pobočníka a ochránce. Walter stejně jako ona pocházel z Normandie. Attiku opatroval od chvíle, kdy začala chodit. On byl v té době dvacetiletý mládenec. Právě Walter Brie vysadil slečnu d'Alérion do sedla jejího prvního poníka, to on ji naučil zacházet s dýkou a utěšoval, když ji v pouhých dvanácti letech poslali ke dvoru.
Dlouze se vpíjeli pohledem jeden do druhého. Dívka položila dlaň na rameno vyděšeného pážete a usmála se. „Už se můžeš vrátit do postele. Děkuji ti."
„Ten kluk možná naletěl historce, kterou jste mu nakukala, ale já ne," spustil Walter, sotva hoch odspěchal. Stál s nohama rozkročenýma a rukama založenýma na hrudi. „Ani na vteřinu jsem neuvěřil, že lady Blanche leží na smrtelné posteli. I kdyby tomu tak doopravdy bylo, rozhodně byste se nevydávala na cestu v tuto nekřesťanskou ranní hodinu, a navíc jenom se mnou." Prohlížel si ji přimhouřenýma očima, ve tváři se mu nepohnul ani sval. „Snad neprcháte před svým snoubencem?"
„Ne." Attica připnula k sedlu kurýrovy brašny., Jedeme do Lavalu, ale přiznávám, že s mou matkou to nemá nic společného." Uchopila koně za otěž. „Jde o Étienna. Chystá se zrada a já se obávám, že mu hrozí nebezpečí."
Walter přivedl z vedlejšího stání svého šedáka. „Aha. Takže ho jedeme zachránit. Je to tak?"

Attica mu šla pomoci koně osedlat. Usmívala se na svého přítele přes široký koňský hřbet. „Přesně tak. Zbytek ti vysvětlím, až odsud vypadneme."
Walter s bručením pomohl své paní do sedla a nasedl na koně.
Zvolna se ubírali po prázdném nádvoří, kde se znepokojivě rozléhal klapot kopyt. V psinci se rozštěkal pes a po něm další. Attica svírala otěže natolik křečovitě, až zapomínala dýchat.
Vedle otevřených dveří hlídačovy světnice plála pochodeň a tetelila se v ranním vánku. Zalévala kamenný oblouk slabou září. Před jezdci se tyčila masivní dřevěná vrata pobitá železnými pásy. „Hej ty tam!" zvolal Walter na strážného. „Otevři!" Ve dveřích stanul vysoký štíhlý ozbrojenec. Světlé vlasy měl rozcuchané, kazajku nakřivo. „Kdo jste a kam máte namířeno?" uhodil na ně. Na úzkém kostnatém obličeji se zračilo podezření.
Attica pobídla svého koně, aby se zastavil v kaluži světla. Ačkoliv se uvnitř chvěla strachy, léta strávená u dvora ji naučila, jak si navenek zachovat zdání vyrovnanosti. „Proboha chlape," obořila se na vojáka dotčeně, „copak mě nepoznáváš?"
Muž na ni zamžoural světlýma očima a vzápětí je vytřeštil. „Má paní?"
„Co na mě civíš?“ rozčilila se. Nervózní kůň přitančil blíž k vojákovi, velká kopyta zlověstně bušila do dláždění. Zbrojnoš ostražitě ustoupil. „Otevři bránu a pohni sebou!"
„Ale..."
„Jak se opovažuješ mi vzdorovat?“ Attica silou vůle zachovávala nadřazený výraz komtesy ď Alérion, která zírá na služebnictvo spatra jako na dotěrný hmyz. „Nesnesu, abys mi odporoval!“
Toho by se pochopitelně neopovážil. Žádný z poddaných si netroufne nesplnit rozkaz ženy, která je snoubenkou mladého pána. Voják bolestně polkl. „Už běžím, má paní.“ Mohl se přerazit, aby vyplnil nařízení.
Skřípění mohutných veřejí zaplašilo veškeré dívčiny myšlenky. Rozčileně se ohlédla přes rameno. V druhém patře tvrze náhle vzplálo světlo.
Zprudka vypustila zadržovaný dech skrze zatnuté zuby, což přitáhlo Walterovu pozornost. I on si všiml pochodně a semkl rty. Těžká vrata se zvolna rozestoupila a Attica pobídla koně do cvalu.
Hnědákova kopyta dutě zaduněla na dřevěném mostě a hned nato umlkla v prachu cesty. Attica zhluboka nasála do plic vzduch prodchnutý vůní čerstvě zoraných polí a ranní rosy. Ještě nikdy nejela na koni v tak časnou hodinu. Jakmile ji přestaly chránit zdi tvrze, opřel se jí vítr plnou silou do tváře a zmocnil se jejích uvolněných kadeří. Přivinula si Olivierův plášť blíž k tělu.
Ustavičně natahovala uši, zda se za ní neozve povyk, bouchnutí otvírané brány a zběsilý ryk pronásledovatelů. Sklonila se nad hnědákovou hřívou a pobízela ho do rychlejšího tempa. Teprve když docválala do lesíka rozprostírajícího se pod kopcem, kam nedosáhnou šípy z kuší, odvážila se ohlédnout.
Avšak zubaté opevnění splývalo s okolní temnotou.

KAPITOLA
DRUHÁ

Z bažinatých břehů řeky stoupala ranní mlha a rozprostírala se nad poli jako mokrá pokrývka. Panovalo podivné, skličující a nepřirozené ticho.
Barvy se zdály zastřené a nezřetelné, tráva vypadala šedozelená a listí nahnědlé. Jediný jas poskytovaly praskající plameny požírající hořící chalupy. Oheň propůjčoval mlze oranžový nádech a ozařoval zakrvácené tělo zabitého psa a zavražděné ženy. Děsivý obraz násilí.
Rytíř se ani nepohnul, v jedné ruce volně svíral otěže svého elegantního arabského vraníka. Měl na sobě koženou vestu, ale obešel se bez drátěné košile a helmy, protože dnešní mise vyžadovala spíše rychlost a inteligenci než zbraně. Nicméně důvěrně znal jatka na bitevním poli i hrůzy vypleněného města. Plameny osvětlovaly jeho sluncem osmahlý kostnatý obličej prostý všech emocí. Pouze nakrátko se mu zachvělo chřípí, když se zhluboka nadechl a ucítil sytou vůni obdělávané půdy, poznamenanou zápachem pálícího se mokrého dříví a čerstvě prolité krve.
Tohle byla nevelká vesnice, čítala jenom pár chalup. O co útočníkům šlo? O několik krav a prasat? O vozík zrní? O železný hrnec nebo dva? Všude kolem se válela mlha. Nyní byla natolik hustá, že cítil, jak se mu otírá o tváře. Damion de Jarnac semkl rty do pevné čárky a odvrátil se. „Tady už nejsme nic platní," povzdechl si a vyhoupl se do sedla.
Jeho mrštný světlovlasý společník se ani nepohnul. „Neměli bychom je pohřbít?" otázal se. Jmenoval se Sergej a jeho tmavé oči tvaru mandlí se smutně rozhlížely kolem. „Anebo je alespoň něčím přikrýt?“
Damion zavrtěl hlavou. „Musím se dostat do La Ferté Bernard. Jestli rokování nedopadne dobře, uvidíš tenhle výjev nejmíň stokrát, chlapče. Od Normandie po Akvitanii.“
Sergej zaváhal, nespouštěl zrak z mrtvých rozesetých všude kolem. Tuhle vesnici nevyrabovala armáda, nýbrž banda *routiérů* - nezaměstnaných žoldáků. Ale Filip i Jindřich opět verbují muže do zbraně. I v období válek jsou to vesnice, co hoří, ne hrady.
„Sergeji,“ napomenul Damion mladíka ostrým tónem, jemuž nebylo radno vzdorovat.
Chlapec se vyškrábal na svého hnědáka. Ale než se chopil otěží jejich třetího koně, kvapně se pokřižoval.
Damion našpulil rty a krátce si odfrkl. „Dobrá. Kousek odsud je opatství. Vesnice pod ně pravděpodobně spadá. Zastavíme se tam a řekneme mnichům, co se přihodilo.“
Sergej přikývl a pobídl koně. Ovšem špatná nálada ho dlouho neopouštěla.
Damion ujížděl před ním a věnoval se vlastním neveselým úvahám. Na svých sedmadvacet let se se zkázou a smrtí setkával až příliš často. Dlouho se v roli rytíře potloukal po válečných polích Evropy i dál, a rval se s démony viny i zrady. Jako kluk spřádal sny typické pro druhorozené chlapce. Představoval si, že bude pánem

na vlastní půdě a založí novou dynastii. Jeho naděje se roztříštily jedné hrozivé noci, kdy řádila ukrutná bouře. Tehdy došlo na děsivá odhaleni a prolitou krev.
Nicméně z trosek klukovských snů vyrašila mužská ctižádostivost a hlad. Dávno neprahl jen po vlastních statcích, ale i po bezbřehé moci. Ano, tohle nejsou čisté a ušlechtilé cíle, říká se tomu chladné a nemilosrdné odhodlání. Budoucnost, kterou si vysnil, může Damionovi zaručit pouze král. Proto se dal do služeb nejmocnějšího muže křesťanského světa Jindřicha II., anglického krále a vévody z Normandie, jemuž patří víc francouzského území než samotnému zdejšímu panovníkovi.
Na Jindřichův rozkaz se vydal na čtyři měsíce trvající misi, která ho zavedla z Bretaně do nejvzdálenějších míst Irska.
Poznal mnohé urozené šlechtice, kteří se chtěli proti Jindřichovi vzbouřit. Znepokojivé náznaky svědčily o tom, že se králův nejmladší syn Jan zapletl do spiknutí. Kromě toho se Damion dozvěděl něco velice zajímavého, přestože by si na tohle téma přál znát víc - Filip Francouzský se svými kumpány komunikuje prostřednictvím podivného hudebního kódu.
Nyní se vrací ke svému pánovi. Naléhavě si uvědomoval, jak se čas krátí. Setkání v La Ferté Bernard proběhne už za několik dní. Tam se bude Jindřich pokoušet o uzavření míru s mazaným francouzským králem, který se spojil s Jindřichovým pyšným a zlostným synem Richardem. A jestli se Damion nedostane k Jindřichovi včas, čeká starého pána ošklivé překvapení.
Avšak Damion učiní vše, co je v jeho silách, aby k tomu nedošlo. Potom shrábne odměnu, kterou mu Jindřich slíbil: dostane za ženu královu třináctiletou schovanku jménem Rosamund, jež svému budoucímu choti zajistí titul hraběte z Carlyle.
Jamac se s dívkou jednou viděl. Matně si vzpomínal na nafoukané světlovlasé děvčátko s modrýma očima. Ovšem víc než mladičká nevěsta se mu zamlouvalo její panství a tituly. O něčem takovém každý potulný rytíř jenom sní. Pro ně bojuje i vraždí.
Brzy, pomyslel si Damion, už brzy budu obojí mít.
Stopy nájezdníků vedly kolem řeky. Pravděpodobně končí v další nebohé odlehlé vesnici. Damion zamířil jihovýchodním směrem k opatství Saint Sevin, benediktýnskému klášteru, jenž si hoví v malebném údolí mezi nevysokými kopci obklopen listnatým tesem.
Slunce vystoupalo na oblohu, vysušilo mlhu a zaplašilo lezavý chlad, jenž nutil Sergeje halit se do těžkého pláště. Podle Damionových propočtů by měli do večera dorazit do Loironu, přestože návštěva kláštera představuje nečekané zdržení. Další den jízdy je přivede do Vaiges, potom do Le Mans, takže v La Ferté Bernard by se měli objevit ve středu. Rokování...
Někde vpředu se ozvalo hrubiánské zvolání jakéhosi muže a vytrhlo Damiona ze zadumání. Ihned zbystřil všechny smysly.
Obklopoval je hustý hvozd s bohatým podrostem. Z každé strany strmě se svažující příkré stezky na ně mávaly hustě propletené větve dubů a kaštanů. Kvetoucí keře hlohu tvořily neprostupný živý plot. Damion přitáhl koni otěže. Vtom zaslechl nezaměnitelný svist šípu vystřeleného z kuše. Následovalo bolestné koňské zaržání.
„Prokrista." Prudce obrátil koně a natáhl se po kopí a štítu, které měl zavěšené u sedla. „Kryj mi záda!" štěkl na Sergeje. Nato se znovu otočil a dodal: „Ale neproveď nějakou pitomost, rozumíš?“ Pak pobídl araba kupředu.

Na válečného hřebce byl jeho kůň příliš malý a drobný, avšak Damion na sobě neměl vojenskou výstroj. Mohl proto plně využít hřebcovu mrštnost, vrozenou inteligenci a neochvějnou odvahu. Cválal do svahu, elegantní koňská kopyta nebyla téměř slyšet, jak se bořila do hluboké lesní půdy.
Na vrcholu hory podrost prořídl. Před Damionem se otevřela mýtina, na níž přibližně tucet *routiérů* dorážel na štíhlého tmavovlasého mládence, sedícího na nápadném hnědákovi s širokým bílým pruhem na ušlechtilé hlavě.
Lapkové chytili mladého ptáčka, blesklo Damionovi hlavou. Přimhouřil oči a zaměřil se na mládencovu zelenou tuniku, tmavě modrý sametový plášť lemovaný silným zeleným prýmkem a drahokamy vykládanou rukojeť krátké dýky, kterou se oháněl. Vskutku nezkušený bohatý hejsek. Snadná, nápadná kořist. Jeho rodina by si ho měla lépe hlídat.
Opodál stál kůň bez jezdce. Mohutný sedák se chvěl, jeho otěže zůstaly přiskřípnuté pod tělem muže obráceného tváří k zemi. Nehýbal se. Ze zakrvácených zad mu trčel šíp zdobený pávím peřím. I sedák byl zraněný a krvácel. Jeden z lupičů se natáhl po visících otěžích. Kůň se po něm zlostně ohnal. Uši měl sklopené vzad, vztekle po drzounovi kopl a zaržál. Pobuda poplašeně uskočil.
„Držte se od nás dál a nechte nás projít" ozval se mladík ochraptělým, avšak překvapivě vyrovnaným hlasem. Nicméně jeho hnědák musel vycítit skrývaný strach svého pána, neboť pod ním nervózně tančil a uskakoval. Mohutnou svalnatou zádí opisoval kruh, čímž udržoval desperáty v uctivé vzdálenosti.
„Merde! Jakého nafoukaného panáčka jsme to chytili," posmíval se jeden z lapků, podsaditý pořízek, jemuž chybělo ucho. „Copak neumíš poprosit?"
Jeho kumpáni se rozchechtali.
„Řekl bych, že bychom měli tady princátko naučit správným manýrám, co vy na to?" přidal se druhý. Následovala další salva smíchu.
Pouze jediný z pobudů se nesmál. Lučištník připravený ke střelbě.
„A *moi, de Jarnac!*" zařval Damion z plných plic a ostruhami se dotkl arabových slabin. Byl to válečný pokřik. Schválně jej použil. Zadoufal, že se lapkové zaleknou v domnění, že si přivedl celou armádu, zatímco s sebou má pouze jednoho přecitlivělého sirotka.
Při tom pomyšlení se kysele zakřenil, avšak úsměv mu vzápětí ztvrdl na rtech a přeměnil se ve vražedné odhodlání. Spatřil totiž, že se lučištník otočil. Byl to vysoký tmavovlasý muž s černou bradkou, oblečený lépe než jeho druhové. Jeho samostříl se zdál prvotřídní. Damionovo kopí hladce proklálo střelcovu hruď takovou silou, až se jeho násada zlomila.
Rytíř na to nedbal. Vyškubl z pochvy svůj meč a zamířil k hloučku banditu. „Ujížděj, chlapče!" křikl na pobledlého mládence na hnědákovi. „Vypadni odsud!"
Neměl čas zjišťovat, zda ho jinoch poslechl. *Routiéři* se kolem něho hemžili, nikterak neskrývali svoji zuřivost. Rytíř zdvihl meč vysoko nad hlavu a jal se jím nemilosrdně ohánět. Jeden z lapků zavřískl a uskočil, svíraje zakrvácený rukáv. Druhý se zhroutil k zemi. Damion se široce rozmáchl, tentokrát mířil na obnažené hrdlo. Vtom spatřil hůl snášející se na něho zleva. Prokrista! Instinktivně holi nastavil štít. Co by v téhle chvíli dal za svoji bojovou výstroj!
Sotva na to pomyslel, ucítil, jak se mu do pravého stehna zakousla čepel nože. Jakmile vykryl úder holí, pootočil koně a spatřil muže, který ho zranil. Chystal se

znovu zaútočit. Zčistajasna zachrčel údivem, to když se do jeho krku - přesně do zranitelného místa mezi helmou a drátěnou košilí - zapíchla dýka zdobená zlatem. Oči umírajícího se zakalily, bezvládně klesl pod kopyta rozčileného hnědáka.
Damion škubl hlavou a setkal se s vytřeštěným zrakem cizího mládence. Takže kluk neutekl, blesklo mu hlavou, a letmo se na něho zakřenil.
„Prchají!" zahulákal Sergej.
Potlučení *routiéři* se kvapem stahovali do lesa. O čtveřici zabitých kumpánů se nestarali. Damion vyprovázel lapky pohledem. Potřeboval se ujistit, že se opravdu vzdali. Potom opět věnoval pozornost zsinalému hochovi, který odmítl utéct, přestože dostal příležitost.
Mladík byl očividně v šoku. Bledá pleť se mu leskla potem, překotně lapal po vzduchu. Mělce dýchal, hruď se mu namáhavě dmula. Ale hlavu držel hrdě zdviženou a oči měl jasné. „Zachránil jste mi život," pravil k Damionovi. „Nevím, jak vám mám poděkovat." Pobídl koně a nabídl rytíři ruku. „Jsem..." Krátce zaváhal. „Atticus."
Damion předal Sergejovi štít a požádal ho: „Doběhni pro zbytek kopí." Zakrvácený meč si přehodil do druhé ruky, aby se mohl s mladíkem pozdravit. „Damion de Jarnac."
Ruka v tenké rukavici se zdála překvapivě drobná a křehká. Při zaznění rytířova jména se znatelně zachvěla. Ten kluk je strašně mladý, pomyslel si Damion a znovu si ho prohlédl. Přestože se drží hrdě zpříma, má dětsky úzká ramena a nevinný obličej. O nevysokém věku svědčí i bezelstné hnědé oči lemované vějíři takřka dívčích řas a příliš vykrojená ústa. Kdyby nebylo výrazné brady z dolíčkem, vypadal by ten kluk spíše jako holka.
Damion sklouzl zrakem na silný zlatý řetěz na hochově krku a drahými kameny pobitý opasek. Opravdové princátko. Až na ty vlasy. Byly podivně černé, bez lesku, zubatě spadaly jinochovi přes límec, jako by je někdo halabala ostříhal tupými nůžkami.
A obarvil.
Za jiných okolností by v Damionovi probudily zvědavost, ale v danou chvíli měl hlavu plnou myšlenek na schůzku v La Ferté Bernard. Prokrista. Nemůže si dovolit ani vteřinu zpoždění. Seskočil z koně, otřel břit meče o potrhanou halenu jednoho ze zabitých útočníků a uložil zbraň zpátky do pochvy. Zrovna si pruhem plátna ovazoval pořezané stehno, když si všiml, že Atticus sklouzl ze sedla a poklekl ke svému společníkovi.
„Waltere " zašeptal a Damiona překvapilo, že mladíkův hlas přetéká emocemi.
Popadl arabovy otěže.
Atticus se natáhl po šípu čnícím z mužova ramene. Vzápětí ruku kvapně stáhl, neboť Walter zasténal.
Damion se zarazil. Zrovna se chystal nasednout. Vrhl podrážděný pohled na Sergeje, který k němu právě přijel. „Předpokládám, že podle tebe bychom jim měli pomoci."
Sergej na něho hleděl tmavýma očima plnýma očekávání.
„Tohle není historka z ufňukané romance nějakého trubadúra," ošil se podrážděně Damion. „A já nejsem rytíř v lesklé zbroji, co nemá na práci nic lepšího, než rozhlížet se po okolí a zachraňovat slabé a utiskované. Nejsem tu proto, abych chránil

princátka a dámičky v nesnázích. Sloužím *králi.* Celá moje budoucnost závisí na tom, jak nyní obstojím."
Sergej mlčel.
„Krucipísek!" Daminon bouchl otevřenou dlaní do sedla a zamířil zpátky na mýtinu. „Tímhle tempem dorazíme do La Ferté Bernard nejdřív o letnicích. "

Ne, neudělá se mi špatně přesvědčovala se Attica, když poklekala do trávy vedle zakrváceného Waltera Brie. *Neudělá.*
Ve vzduchu se vznášel zápach krve. Vedle ní se povalovala hůl ztracená v zápalu boje, na jejím silném konci byly znát tmavé skvrny. Přinutila se nebrat ji na vědomí, stejně jako vytěsnila z hlavy těla zabitých násilníků, roztroušená v pošlapané trávě. Žaludek se jí nezvedal ani tak z krve či mrtvých, jako z vlastního strachu, který jí stahoval hrdlo.
Položila dlaň na Walterovo široké rameno. Bylo pevné a hřejivé. Attica si neuměla představit, že by její pobočník skonal. Netušila, co si počít. Ovšem měla by si nějak poradit. To ona zatáhla Waltera do téhle šlamastyky. Musí najít někoho, kdo se o něho postará, a dál bude v cestě pokračovat sama. Jenže si připadala jako omráčená. Nesvedla jasně uvažovat.
Na trávník vedle ní dopadl stín, a když zdvihla hlavu, zahleděla se do sytě zelených očí Damiona de Jarnac. Milosrdná matko, *Damion de Jarnac!*
Přestože na sobě neměl válečnou výstroj, nebylo pochyb, že před sebou nemá kupce či příslušníka kněžského stavu. Z robustního, svalnatého tmavovlasého muže čišela síla i nesmlouvavost. Roky strávené pod nemilosrdným sluncem zbarvily jeho pleť do odstínu tmavého bronzu a vyryly do ní hluboké vrásky. Povídaly se o něm děsuplné historky. Attica zírala do jeho zachmuřené tváře. Strach jí sevřel útroby natolik prudce, až zapomněla dýchat. Možná ji zachránil před loupežníky, ale sám není o nic lepší. Vždyť je to žoldák. Potulný rytíř, jdoucí z bitvy do bitvy. Žije jen ze svého platu a toho, co si ukradne ve městech, která vyplení. Ani on nectí zákon a slouží tomu, kdo vyřkne nejvyšší nabídku. A že někteří lidé nabízejí za špinavou práci vskutku hodně. Inu, vždyť tenhle chlap je nebezpečnější než celá smečka *routiérů.*
Civěla na něho neschopná slova. Sledovala, jak se mračí. Zmocnil se jí zvláštní pocit, že setkání s lupiči Damiona ani tolik neohrozilo na životě, jako popudilo. Vadilo mu, že ho zdržují. A nyní mu v cestě stojí ona.
„Počkejte, podívám se na něj," prohlásil netrpělivě. Přidřepl vedle ní a stáhl si rukavice. Čišela z něho hrozba a dívka se měla co ovládat, aby poplašeně neuskočila. Udivilo ji, s jakou jemností muž prohlíží zranění jejího přítele.
„To je váš pobočník?" otázal se, když si otíral zakrvácené ruce o trávu.
Přikývla. „Přežije?"
Rytíř pokrčil rameny a chopil se rukavic. „Snad. Šíp se zabořil hodně hluboko. Lepší je nechat jej v ráně a přivázat zraněného ke koni, dokud o sobě neví. Kousek odsud je opatství.
Tam už si s ním poradí."
Jarnac se hbitě postavil a odvrátil se, jako by nové známé pustil z hlavy. Attice blesklo hlavou, že je nechá samotné na mýtině plné mrtvol, aby si nějak poradili. Co když se lapkové vrátí? Anebo jiní, jim podobní? Vzpomněla si na osud žen *z*

vypálené vesnice. Znenadání si uvědomila, že navzdory rytířově špatné pověsti jí bude lépe s ním než bez něho.
Kvapně vstala. „Monsieur..."
Otočil se k ní a nechápavě si ji prohlížel, jako by dočista zapomněl na její přítomnost. „Ano?“
„Napadlo mě... Nejedete náhodou do Lavalu nebo Le Mans? Pokud ano, mohl bych se k vám přidat?“
Přimhouřil oči a ostražitěji studoval. Jeho výraz se změnil. Attica ucítila bodnutí paniky. Co když ji prokoukl?
„Kolik vám je let?“ otázal se.
Užasle na něho zírala. „Cože?*“
„Ptal jsem se na váš věk."
Dlouho váhala. „Šestnáct," vyhrkla nakonec a ihned věděla, že šlápla vedle.
Nelíbilo se jí světélko, jež vzplálo v mužových zřítelnicích. „Lháři," ucedil a zkroutil rty v náznaku úsměvu.
Byla to lež, ale úplně jiná, než Jarnac předpokládal. Attica si ubrala tři roky.
„Patnáct,“ opravila se.
Rytíř ji uchopil za bradu a upřeně si prohlížel její obličej. Bezděčně se zachvěla strachy. „Nanejvýš čtrnáct."
Nehádala se s ním. Ani se nepohnula. Děsilo ji, čeho by si mohl Damion ještě všimnout. Avšak Étienne jí kdysi řekl, že lidé vidí jenom to, co vidět chtějí. Zdálo se, že je to pravda. Jarnac si ji ještě chvíli prohlížel a potom s ní zalomcoval, až jí zacvakaly zuby. „Nesnáším, když mi někdo lže, princátko. Zapamatujte si to." Nato se odvrátil.
Vydal se odchytit Walterova koně. Šedák škubl hlavou. Na nozdrách měl pěnu a krev, oči vyvalené strachem i bolestí. „Klídek, chlapče," domlouval mu rytíř překvapivě chlácholivým hlasem. Attica tiše zírala. Kůň si odfrkl a zůstal stát jako socha. Damion mu přejel zkušenou rukou po krku a kohoutku. Dívky se opět zmocnil dojem, že na ni zcela zapomněl
Proto k němu přistoupila. „Smím tedy jet s vámi?“ Dál věnoval pozornost výhradně koni. „Doprovodím vás k opatství. Dál ne.“
Zmocnilo se jí zklamání a nová dávka obav. „Znamená to, že tam vaše cesta končí?**
„Ne. Tam končíte vy. Dál vás nevezmu." Už ji unavovalo promlouvat k mužovým zádům. Proto šedáka obešla a dál s rytířem hovořila přes koňský hřbet. „Proč ne?"
Tentokrát sejí Jarnac zahleděl zpříma do očí. „Protože pospíchám.“
„Nezdržím vás. Slibuji.“
„Ale ano.“
„Zaplatím vám."
Jakmile ta slova vypustila z úst, uvědomila si, že učinila chybu. Muž zatnul zuby a oči se mu nebezpečně zablýskly. Napřímil se. Prohlídka koně skončila. „Já vaše peníze nepotřebuju."
Teď nemohla ustoupit „Tak vám dám tohle." Nabídla mu zlatý řetěz houpající se jí na krku. „Pokud budete souhlasit, že mě doprovodíte.“
Ani se na něj nepodíval. „Nemám zájem.“ Pohladil šedáka po zpocené šíji. „Není vážně zraněný, ale ztratil dost krve. Kromě toho je nebezpečně vyplašený. Uděláme nejlépe, když vašeho společníka naložíme na jednoho z mých koní.“

„Co třeba tohle?" Zoufalá dívka si stáhla z palce svůj prsten a nabídla mu jej na otevřené dlani.
Podmanivě se zatřpytil. Mistr zlatník jej vytvořil do podoby mladého orla vykládaného perlami a safíry. Hodnotnější věc Attica nevlastnila. Šperk byl nejenom velice cenný, navíc se jednalo o dárek od bratra. Dostala od něho přesnou repliku prstenu, který mu otec věnoval v den, kdy se Étienne stal rytířem. Bolelo ji pouhé pomyšlení na to, že se ho vzdává, jenže neměla na vybranou.
„Povídám vám, že nic nechci" ohradil se rytíř. Vtom blýskající se prsten upoutal jeho pozornost. Sebral jej dívce z dlaně a upřeně si ho prohlížel přimhouřenýma očima. Pak se pronikavě zahleděl na Attiku. „Vy patříte k rodu ď Alérion." Nebyla to otázka.
Dívka udiveně polkla. Nečekala, že muž prsten pozná. „Ano."
Jamac se nepříjemně ušklíbl. „Jenže komtesa ď Alérion má pouze jediného syna. A to vy nejste."
„Já..." Mladá žena převlečená za mládence upadla do rozpaků. „Jsem její levoboček."
Jarnac tázavě naklonil hlavu na stranu. „Opravdu?" Významně klouzal očima po přepychovém ošacení. „Váš otec je ke svým parchantům vskutku velkorysý."
„On... moji matku velmi miloval." Attica se málem udusila svými slovy. Co by se asi stalo, kdyby ji matka slyšela? Která urážka by se jí dotkla víc - prohlášení, že porodila nemanželské dítě, anebo že byla svému choti nevěrná?
„Aha," hlesl Jarnac a Attica se lekla, že ji prokoukl. „Proč tedy neoficiální pan ďAlérion tolik touží dostat se do Lavalu?"
Překotně vymýšlela nějaké přesvědčivé zdůvodnění. Potíž tkvěla v tom, že si odjakživa dávala záležet na své pravdomluvnosti. Proto nedokázala šikovně lhát ani ve chvílích, kdy to nutně potřebovala. „Kvůli strýci." Vyrukovala s podobnou historkou jako před Fulkem. „Umírá. Odjakživa jsme si blízcí, proto mě chce mít u svého smrtelného lože."
„Hmm." Rytíř si založil paže na prsou a dívky se zmocnil dojem, že se dobře baví. „A jak se jmenuje?"
Pozdě si uvědomila, že měla strýce raději vynechat. Ale kdyby se Jarnac přece jenom rozhodl ji do Lavalu doprovodit, tak jako tak by se to dozvěděl., Je tamějším kastelánem," přiznala po pravdě.
Další přehmat. Damion ji propaloval pohledem. „Renouf Blissot ze je *váš* strýc?" Kradmo se k ni blížil. „Snažíte se mi namluvit, že vaše matka byla Blissotová? Že Richard d'Alérion počal svého parchanta se ženou z téhož rodu, z něhož pocházela jeho zákonitá choť?"
Attica málem zasténala nahlas. Koho by napadlo, pomyslela si zoufale, než začala před Jarnakem couvat, že tenhle chlap dokonale zná celou moji rodinu? Odkašlala si a škrobeně odvětila: „Moje matka je rovněž nemanželská."
Jestli s tím včas nepřestanu, blesklo dívce hlavou a v hrudi jí zaklokotal hysterický smích, znectím celou naši rodinu. Avšak její prohlášení muže spolehlivě zastavilo, což jí přineslo velikou úlevu.
„Skutečně?" Pochybovačně po vytáhl obočí. „Další kukaččí mládě, jehož si nadmíru považují?"

Attica se na rytíře podezřívavě podívala. Očividně se dobře bavil. V očích mu jiskřil smích. Ale promítala se do nich i ostražitost „Moje matka a její nevlastní bratr si byli v dětství velice blízcí," spustila opatrně.
„Vy ale máte milující, soudržnou rodinu, princátko! Takové štěstí!"
Z nějakého nevysvětlitelného důvodu tím Attiku popudil. „Znamená to, že mě doprovodíte do Lavalu?“
Damion si pohazoval prstenem na dlani krví potřísněné rukavice. Znenadání jej sevřel v hrsti. „Ano. Zřejmě bych měl."
Očekávala, že se jí uleví. Ovšem místo ulehčení se jí zmocnil zdrcující pocit, že se právě dopustila osudného omylu.

KAPITOLA
TŘETÍ

Mnich z opatství Pierreforte chtěl vymalovat strop její postele výjevy z *Mučednictví svaté Agáty. Jenom si to představte,* pomyslela si Yvette a líně zívla. *Ráno se probudíte a první, co spatříte, je poskvrněná panna s odříznutými ňadry.*
Spokojené klouzala očima po scéně zachycující malebnou krajinu se stromy a kvítím a vesele poskakujícími jednorožci, jež zdobila rozlehlý dubový panel nad její hlavou. *Nádhera.* Znovu zažívala. Yvette Beringerová, vikomtesa de Salers, si protáhla paže za hlavou a zazubila se. *Příště,* rozhodla se, *mu řeknu, aby vymaloval...*
Brokátové závěsy obklopující její lůžko se skřípavě rozletěly a na rozespalou Yvette zaútočil závan ledového vzduchu.
„Odette, ty trdlo!" spustila rozčileně, ale vzápětí se odmlčela, neboť se nad ní sklonil její manžel. Odjakživa jí připomínal Vikinga.
Gaspard Beringer, vikomt de Salers, měřil téměř dva metry. Byl to urostlý muž s dlouhými údy a skvělou fyzickou kondicí. Světlé vlasy rámovaly pohledný obličej se širokým obočím, zářivýma modrýma očima a smyslnými rty. Pro Yvette představoval ztělesnění mužského půvabu.
Zamilovaně se na něho uculila a jako obvykle pocítila slastné vzrušení. Jako mnohé zcela obyčejné ženy i ona měla slabost pro vše krásné a pohled na manžela se jí nikdy neomrzel. „Gasparde," předla. „Přinesl jsi s sebou zimu."
„Ale Yvette..." Gaspard nešťastně otevřel a zase sklapl svoje svůdná ústa. „Ona je pryč!"
Žena si zklamaně povzdechla, posadila se a zpod polštáře vytáhla noční košili. „Kdo je pryč?" Nasoukala se do hábitu.
„Tvůj jestřáb? Nebo ta šikovná lovecká fena? Snad ne ta kobyla, cos ji koupil minulý týden?"
„Ne." Gaspard pustil závěsy a zamířil ke džbánu vína, jež se ohřívalo na důmyslně vykládaném stolku přistaveném ke krbu. „Attica," prohodil přes rameno, zatímco si naléval. „Attica je pryč."
„Cože?" Yvette zkameněla na místě. Jakmile se vzpamatovala, přehodila kypré bílé nohy přes pelest a se zabručením se postavila. „Co tím chceš říct, že je pryč? Vyšla si na procházku? Vyjela si na koni? Nebo...?"
„Myslím tím, že je jednoduše fuč." Muž významně zašermoval rukou, v níž svíral pohár. „Povídal jsem ti, že není z toho zasnoubení vůbec nadšená."
„Nebuď směšný." Yvette mu vyškubla číši z prstu. „Vždyť s tím *souhlasila.* Attica de Alérion je příliš čestná a oddaná své rodině na to, aby odmítla splnit svojí povinnost a dala Fulkovi košem."
„Potom mi pověz, kam zmizela. Protože ona tu doopravdy není." Znovu si přivlastnil pohár a zhluboka se napil. „Oznámilo mi to páže. A strážný u brány jeho slova potvrdil. Odjela před svítáním v doprovodu toho svého poskoka."
Yvette si přehodila přes ramena plášť a zamyšleně přistoupila k otevřenému oknu. Zahleděla se na horečné dění na hradbách. Náhle prudce sevřela dřevěný rám a

ohlédla se na manžela. „Co ten pařížský dvořan - Olivier de Harcourt - žije ještě?"
„Ne. Služebnictvo ho ráno našlo mrtvého."
Žena si skousla spodní ret. „Zajímalo by mě..." Přibouchla okno a obrátila se ke svým dvorním dámám. Ač cudně klopily zrak, zůstávaly očividně ve střehu. Na napřažených pažích nabízely své paní hedvábné a sametové róby, z nichž si měla vybrat Yvette se na poddané obořila a vztekle zašermovala rukama: „Nestůjte tu jako husy a pomozte mi s oblékáním. Ať ke mně přijde to páže a hlídač od brány!"
Dvorní dámy pospíchaly vyplnit rozmary své paní. Yvette vzhlédla k manželovi, který na ni civěl s otevřenou pusou.
„Co tady pořád okouníš, Gasparde? Pošli pro ty dva hejsky! Hned. Jakmile s nimi budu hotova, chci vidět Fulka."
Ačkoliv se Gaspard honosil titulem vikomta de Salers, uvědomoval si vlastní omezenost. Nikdy nebylo pochyb o tom, kdo v tomhle manželství nosí kalhoty.
Bez okolků se tedy podvolil přání své choti.

O hodinu později se vikomtesa de Salers, nyní oblečená do nádherného roucha ze zlatého hedvábí lemovaného rudým sametem, uvelebila do širokého vyřezávaného křesílka, jež bylo vyhrazeno výhradně jí, a obdařila svého syna chladným kritickým pohledem.
S povděkem shledala, že se na slyšení k ní vyšňořil do zlatého sametu a šarlatového brokátu, což jsou její oblíbené barvy. Podle některých lidí chlapec v této divoké barevné kombinaci vypadal jako nastrojený a přecpaný křeček, ovšem podle názoru své matky mu to úžasně slušelo, což od něho přirozeně očekávala. Občas si v koutku duše připustila tu smutnou ironii. Jediné, co Fulk podědil po svém chlapáckém otci, byly vlastnosti na první pohled neviditelné: slabá vůle a nízký intelekt. Chudák Fulk přišel na tento svět stejně baculatý a nevzhledný jako sama Yvette.
Jako by si hoch uvědomoval tok matčiných pochmurných myšlenek, začal se nervózně ošívat „Přestaň s tím!" okřikla ho.
Fulk se zarazil.
Yvette se k němu naklonila. „Páže mi povědělo, že víš o kvapném odjezdu své snoubenky. Proč jsi mi to okamžitě nenahlásil?“
Fulk několikrát otevřel ústa a zase je zavřel, čímž se velice podobal svému otci. Až na to, že na rozdíl od šarmantního vikomta vypadal jako ryba vyvržená na břeh.
„Fulku!“
Hoch sebral veškerou odvahu a vyhrkl: „Tvrdila; že o tom víš!"
„Já? Attica ti navykládala, že já o tom vím? A tys jí to věřil?“
Fulk zesinal natolik, že by se lehko daly spočítat pihy na jeho bambulovitém nose. Moudře držel jazyk za zuby a svěsil hlavu.
„Tys jí to věřil?' opakovala Yvette. „nepřipadalo ti divné, že bych tvoji snoubenku pustila z hradu před svítáním a v doprovodu jediného sluhy? *Prokristapána, Fulku, kdes nechal hlavu?*" Vztekle sevřela vyřezávané područky a s nebývalým elánem se postavila. Chlapec před ní poplašeně couvl. Znechuceně se odvrátila. *„Idioti.* Jsem obklopena samými hlupáky."

„Proč by mi lhala?" odvážil se hlesnout její syn. Matka se na něho podívala a přinutila se zhluboka nadechnout. „Vyrozuměla jsem, žes ji navštívil v době, kdy ošetřovala Oliviera de Harcourt."
Fulkova vypoulená očka ještě víc povylezla z těstovitého obličeje. „Ani jsem se k němu nepřiblížil, věř mi. Dával jsem si bedlivý pozor."
Yvette znechuceně mávla rukou. „Na tom teď nezáleží. Říkal něco, když jsi tam byl?"
„Ne. Nevěděl o sobě."
Žena zklamaně semkla rty. Napjaté ticho vznášející se v místnosti prořízlo tu a tam šlehnutí biče, následované výkřikem bitého muže.
Fulk se nervózně ohlédl k pootevřenému oknu, vedoucímu na nádvoří. „Co je to za hluk?"
„Strážce brány byl neposlušný," odvětila Yvette, jež se soustředila na smítko zachycené na rukávu svého roucha. „Sklízí zasloužený trest." Znovu se zadívala na svého syna. , Je to moc důležité, Fulku. Neprozradila ti Attica něco? Ten kurýr jí mohl něco říct."
Hoch divoce vrtěl hlavou. „Kdepak, nic. Jenom Judith povídala, že se sháněl po breviáři." Fulk znechuceně našpulil rty, neboť svou hezoučkou sestřenicí z hloubi duše pohrdal. „Ta pitomá nána mu podstrčila svůj, přestože očividně prahl po vlastním. Měl ho v sedlové brašně."
Yvette na syna upřeně zírala. „Harcourt měl u sebe breviář?"
„Ano. Takový malý, úplně obyčejný," přisvědčil zklamaně Fulk. „Očekával bych něco velkolepějšího. Ne jenom prosté desky ze zelené kůže, téměř bez zlacení."
Žena zalétla pohledem ke svému muži, který zašeptal: „Breviář ze Sainte Foy."
Přikývla. „Pošlete někoho do hostinského pokoje. Chci si prohlédnout Olivierovy věci."
V komnatě se opět rozhostilo ticho, tentokrát naprosté. Bičovaný muž zřejmě již zinkasoval svůj trest a odvlekli ho. Yvette se ulevilo. Z toho ječení ji rozbolela hlava.
Gaspard se za chvíli vrátil, tvářil se znepokojeně. „Jsou pryč - Harcourtovy sedlové brašny a tak. Služebnictvo všechno prohledalo."
Yvette zlostně sevřela ruku v pěst. „Vzala je Attica."
„Co by dělala s pánským oblečením?" zeptal se Fulk, jenž těkal pohledem z jednoho rodiče na druhého.
Matka zavrtěla hlavou. „Věděla, že kurýr převáží cosi důležitého, ale netušila, kam to schoval. Proto si vzala všechno."
„Pořád to nechápu," mukal Fulk.
PProč by Attiku zajímalo, co převáží nějaký Olivier de Harcourt? A *komu* to vezl?“
Rodiče ho ignorovali.
„Kam se s tím mohla vypravit?" otázal se Gaspard. Nakrčil čelo, jak úporně přemýšlel. „Za svým otcem?"
„Kdepak. To je moc daleko." Yvette rozčileně rázovala po komnatě. „S největší pravděpodobností zamířila ke svému bratru Étiennovi do La Ferté Bernard."
„Do La Ferté Bernard?" zakvílel Fulk.
„Ledaže..." Yvette se zarazila. „Ano. Mám to! Skutečně se vypravila do Lavalu, jak tvrdila Fulkovi, ale ne za svou churavou matkou. Veze breviář svému strýci. Věří, že si s ním poradí." Žena se obrátila tak prudce, až její syn nadskočil. „Přiveď mi velitele

vojska! Rychle!" nařídila chlapci. „Vyšleme pátrací oddíly do všech směrů, ale především do Lavalu."
„Ale...," protestoval Gaspard, zatímco Fulk pospíchal z místnosti. „Proč by Attica dávala breviář Renoufu Blissoiovi? Chci tím říct, že ten muž se už dlouhé roky staví na stranu Richarda a Filipa proti Jindřichovi. Slouží jim déle než my."
„My to víme," zazubila se jeho choť a v hrudi jí zaklokotal smích. Po dlouhé době se upřímně bavila. „Ale Attica ne."

Vždycky si to můžu rozmyslet, namlouvala si Attica, zatímco sjížděli do údolí. Její rozhodnutí cestovat v doprovodu Damiona de Jarnac není nezvratitelné. Jakmile dopraví Waltera do opatství a svěří ho do péče mnichů, může dál pokračovat sama.
Uklidněna onou myšlenkou přimhouřila oči a zahleděla se na vzdálenou siluetu kláštera. Potom se znepokojeně zadívala na svého zraněného přítele. Bezvládně visel na krku rytířova grošáka. Ani se nepohnul.
Přivázali ho k sedlu pruhy plátna odtrhnutými z tunik padlých lupičů. Sergej vedl zraněného šedáka a dalšího Jarnakova koně. Attica se ujala grošákových otěží. Věčně napnutá ruka ji začínala bolet. Vlastně ji bolelo celé tělo. Ačkoliv se považovala za dobrou jezdkyni, po dlouhých hodinách strávených v sedle se hlásilo vyčerpání.
Cítila se jako úplné někdo jiný. Jako by žila život jiného člověka. Při tomto pomyšlení ji zachvátilo vzrušení. Věděla, že její pocity nedávají valný smysl, neboť nikdy nezakoušela větší strach než teď. Bála se o Etienna a jeho pána, anglického krále. Děsilo ji Walterovo zranění i vlastní nejistá budoucnost. Na druhou stranu byla plná odhodlání. Kdy naposledy měla tolik svobody? Jako by uprchla ze žaláře. Ani si nevšimla, jak hladce vyklouzla ze střevíčků malé divošky a přijala roli pokorné urozené choti, jíž se zakrátko má stát.
Náhle si všimla, že Damion uklidňuje svého koně a bezděčně sahá po meči. Nervózně se ohlédla přes rameno a dohnala ho. „Myslíte, že po nás jdou?" otázala se.
„Routiéři."
Muž na ni pohlédl a zvedl koutky v náznaku úsměvu. „Pořád se tu potulují. Když nic jiného, tak neodejdou dřív, než okradou vlastní mrtvé." Přimhouřil oči a zahleděl se do údolí. „Asi bychom to měli vzít rovnou přes pole. Nemá význam táhnout se po silnici a riskovat přepadení tamhle v tom lesíku. Lapkové měli dostatek času se na nás připravit."
Dívka se napřímila a napínala zrak naznačeným směrem. Možná se jí to jenom zdálo, ale na okamžik se domnívala, že v háji u cesty spatřila náznak pohybu. Jako by se jím mihl hnědý stín a zase zmizel.
Opojný pocit dobrodružství, jejž před minutou zakoušela, se znenadání rozplynul. Vzpomněla si na zlověstný sykot, s nímž kolem ní prolétl šíp a zabodl se do Walterova ramene.
Kradmo střelila pohledem ke svému průvodci. Doufala, že jí nevěnuje pozornost, ale bohužel si ji upřeně prohlížel. Pochopitelně mu její slabá chvilka neunikla. „Nebojte se, princátko," chlácholil ji překvapivě vlídným hlasem. Avšak z jeho výrazu nedokázala nic vyčíst „Doprovodím vás až do Lavalu."
Zjistila, že se náhle nevzmůže na slovo. Co se také v téhle situaci dá říct? Bojí se a on to poznal. Probodával ji pronikavým pohledem, soudil ji a Attiku to samozřejmě

znervózňovalo. Zneklidňovala ji pouhá mužova blízkost. Přesto by neměnila. Ať se v jeho přítomnosti cítí dobře nebo ne, zoufale potřebuje doprovod.
Pouze doufala, že si Jarnac na poslední chvíli nic nerozmyslí a nenechá ji trčet v klášteře.

Do benediktýnského kláštera Sain Sevin dorazili krátce po třetí kanonické hodině.
Klášter ležel na okraji rozlehlé zamokřené louky, již obtékal široký potok směřující dolů k Vilaine. Nedávno postavené opevnění ze světlého pískovce, na němž byly dosud vidět stopy po nástrojích kameníků, obklopovalo komplex budov, jemuž dominovala vysoká věž kostela.
Attiku překvapila zdejší pokojná atmosféra, neboť hned po svém příjezdu do Bretaně vyslechla děsivou historku, vážící se k založení tohoto kláštera. Před šedesáti lety, za vlády Ludvíka VI., v kraji žil nemilosrdný a ctižádostivý rytíř jménem Lothar, jenž neváhal zavraždit svého bratra, znásilnit jeho ženu a oslepit jejich syna, aby získal synovcovo dědictví. Podle pověstí Lothar posléze vedl dlouhý a spokojený život, aniž by se dočkal pokání či potrestání. Teprve na smrtelné posteli se začal kát ze spáchaných hříchů. Proto dal postavit klášter Sain Sevin, aby si vykoupil cestu na nebesa.
Když zastavili před novou branou, pohlédla Attica na kostelní věž a napadlo ji, zda se to Lotharovi povedlo.
Zakroužila nad nimi vrána a zakrákala. Dívka jí vyprovázela pohledem a bezděčně jím při tom zavadila o neklidného rytíře po svém boku. I o něm se povídá, že stejně jako Lothar zavraždil svého bratra.
Mimoděk se zachvěla. Marně se snažila rozptýlit svoje obavy. Namlouvala si, že na rozdíl od Lothara Jarnac neublížil svému synovci a nepřipravil ho o majetek. Chlapec dál žije v bezpečí svého hradu, a je to naopak jeho strýc, kdo se věčně trmácí po světě a čelí pronásledování. Damion není jako Lothar. Vůbec ne.
„Strážný!" zvolal Damion, zaklonil hlavu a rozhlédl se po opevnění. Ač nikterak nezvýšil hlas, Attiku nepřekvapilo, že hlídač mrštně přispěchal ze svého domku. Uctivě skláněl světlovlasou hlavu s vyholenou tonzurou, rukou si přidržoval dlouhý černý hábit. Málokterý muž, mnichy nevyjímaje, se zdráhal neuposlechnout autoritativní, nesmlouvavý hlas potulného rytíře.
„Hledáte přístřeší na noc?" otázal se muž úslužně, avšak dál si zachovával bezpečný odstup. Byl mladý, jeho bílá hladká pleť svědčila o tom, že tráví čas převážně ve zdech kláštera. Krátkozrakýma bledýma očima mžoural na bezvládného Waltera shrbeného v sedle.
Jarnakův vraník přešlápl z nohy na nohu. „Ne, ale máme tu raněného. Smíme dál? Rádi bychom ho svářili vašemu ranhojiči."
„Ano, pane, beze všeho," zašveholil portýr. „Špitál je hned za zahradami po vaší levici. Pokud tam bratr léčitel není, nechám pro něho poslat."
Jarnac přikývl a pobídl koně.
Attica ho následovala na nádvoří, jež bylo plné hromad písku a stavebního kamene. Podle pověsti si Lothar přál, aby nad jeho hrobkou stál masivní kamenný kostel obklopený mohutnými zdmi. Jako by ho svatostánek podobný pevnosti mohl

uchránit před hněvem Božím? Avšak podle všudypřítomné stavební aktivity se zdálo, že tentokrát báchorky nelhaly.
„Vypadá to, že si dobří bratři ze Sain Sevin staví novou kuchyň," poznamenal Damion a ukázal bradou na novotou svítící zdi, jež začínaly vyrůstat vedle dřevěného špitálu. „Jsem zvědav, jestli tu je ten jejich ranhojič." Elegantně sklouzl ze sedla. „Jinak musíme počkat, až ho bratr portýr sežene."
Attica na to nic neřekla. Nemohla. Pojednou se cítila natolik vyčerpaná, že netušila, zda v sobě vydoluje alespoň tolik síly, aby dokázala sesednout. Závistivě sledovala, jak její průvodce hbitě zdolal trojici schodů vedoucí do špitálu a zmizel za pootevřenými dveřmi. Její tělo bylo jako z olova, mozek jako opředený pavučinami. Stálo ji obrovské úsilí přehodit nohu přes koňský hřbet. Ztěžka přistála na zemi a klopýtla. Musela se přidržet třmenového řemene, aby neupadla. Byla ráda, že to Jarnac nevidí.
Avšak jeho pobočníkovi nic neuniklo.
„Pomozte mi s vaším sluhou a já se pak postarám o koně," navrhl jí Sergej.
Podívala se na něho. Ještě nikdy nespatřila mladíka, jako je on. Měl nesmírně široké lícní kosti, světlé vlasy i pleť, na niž se nikterak neprojevily dlouhé hodiny strávené na slunci. Ale nejvíc ji fascinovaly jeho oči. Tmavé a v koutcích protáhnuté vzhůru. Připadalo jí, že téměř nemrkají, jako by viděly příliš mnoho hrůz, z nichž se vzhledem ke svému mládí nestačily vzpamatovat. Netušila, jak může být starý, ale odhadovala ho na třináct čtrnáct let. Alespoň podle výšky. Ale když se na něho Attica pořádné podívala, ihned pochopila, proč ji Damion považuje za mladičkého floutka. Na rozdíl od ní má Sergej vzdor svému útlému věku velice staré oči.
„Děkují ti," hlesla. Zatnula zuby a přinutila se odstoupit od hnědáka. Sbírala v sobě sílu, s jejíž pomocí rozváže pouta, která drží Waltera v sedle mohutného grošáka.
Jakmile se kůň zastavil, začal se Walter probírat. Přispěchala k němu. Muž zdvihl hlavu a zasténal. Pootevřel oči, ale vzápětí je obrátil v sloup.
„Pozor!" varoval ji zezadu Jamac. „Chystá se omdlít!"
Rozpřáhla paže, aby zabránila příteli upadnout na zem. Sesypal se na ni jako hora kamení. Jen tak tak ho udržela.
Slyšela cinkání ostruh, jak k ní rytíř pospíchal. Cítila, že se postavil za ni. Zezadu ji objal, přimkl se k ní svalnatou hrudí a zvedl Waltera z její náruče. „Mám ho," špitl jí do ucha a zároveň ji ovál teplým dechem. „Uhněte mi z cesty."
Přikrčila se a vycouvala z jeho sevření. Nenadálá blízkost jí podivně otřásla.
„Vezmu ho za nohy" chvátal k nim léčitel. Byl to neuvěřitelně vysoký hubený mnich s protáhlým, ale milým obličejem. Vypadal jako dokonalý předobraz poustevníka. Attica sledovala, jak muži zvedli bezvědomého Waltera a vynášejí ho po schodech do špitálu.
Následovala je do nevelké chodby se čtyřmi okny, jimiž se dovnitř prodíralo polední slunce. „Položte ho sem," donesl se k ní mnichův hlas z titěrné zšeřelé cely. Když pokládali Waltera na nízké lůžko, vytryskla z jeho rány čerstvá krev a vytvořila u Damionových nohou jasně červené skvrny.
Attica tiše zasténala. Jamac se na ni podíval a zachmuřil se. „Není třeba, abyste tu byl, jestli vás to příliš rozrušuje." Napřímil se. „Využijte času a obstarejte si něco k snědku. Vypadáte, jako byste se chystal každou chvíli složit."
Dívka přestrojená za chlapce zavrtěla hlavou. „Měl bych u něho zůstat."

Rytíř pokrčí! rameny a odvrátil se, aby pomohl ranhojiči svléknout Walterovi tuniku. „Jak si přejete," ucedil, aniž se na ni podíval. „Ale varuji vás. Odjíždím, jakmile ošetříme tohoto muže. A jestli budete příliš hladový nebo vyčerpaný, abyste se mnou udržet krok, nemíním na vás čekat."
Jeho výhrůžky nejsou plané, pomyslela si, zatímco zírala na Jarnakův ostře řezaný profil. Připadalo jí, že z něho nemilosrdnost jenom číší. Beze slova se proto otočila a odešla.

Věděla, že se potřebuje najíst, ale jaký má hlad, jí došlo až ve chvíli, kdy se přiblížila ke dveřím staré dřevěné klášterní kuchyně a ucítila vůni pečeného masa. Hlasitě jí zakručelo v žaludku. Před očima se jí zatmívá nejenom z vyčerpání, ale také z nedostatku potravy.
Nakonec toho spořádala víc, než čekala. Zády se opírala o vyhřátý kmen jabloně v ovocném sadu a sousta zapíjela zředěným pivem. Dokonce si i zdřímla. Probudilo ji zabučení krávy.
„Matko boží!" Vyskočila ze země celá vyděšená, že jí Jarnac ujel. Srdce jí hlasitě bušilo v hrudi, když pelášila udržovanou zahradou ke špitálu.
Oslněná jasným červnovým sluncem vběhla do šeré chodby. Zpočátku nic neviděla. Dál pospíchala slepě dovnitř, než si všimla, že zde není sama.
Spatřila dlouhá hubená záda a vyholenou hlavu místního léčitele. Stál u stolu na opačném konci chodby a cosi drtil v dřevěné misce. Ale to, co způsobilo, že se zastavila v půli kroku a prudce vydechla, byl pohled na Damiona de Jamac. Rytíř na sobě neměl nic než dlouhé bílé spodky a beze studu se rozvaloval na dřevěné lavici přiražené ke zdi.
Proti své vůli si nestydatě prohlížela jeho svalnaté, tvrdým výcvikem zocelené tělo a paže, které se umějí bravurně ohánět mečem. Není divu, že dokáže celý den neúnavně jezdit na koni, když má tak vypracované nohy.
Pojednou upoutal její pozornost dlouhý šrám na stehně. Úplně zapomněla, že i on v šarvátce utržil ošklivé zranění.
Přinutila se pohlédnout mu do tváře. Tázavě na ni zíral. Vtom si ohromeně uvědomila něco, s čím rozhodně nepočítala, když se troufale přestrojila za chlapce. Cestovaní s Walterem bylo prosté, neboť pobočník věděl, že má co dočinění s dámou. Avšak trávit čas ve společností tohoto muže bude něco úplně jiného, protože Damion ji považuje za mládence. Dívka slítla na místě jako solný sloup a v hlavě se jí líhly samé trapné a potenciálně nebezpečné představy.
Ticho narůstalo do nepříjemných rozměru. Attica urputně přemítala, čím by vysvětlila svoje podivné chování. „Já... Měl jsem strach, že jste mi ujel," vyhrkla nakonec. Což byla vlastně pravda.
Rytíř se líně usmál. „Neopustil bych vás bez varování, princátko." Ukázal hlavou k cele. „Váš sluha se už probral. Můžete za ním zaskočit, jestli chcete."
„Ano. Děkuji vám," zamumlala, sklonila hlavu a pospíchala za Walterem.
Muž vypadal vyčerpaně, ale kupodivu byl při plném vědomí. „Díkybohu," zašeptala a klesla na stoličku u jeho lůžka. „Vyhlížíš daleko lépe, než jsem doufala."
Walter se nemotorně posunul na polštářích, které měl pod sebou podložené tak, aby se neopíral o zraněné rameno. „Nejsem to já, o koho byste se měla bát, má paní."

„Pššt." Znepokojeně pohlédla k pootevřeným dveřím. „Nikdo neví, že jsem žena. Nesmíš mě prozradit."
Walter sebou škubl. „Nemůžete v tom pokračovat. Přece nepojedete do Lavalu sama?"
„Klidně lež," domlouvala mu tiše s rukou položenou na jeho rameni. „Nebo ti rána začne znovu krvácet. Nedělej si starosti. Sama nebudu. Našla jsem rytíře, který mě doprovodí."
„Rytíře? Jakého rytíře?" dožadoval se Walter vysvětlení. Snažil se pohlédnout na chodbu.
„Přestaň sebou vrtět. Stejné ho neuvidíš. V boji byl lehce zraněn a ranhojič mu obvazuje nohu."
Walter se na ni upřeně zahleděl. V zapadlých očích podmalovaných namodralými kruhy se zračila bolest. „Jaký rytíř?" naléhal.
Navzdory obavám se dívka málem pousmála. Walter ji má dobře přečtenou. „Rytíř, který nás zachránil před lupiči a dovezl nás sem. Tys ho neviděl? Pomáhal léčiteli, když tě ošetřoval."
„Ne. Když jsem se probral, byl u mě pouze mnich."
Attica dál váhala, ačkoliv by sama nedokázala vysvětlit, proč se zdráhá vyslovit mužovo jméno. „Je to Damion de Jarnac."
Neuniklo jí, že přítelova sinalá tvář ještě víc zbledla. *„Chraň nás Pánbůh a s ním všichni svatí."* Snažil se posadit, vynaloženým úsilím ztěžka lapal po dechu. *„Damion de Jarnac?* Má paní, to přece nemůžete!"
„Pššt," zasyčela znovu a vtiskla ho do polštářů. „Nemám na vybranou, příteli. Jako bys to nevěděl. S takovým ochráncem po boku se do Lavalu dostanu hravě, ale bez něho..."
„Ale..." Odmlčel se a ostražitě blýskl očima k pootevřenému vchodu. Ztišil hlas do ochraptělého šepotu. „Ale kdo vás ochrání před Jarnakem? Máte vůbec *ponětí,* jakých příšerností se dopustil?"
Z pobočníkových rozhořčených slov ji rozbolel žaludek. Část toho příběhu již slyšela, ale správně předpokládala, že toho je víc. Avšak podobné historky se rozhodně nevyprávějí neprovdaným pannám. „Nemá tušení, kdo jsem, Waltere. " Zoufale se snažila hovořit vyrovnaným tónem.
„Ale pokud to zjistí..." Sluha se odmlčel. Nešťastně vypoulil oči, jako by se dusil slovy, která nemůže před urozenou ženou vyslovit.
„Waltere, ten muž je rytíř, ne obyčejný zbojník. "
Zraněnému ztvrdly obvykle vlídné rysy, bezděčně sevřel v pěsti hrubou klášterní pokrývku. „Možná si tak říká, ale podle toho, co jsem slyšel, se svému stavu spíše vysmívá. Jestli se dozví pravdu, neměla byste spoléhat na jeho smysl pro čest."
Attica ignorovala mrazení, jež se jí zmocnilo při zaznění těchto slov. „Na nic nepřijde, o to se postarám."
Walter rozpačitě odvrátil zrak. Měl na srdci něco, co nutně potřeboval říct. „Dnes do Lavalu nedorazíte. Uvědomujete si to?"
Dívka přikývla. Ale kdyby o tom příliš přemítala - o nekonečných hodinách na silnici strávených ve společnosti cizího muže, o dnešním večeru - nikdy by nesebrala dost kuráže pokračovat v cestě. „Pokusím se ho přesvědčit, abychom jeli i v noci a nikde se nezastavovali. Já..

Odmlčela se, neboť zaslechla kroky. Sotva stačila vyskočit z přítelova lůžka, když rytířova ruka smetla stranou závěs u postele.
Jarnac se hrozivě tyčil v úzkých veřejích. Těkal pohledem ze zrudlé dívky na jejího zraněného pobočníka, který vypadal jako vlk zahnaný do kouta. Za jiných okolností by se Attica této scéně s chutí zasmála.
Vtom na ní spočinuly rytířovy zelené oči a všechen smích ji přesel. „Jestli pořád máte zájem se mnou jet, je čas vyrazit." Dlouho z ní nespouštěl pronikavý zrak. Byla to nemá výzva.
„Jsem připraven," broukl „Atticus", jenž vší silou potlačoval dotěrný strach. „Jenom se rozloučím."
Rytíř krátce přikývl, otočil se na podpatku a zmizel. Doléhalo k nim jenom těžké klapám jeho bot.
Walter uchopil svoji paní za ruku a tím ji přinutil odtrhnout zrak od vlnícího se závěsu. „Nemusíte s ním jezdit. Můžete zůstat tady v klášteře. Jste tu v bezpečí. Určitě se zde najde někdo, kdo se vydá do Lavalu místo vás."
Attica se mu jemně vymanila. „Dobře víš, že to nejde. Jak bych mohla takové tajemství svěřit někomu cizímu?"
Walter svraštil šedivé obočí. Tvářil se zkroušeně. „Opravdu si myslíte, že by po vás tohle Étienne chtěl?"
Dívka se kysele zazubila. Uměla si představit, co by jí starší bratr řekl. „Asi ne, ale on by to pro mě rozhodně udělal."
„Je to muž."
Attica bezděčně vysunula bradu a proměnila se v dotčenou, hrdou mladou dámu. „Je ďAlérion stejně jako já. To, že jsem žena, neznamená, že nemám smysl pro loajalitu a čest. Anebo že nejsem schopna projevit odvahu."
Walter si dlouze povzdechl. „Vím, jak moc jste statečná. Právě proto se bojím."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Někdo je pronásledoval.
Damion zamířil se svým koněm mezi vysoké břízy, jejichž větve se skláněly nízko k zemi. Ztratil se mezi stíny a nasměroval araba tak, aby dobře viděl na cestu, po níž přijeli.
Zamžoural do odpoledního slunce a v dálce napočítal čtyři, možná pět ozbrojených mužů. Rychle se blížili. Žhavé paprsky se jim odrážely od helmic, kopyta válečných koní vířila mračna prachu. Zaostávali za Damionem a jeho společníky zhruba o půl hodiny, možná míň, a kvapně je doháněli.
Damion našpulil ústa a dlouze si povzdechl. Nespouštěl zrak z hloučku pronásledovatelů. Sloužil králi Jindřichovi, avšak o jeho misi věděl jen úzký kroužek zasvěcených. Už v raném mládí se Damion poučil, že nemá nikomu slepě důvěřovat. Dostal velice krutou lekci o tom, že věci často nejsou takové, jak vypadají.
Mimoděk spočinul dlaní na jílci meče a uvažoval o neznámých jezdcích. Je samozřejmě možné, že čirou náhodou míří do Lavalu stejně jako oni. Nato vztekle zaskřípal zuby. Anebo pátrají po tom nastrojeném princátku. Ale ať už se za nimi řítí kdokoliv, jistě neváhá uštvat koně, jen když se záhy dostane ke svému cíli.
„Co je?“ otázal se Atticus.
Damion se podíval na vyjukaného mládence. „Co myslíte, nemůže vás někdo pronásledovat?“
Mladíkova tvářse proměnila v neproniknutelnou masku. Oslepeně mžoural do zapadajícího slunce. „Ne," pravil důrazně. „Proč? Někdo se k nám blíží?"
Damionovi zacukalo v koutcích. Tenhle kluk si mistrně osvojil starý trik všech dvořanů a dokonale skrývá vše, co si myslí. Ve většině případů tahle taktika zabírá. Ne však v případě nastrojeného floutka. Za běžných okolností je natolik vstřícný a otevřený, že jeho nenadálé mlčení samo o sobě působí jako zrada.
Damionův úsměv povadl. Klášter opustili před třemi hodinami a on po celou tu dobu mládence bedlivě studoval. Dospěl k několika matoucím závěrům. Ačkoliv tenhle kluk sedí na koni jako přišitý a šikovně se ohání dýkou, má bělostný obličej a měkké ruce jako učený mládeneček vychovávaný v klášteře. Že by se nikdo takový zapletl do spiknutí? Přestože je Atticus očividně statečný a odhodlaný, kdo by mu svěřil nějaké špinavá tajemství? Musí přece znát i druhou stránku chlapcovy povahy - zjevnou přecitlivělost, nezkušenost, upřímnost a přímost. Takový konspirátor nemá šanci uspět. Obzvlášť ne proti králi.
Ovšem Damion na náhody nevěřil. Zejména v případě bratra panovníkova rytíře, který se zčistajasna v tomto kritickém čase objeví na cestě vedoucí do La Forte Bernard. Jestli tenhle šibal nekuje něco proti králi Jindřichovi, pak už je těch náhod trochu moc. Pravda. Damiona by nikdy nenapadlo, že se panovníkovi zpronevěří zrovna Etienne, ale kdo ví, co leží jiným lidem na srdci, že?
„Nic nevidím," hlásil Atticus, zírající do dálky.
„Je to malá skupina, čtyři nebo pět mužů. Štvou své koně, co to jde."

V tom je hoch uviděl. Škubl sebou tak prudce, až se jeho hnědák obrátil. Damion nestačil pohlédnout chlapci do obličeje.
Jarnac pobídl svého koně a zamyšleně následoval Attica z kopce, na jehož úpatí na ně čekal Sergej s ostatními zvířaty. Byli téměř u něho, když se Atticus prudce napřímil. „Stalo se něco?" zajímal se Damion.
Opět měl tu čest setkat se s mladíkovou neproniknutelnou maskou. „Chantilly, můj kůň… Nenašlapuje plnou vahou na pravou přední nohu. Zřejmě se mu do kopyta zabodl ostrý kámen."
Damion sledoval, jak chlapec toporně sesedá na zem. Pohyboval se nemotorně a ztuhle, jako by nebyl zvyklý na dlouhý pobyt v sedle a všechno ho proto bolelo. „Sergej se na něj může podívat, jestli chcete."
„Já to zvládnu," broukl mladík a přejel dlaní po hnědákově noze. Zvedl ji, opřel o stehno a jal se špičkou nože vyškrabovat z kopyta zaschlé bláto, Pracoval pomalu a opatrně, jako by neměl s tímto druhem činnosti valnou zkušenost.
Pak něžně postavil koňovu nohu zpátky do trávy. „Nic nevidím, ale vůbec jsem ho dneska nešetřil." Velkýma jasnýma očima pohlédl na Damiona. „Směl bych chvíli jet na vašem grošákovi?"
Chlapec nic nepředstíral. Upřímně se obával o zdraví svého valacha. Damion si ho se zájmem prohlížel. Urostlý hnědák s širokým bílým nosním pruhem a čtyřmi ponožkami nezapřel ušlechtilý původ. Takového zvířete si každý lehko všimne - a hned tak na něj nezapomene. Každý ho snadno pozná. Stejně jako nastrojeného mládenečka.
Damion sklouzl pohledem na Attica. Zaujaly ho chlapcovy husté černé řasy a oblé růžové líce. Ten kluk je až nepřirozeně pohledný. Rytířovou hlavou probleskla dávná vzpomínka. Polozapomenutá myšlenka, již nedokázal lapit.
Mládenec se pod mužovým zkoumavým pohledem zavrtěl a ukázal mu svůj přísný profil. Aniž ho Damion spustil z očí, nakázal svému pobočníkovi: „Sergeji, půjči princátku našeho grošáka. Jeho kůň si potřebuje odpočinout."
„Ano, pane," zazněla pohotová odpověď. Sergej sklouzl ze sedla. „Nicméně já jsem si nevšiml, že kulhá," dodal kvapně, čile pomáhal Attikovi přesedlat koně. „Podle mě tenhle hnědák dlouho pořádně nevystrčil nos ze stáje. Jenom tam stál a ustavičně se nacpával."
Damion se postavil ve třmenech, aby se narovnal a rozhlédl kolem. „Slyším zurčení vody. Někde tu musí být potok. Nejspíš u tamhletoho kopce. Asi bys tam měl hnědáka odvést a ochladit mu nohy. Vrátíme se pro tebe zhruba za hodinu."
Sergej vzhlédl od sedlového řemene, jejž utahoval. Upřel svůj tmavý chápavý zrak na Damiona. „Rozumím," pravil a natáhl se po hnědákových otěžích.
Rytíř se obrátil k Attikovi, který se zrovna usazoval na grošákovi. „Před námi jde kupecká karavana. Když si pospíšíme, máme šanci jí dohnat. Snadno se mezi nimi ztratíme, než nás doženou vaši kamarádi."
Chlapec se na něho přísně podíval. „Nejsou to moji přátelé."
„Přátelé nebo nepřátelé, vůbec nezáleží na tom, jak jim říkáte. Ale nepleťte se, princátko. Jakmile se těch chlapů zbavíme, dojde na zúčtování."

Obchodníky dohnali poblíž nevelké vesnice.

Jednalo se o početnou společnost. Vypadali jako Španělé. V čele průvodu kráčel muž s korouhví, po stranách vojáci vyzbrojení samostříly a kopími. Úžasná podívaná, pomyslel si Damion, zatímco se hnal kolem dlouhé řady ospale působících nákladních zvířat a unavených lidí. Náhle spatřil tlustého kavalíra s šedivými licousy. Podřimoval v sedle, dvojitá brada se mu otírala o drátěnou košili. Jakmile Damionův kůň srovnal krok s jeho zvířetem, se zachrápáním se probral a podíval se na rytíře.
„Dobrý večer." Damion se líne uculoval. „Takhle pozdě a vy jste pořád na cestě?"
Muž se napřímil a otřel si nos hřbetem ruky. „Však víte, jak to chodí, příteli."
Rytíř se teatrálně rozhlížel kolem sebe. „Doufal jsem, že tu bude nějaké opatství, kde bychom mohli přenocovat, ale hodiny jsem žádné nespatřil."
Muž zavrtěl hlavou, „Tady ani žádné nenajdete. Ale na křižovatce před branami městečka jménem Ravel je zájezdní hostinec. Není to odsud daleko.“ Toužebně se zasnil. „Pečou tam báječné jehněčí na česneku."
Neznámý se představil jako sir Odo. Očividně tudy často projížděl. Damion nasadil výraz zdvořilého zájmu a pozorně naslouchal, jak sir Odo hodnotí kvalitu zmíněné krčmy. Po obšírné přednášce na téma jídla a vína přišly na přetřes prodejné ženštiny.
„Jestli dáváte přednost prsaticím," radil sir Odo, „ptejte se na Rose. Přiznávám, že v obličeji není nic moc, ale co ta s těmi svými měchy dovede..."
Damion koutkem oka zahlédl, jak se k nim přihnala pětice jezdců - tři vojáci a dva sluhové v barvách rodu Salersů.
„Ona si je takhle vezme do ruky," předváděl zrovna sir Odo, „a přimáčkne je k sobě. Nezapomínejte, že jsou obrovské. Jako melouny z Jeruzaléma..."
Pronásledovatelé cválali podél ploužící se karavany. Damion je sledoval. Opovážil se zalétnout očima k Attikovi, jedoucímu vedle mul naložených kamencem. Pak už se jeho směrem ani nepodíval.
Neznámí jezdci se několikrát zastavili, aby prohodili pár slov s kupci. Nato zamířili k Damionovi a siru Odovi, ubírajícím se v první linii. „Nikdy jste nic takového nezažil, to vám povídám," říkal zrovna sir Odo.
Jakmile si všiml, že mají společnost, odmlčel se. Dva z cizích vojáků byli mladí a světlovlasí. Velel jim tmavý muž s malýma pronikavýma očima, orlím nosem a úzkými, nemilosrdnými rty. Přitočil se k Damionovi a spustil: „Hledáme urozenou ženu. Je vysoká a štíhlá. Hnědovlasá. Mladá. Neviděli jste ji náhodou?"
„Urozenou ženu?" Sir Odo se bezděčně dotkl šedých licousů. „Ne. Nemyslím."
Damion jen tak tak potlačil projevy úžasu. Tohle doopravdy nečekal. Pátrají po *urozené ženě.* Co by mohl mít Atticus, holobrádek očividně vychovaný v klášteře, společného s mladou ženou z rodu Salersů?
Pátravě se zahleděl do zakaboněného obličeje muže s orlím nosem. Určitě mu rozkázali, aby se choval nanejvýš opatrně a diskrétně. Ale i to se dá obejít.
„Ztratila se dáma z domu Salersů?" zachichotal se pobaveně Kamion. Věděl, že jeho úsměšek vyvolá patřičnou reakci.
Nezklamal ne. „Neztratila se," obořil se na něj ozbrojenec. „ Vikomtesa de Salers si jenom přeje, aby její budoucí snacha cestovala s početnějším doprovodem."
„Aha. Nuže, v tom případě byste si měli pospíšit, neboť budoucí vikomtesa musí být daleko před námi."

Počkal, až se zbrojnoši a sluhové z domu Salersů promění jen v pouhé tečky na obzoru. Potom se zdvořile rozloučil s hovorným sirem Odem a vydal se za svým nenadálým společníkem.

Ulehčení, jež Attica pocítila poté, co Yvettini pohůnci zmizeli za obzorem, se rozplynulo ve chvíli, kdy spatřila zakaboněného Damiona.
Netušila, co mu pronásledovatelé prozradili, ale určitě se dozvěděl dost na to, aby mu došlo, že ho tím či oním způsobem podvedla. Což muž, jako je on, druhým nepromíjí.
Při tom pomyšlení se jí žaludek stáhl strachy. Nastavila tvář odpolednímu větru. Zmocnila se jí téměř hysterická touha pobídnout grošáka a dát se na útěk. Nestarala se, kam se vydá. Hlavně že bude od Jarnoka pryč. Už už zkracovala koni otěže, aby se připravila na bezhlavý úprk, když si pojednou uvědomila, že kůň, na němž sedí, není její, nýbrž *jeho.* A přestože je odpočinutý, mrštnému arabovi by stejně neunikl.
A co kdyby si Jarnac jednoduše vypůjčil od některého z ozbrojenci! kuli a zastřelil ji?
Kdepak, myšlenku na únik může rovnou pustit z hlavy. Jakmile jí zavrhla, napadlo ji, že by se mohla vrhnout k nejbližšímu kupci a požádat jej o ochranu. Když ale pohlédla na lhostejné tučné tváře nastrojených španělských měšťanů, uvědomila si, že žádný z nich by se rytíři, jako je Damion de Jarnac, nepostavil. Zejména ne kvůli cizí ženské, která se vydává za muže.
Už byl téměř u ní. Attica zvedla hrdě bradu a zastavila grošáka na travnatém okraji cesty. Vyčkávala, až k ní rytíř dorazí. Mužova ruka zakrátko sevřela grošákovy otěže.
„Slezte dolů!" rozkázal jí. „Hned!"
Zavadila pohledem o přísně stažené tenké rty a poslušně sklouzla ze sedla.
Nohy se pod ní podlomily, sotva se dotkla země. Nedokázala by říct, zda ze strachu či únavou, ale styděla se za to. Spočívala v měkké trávě, příjemně chladivé a důvěrně známé ve světě, který jí zčistajasna nastavit krutou tvář. Nepokusila se vstát. Jarnac se nad ní na hřbetě svého koně tyčil jako zlověstný stín, ale ona se dívala na míjející karavanu. Věděla, že dokud tu budou kupci, rytíř se o nic nepokusí.
Procesí bylo dlouhé, ale posléze nadešel okamžik, kdy je minula poslední mula naložená kůžemi i poslední zvědavý kopiník. Tráva náhle studila. Dívka se mimoděk otřásla.
Slyšela, jak rytíř zacinkal ostruhami, když sesedal z koně a kvapně se k ní blížil. Dál zírala na opuštěnou silnici. Nedokázala se na muže podívat.
Padl na ni temný stín. „Postavte se."
Sama netušila, kde vzala tu odvahu pohlédnout mu do zachmuřeného obličeje. *Takhle určitě vypadá ďábel, když si jde pro hříšnou duši,* pomyslela si.
Nesvedla se pohnout.
Muž popuzeně našpulil rty. „Řekl jsem vám, princátko, že nesnáším, když mi někdo lže. Což vy činíte od chvíle, kdy jsme se potkali."
Princátko. Ať už mu Yvettini poskoci namluvili, co chtěli, Jarnac pořád netuší, že má co dočinění se ženou. Attica si dlouze vydechla, neboť se v tu ránu zbavila největších obav. Avšak vzápětí se strach desetinásobně vrátil, to když ji Damion popadl za paži a vztekle ji nutil, aby se postavila. „Znovu mi povězte, proč se chcete dostat do Lavalu," procedil skrze zaťaté zuby. „Ale tentokrát se snažte, abych vám uvěřil."

Attica zírala do jeho pochmurné, zakaboněné tváře. Bolestně polkla. „Řekl jsem vám pravdu."
Aniž povolil sevření, popadl ji rytíř druhou rukou pod krkem. Dívka ostře vnímala svůj zdivočelý tep. „Zkuste to znovu."
Měla co dělat, aby se strachy nerozbrečela. Uvědomovala si vražednou sílu, tryskající z rozzuřeného muže. Došlo jí, že mimoděk zadržuje dech, proto se zhluboka nadechla.
„Tedy radši zemřete, jen abyste ochránil dobré jméno své paní?“ Jarnac se škodolibě zazubil. „Nádherná ukázka kavalírské ctnosti, princátko, ale úplně zbytečná."
Attica si olízla suché rty. „Co tím naznačujete?" vysoukala ze sebe ochraptěle. „Co vám sdělili ti muži?"
„Pouze to, že budoucí vikomtesa de Salers cestuje s nedostatečným doprovodem."
„To je všechno?“
„Úplně to stačilo." Rytíř po ní šlehl očima a dívku udivilo, že v jejich hlubinách spatřila záblesk pobavení. „Považoval jsem vás za proradného klerika, princátko, ale zjevně jsem se mýlil. Zdá se, že nemáte na svědomí zradu, nýbrž svedenou pannu."
Pustil Attikův krk a bouchl domnělého mládence tvrdě do ramene. „Až se příště rozhodnete uprchnout se snoubenkou svého pána, radši mě vynechejte."
Attica pod tíhou úderu zavrávorala. Vtom si uvědomila, co jejímu společníkovi táhne hlavou, a bez přemýšlení ho chytila za paži. „Mýtíte se. Budoucí vikomtesa de Salers svému ženichovi neutekla."
Jarnac se na ni popuzeně podíval. Dobrá nálada se kamsi vytratila. Zlostně probodával dívku pohledem. Kéž by byla radši mlčela a nechala ho, ať si věří, čemu chce! „Že ne?" Přistoupil k ní o krok blíž. „Proč potom ty obavy? Nepopírejte, že vás neděsilo, co se od těch mužů dozvím," varoval ji, když otvírala ústa, aby něco namítla. „Všiml jsem si, jak jste znervózněl, když jsem s nimi mluvil. Bál jste se, co mi poví, stejně jako jste měl strach, že poznají vašeho koně. Vašeho *koně,* zdůrazňuji, ne vás."
Hrozivě se k ní naklonil. „Takže mi to laskavě vysvětlete, princátko. Jestliže tedy nepomáháte příští vikomtese v útěku, co sní potom máte společného?"
„Je to moje sestra," zalapala Attica po dechu. „Nevlastní. Étiennova," blekotala, neschopná pohotově vymyslet nějaké jméno. Kéž by se před Jarnakem nevydávala za Attica ď Alérion!
„Vaše sestra."
Přinutila se nesklonit zrak. „Ano."
„A vy se domníváte, že téhle povídačce uvěřím? Něco vám povím, princátko. Pokaždé když potřebujete něco skrýt, máte v obličeji takový zvláštní, prázdný výraz. Myslíte si, že mě napálíte, ale to se zatraceně pletete! Klidně si můžete rudnout a koktat, protože vás stejně odhalím."
„Ale ona *je* moje sestra," trvala Attica pevně na svém. „Jmenuje se Elise a zasnoubili ji s Fulkem Tlustým." Kdysi skutečně měla sestru jménem Elise. Roztomilou osůbku s jiskrnýma šedýma očima a veselým smíchem. Jako pětiletá zemřela na chřipku.
Jarnac se užasle rozchechtal. „S Fulkem Tlustým? *S Fulkem Tlustým?*"
Attica cítila, jak se jí zmocňuje horko. „Toto spojení je pro ďAlérionovy velmi výhodné."

„Tomu věřím," ucedil Damion a zvláštně se na ni podíval. „A vaše sestra musí být nesmírně poslušná, když s tím souhlasí. Jak je stará?"
„Devatenáct."
Rytíř zabručel. „Aha. Inu, zřejmě ani ne tak poslušná jako škaredá, když ji její otec dosud neprovdal."
„Není škaredá," bránila se dotčeně Attica. Jako malou ji zaslíbili Ivoru z Chauvigny. Ale ten se záhy stal rytířem a loni zemřel."
Muž se zakřenil. „Není ošklivá?*
„Není."
Založil si ruce na prsou. „Dobrá. Jak tedy vypadá?“
„Je vysoká, má světle hnědé vlasy a tmavé oči." Attica doufala, že neprozrazuje příliš. Muž na ni zíral tak tvrdě a nesmlouvavě, až se jí zmocnil dojem, že si náznak pobavení jenom představovala. „Inu, přinejmenším v tomhle mi nelžete," poznamenal.
Nato učiníl pohyb natolik rychlý, že se jeho ruka proměnila v nezřetelnou šmouhu a přistála na jilci meče. Zručně jej vytáhl z pochvy. Vyleštěný kov mířící na dívčinu hruď se zaleskl v paprscích slunce.
Stála jako přikovaná s pohledem upřeným na vražedné ostří. Sledovala, jak se jí chladná zbraň svým hrotem opírá o ňadra. Dřív než se stačila opanovat, přerývaně si povzdechla.
Hrot meče není tak špičatý jako hrot dýky, neboť sečná zbraň se v bitvě používá k jiným účelům než k probodnutí protivníka. Ale je natolik ostrý, aby Attica při každém nadechnutí cítila, jak se jí otírá o pleť. Kdyby na něj nalehla plnou vahou, hravě by ji připravil o život.
Zvolna zvedla zrak od chladné, smrtonosné zbraně a zaostřila na muže, který ji svíral.
„A teď," pronesl muž hlasem stejně hrozivým jako svist šípu vystřeleného z kuše, „mi můj milý nastrojený příteli prozradíte, proč spěcháte do Lavalu nejenom vy, ale i vaše urozená *sestra.*'' Tlak meče zesílil, Attica zadržela dech. „A dříve než otevřete pusu," pokračoval Jarnac, „dovolují si vám připomenout, že nesnáším faleš a přetvářku."
Zírala do Damionova nepřístupného, drsného obličeje s vysokými lícními kostmi a krutými ústy a hlavou jí táhlo, jak by asi zareagoval, kdyby mu řekla pravdu.
Má před sebou člověka, jehož loajalita patří tomu, kdo si ji koupí. Mocenské půtky v domě Anjou ho nezajímají, ledaže by samozřejmé měl důvod Jindřicha nenávidět. Anebo sympatizoval s Richardem či Filipem. V tom případě by ji určitě zabil, pomyslela si truchlivě, aby si zajistil její mlčení. Nicméně pokud odmítne mluvit, zemře tak jako tak. Srdce jí burácelo v hrudi jako zběsilé. Ráda by Damionovi pověděla pravdu - alespoň částečnou. Neuniklo jí, jak netrpělivostí přivřel oči. Po zádech jí přeběhl mráz. Otevřela ústa, ale nic z nich nevyšlo.
S vytřeštěnýma očima sledovala, jak sevřel jílec meče ještě pevněji. Kožené rukavice měl opotřebované a potřísněné krví z předchozích bitev. „Zadržte, prosím," zašeptala. „Všechno vám řeknu."
Zaskřípal zuby. „Tak ven s tím!" Ruka se zbraní se ani nezachvěla.
Bezděčně nasála vzduch do plic, čímž nadmula hruď. Ostří se zarylo ještě hlouběji a prořízlo jemnou pleť. „Před několika dny přijel do Châteauhaut sur Vilaine muž,

jenž sloužil u dvora Filipa Francouzského." Hovořila vysokým pronikavým hláskem, který nepoznávala. Jako by se veškerý její strach soustředil v hrdle a bolestně je stáhl.
„Jak se jmenuje?" chtěl vědět Damion, když se odmlčela.
Dívka vzdorovitě zvedla bradu, ale její gesto působilo spíše dojemně. „Nemohu dýchat, když se do mě noří váš meč."
Jarnac semkl rty a pootočil zápěstím. Tlak břitu nepatrně povolil., Jeho jméno."
„Olivier de Harcourt." Nespouštěla svého protivníka z očí. „Proč? Znáte ho?"
„Znám," odvětil neutrálním tónem. Nehnul ani brvou. Z jeho reakce se nedalo vůbec nic vyčíst. V předstírání je o hodně lepší než ona. „Pokračujte."
Polkla, ale tíhy na hrudi se nezbavila. „Měl vysokou horečku a zemřel ve velkých bolestech. Ke konci blouznil a netušil, kde je. Povídal..
„Co?"
Šikmé paprsky zapadajícího slunce ozářily rytířovu tvář zvláštním červeným světlem. Náhle vypadal jako démon vzešlý přímo z ohňů pekelných. Dívka pocítila nutkání se pokřižovat, ale děs jí nedovolil pohnout ani prstem. „Tvrdil, že rokování v La Ferté Bernard neproběhne hladce, neboť Filip a Richard mají postranní úmysly. Nejde jim o sjednání míru. Naopak. V závěru se chystají zaútočit."
Napjatě vyčkávala. Srdce jí divoce tlouklo, dělalo se jí fyzicky zle. Ticho se protahovalo, stávalo se nesnesitelným. „Vy mi nevěříte," hlesla užasle.
Zavrtěl hlavou. „To jsem neřekl. Co dál?“
„Hovořil o někom jménem Guido a sedmé notě, ale nedávalo to smysl.“
„Sedmé notě?"
„Ano," přisvědčila. Udivil ji záblesk zájmu, jenž se objevil v mužových očích. „Znamená to něco?"
Neodpověděl. Zlostně semkl ústa. „Jak to všechno víte? Byl jste u toho, když Harcourt umíral?“
Otázka jí nakrátko zmátla. Pak si ale uvědomila, že Jarnac pořád netuší, s kým má tu čest. „Kdepak. Dozvěděl jsem se to od Elise, své sestry. Právě ona toho muže ošetřovala. Yvette— vikomtesa de Salers - se děsí nemocí a smrti."
Slunce zapadlo za kopec a rázem se ochladilo. Attica si uvědomila, jak na ně doráží vítr. Rytířův obličej zahalily stíny, rukojeť meče sevřel ještě pevněji. Maličko zbraň pozvedl a dívce poskočilo srdce. „Nejsem zrovna tolerantní člověk, princátko, a vy přespříliš pokoušíte mou trpělivost. Ihned mi odpovězte - kde je vaše sestra?"
„V... v opatství Pierreforte." Attica nevědomky zatínala pěsti. Dokud nezabrousili na Elise, říkala víceméně pravdu. Teď musí chtě nechtě lhát. Už zase. A i bez Jarnakova dobrozdání ví, že v tom není moc dobrá.
„Já jsem byl na cestě..." *Kam?* Vtom si vzpomněla na rytířova slova. Považoval jí za proradného klerika, „...do Paříže. Chci studovat na tamější univerzitě. Nakrátko jsem se zastavil v Cháteauhaut abych navštívil sestru a dopřál odpočinek svému koni. Když Harcourt zemřel, Elise za mnou přišla do opatství. Vylíčila mi, co se dozvěděla. Shodli jsme se na tom, že bych se měl vydat za strýcem do Lavalu a všechno mu vypovědět, abychom varovali Étienna. Já... Musel jsem si vzít hnědáka své sestry, protože můj kůň cestou zchroml."
Attica zavřela pusu a zahleděla se na rytíře. Téměř si přála, aby jí neuvěřil. Samotnou ji překvapilo, jak popustila uzdu své představivostí. Až půjdu příště ke zpovědi,

pomyslela si chmurně, kněz mi uloží takové pokání, že celý týden proklečím na kolenou.
Sebrala veškerou zbylou kuráž. „Teď jsem na řade já, pane, abych se zeptal. Pomůžete mí varovat mého bratra a krále Jindřicha? Anebo stojíte na straně jejích nepřátel? Eventuálně mě na místě popravíte, abyste si zajistil mé mlčení?“
Vyčkávala, kolena se jí třásla, v ústech měla sucho. Setne jí hlavu, anebo probodne srdce? Jarnac místo toho pravil: „Proč běžela sestra za vámi a ne za svým snoubencem?“
„Protože není přesvědčena o tom, že jsou Salersovi oddáni Jindřichovi tak, jak předstírají."
Muž zabručel. Attica už nedokázala vzniklé napětí déle snášet. „A co vy, monsieur? Komu *vy* jste přísahal věrnost?“
Krátce se usmál, ukázal zuby, ale úsměv mu nevystoupal až k očím. „Sobě" odvětil a sklonil meč.
Attice se úlevou podlomily nohy.
Rytíř ji zachytil a podepřel. „Uklidni se, chlapče,“ domlouval jí. „Nevím, zda říkáš pravdu, nebo mí sprostě lžeš, ale rozhodne nemůžu takovou zvěst ignorovat. Dohlédnu, aby varování do La Ferté Bernard dorazilo včas."
Tlak mužových paží působil na dívku podivně konejšivým dojmem. Nejradši by se vrhla Damionovi kolem krku a hledala ochranu v jeho objetí. Uvědomila si, jak je směsná, a zastyděla se. Vždyť ještě před chvilenkou jí Jarnac vyhrožoval zabitím a vyděsil jí k smrtí.
Prudce se mu vyškubla. Hrůzu nahradilo spravedlivé rozhořčení. „Chtěl jste mě zavraždit!" vyčetla mu s rukama zlostí sevřenýma v pěst. Zachvívala se po celém těle. Jsem strachy bez sebe.“
Muž výhrůžné přimhouřil oči a roztáhl chřípí. Zlověstné se k dívce naklonil. „Opravdu? Dobrá. Uvědomte si, že jste mi lhal, mladý příteli, a vaše lži mě mohly stát život.“ Poplácal Attiku po rameni. „Když se rozhodnu riskovat je to moje věc. Ale nesnáším, když mě ohrožují jiní bez mého souhlasu či vědomí. Rozumíte?“
Zírala na něho, tvářejí jen hořely. Věděla, že Damion má pravdu. Tím, že ho požádala o doprovod, aniž mu vysvětlila situaci, jej vystavila mnohem horšímu nebezpečí, než představuje tlupa otrhaných lupičů. Chtěla se mu omluvit, ale pak si vzpomněla na pocity, které zakoušela tváří v tvář tasenému meči, a změnila názor.
„Teď už to víte," odvětila bryskně a vyzývavě na něho pohlédla. „Doprovodíte mě do Lavalu?"
Odvrátí! se od ní s takovou snůškou kleteb na rtech, až zkoprnělé a zahanbené dívce ohromením poklesla čelist. Rozčileně sledovala, jak popadl otěže svého araba. Na okamžik se zarazil a tupě civěl na kožené řemeny ve svých rukou. Zčistajasna je zase pustil a otočil se k ní natolik prudce, až musela o krok ustoupit.
„Co dalšího přede mnou tajíte?" obořil se na ni.
Sálalo z něho obvinění, tvrdě na ni zíral. Dívka náhle byla s rozumem v koncích. „Nic."
Když to říkala, upřímně věřila, že je to pravda. Alespoň v určitém smyslu. Za dané situace nehraje její pravá totožnost ani pohlaví zásadní roli.

Muž se vztekle ušklíbl. Attica se napřímila v zádech a hrdě zdvihla bradu. „Chápu, že nedokážete mým slovům zcela uvěřit, pane, ale za běžných okolností jsem velmi pravdomluvná... osoba. Jsem hrdý na svůj smysl pro upřímnost a čest."
„Skutečně?“ Jedním krokem byl u ní. „V tom případě už kvůli vám doufám, že ve vaší upřímnosti či smyslu pro čest nezejí mezery. Protože kdyby ano, pak budete litovat dne, kdy jste mi zkřížil cestu, princátko."
Attica se zhluboka, přerývaně nadechla a zaklonila hlavu, aby pohlédla muži do očí. V dálce zaslechla klapot kopyt a Sergejův tichý hlas, jimiž zvířata chlácholil. Avšak nedokázala odtrhnout zrak od Jarnakovy chladné, kruté tváře. Každý sval v těle měla našponovaný, ve vzduchu se vznášelo napětí.
Nekonečnou dobu si hleděli do očí. Posléze se rytířovy rty zvlnily do úsměvu, z něhož mrazilo. „*Na to* vám dávám svoje slovo.“

KAPITOLA PÁTÁ

Z oblohy zmizel poslední paprsek slunce. Nebe se nejprve zbarvilo dorůžova, potom nabylo světle zlatého odstínu, aby se posléze odělo do střízlivé namodralé šedi, což byla předzvěst blížící se noci. Přesto pokračovali v putování.
Attica se hrbila v sedle a snažila se nechvět zimou. Teplo se vytratilo spolu se sluncem a zvedl se ledový vítr. Byla vyčerpaná, o to hůř snášela lezavý chlad. Bojovala s ním stejně jako s bolesti v zádech a ve stehnech. Prokřehlými prsty svírala dřevěnou hrušku sedla. Bála se, aby nezdřímla a nespadla. Ale ještě víc ji děsila představa, že ji únava přemůže natolik, že požádá Jarnaka, aby na noc někde zastavili.
Umanutě semkla rty a přinutila se pokračovat v cestě.
„Nějak jste ztichl," ozval se ze tmy rytířův hlas. Dívka si uvědomila, že jistě přitáhl svému koni otěže, aby ho mohla dostihnout.
Cítila, jak její tělo ztuhlo napětím, zlostí a ještě něčím, co nedokázala pojmenovat. „Co jste čekal?“ odsekla. V hlase se jí odrazilo vyčerpání i podráždění. Umanutě pobízela grošáka ke svižnějšímu tempu a na svého společníka se ani nepodívala.
Tiše se zasmál. „Pořád se na mě zlobíte."
„Čemu se divíte?" Otočila se k němu. V měsíčním světle se proměnil v pouhý stín, temnou siluetu urostlého muže se širokými rameny a pružnou postavou. Přesto si ostře uvědomila, jak je nebezpečný. Skrytá energie a mužnost z něho jen prýštily. Attiky se opět zmocnil onen zvláštní pocit, že není sama sebou. Že prožívá život někoho jiného.
Odvrátila se. Zírala na vzdálené kopce zalité bledým světlem luny. „Moje matka tvrdí, že neumím odpouštět," hlesla. „Ale ani ona by se nedivila, že nedokážu vzápětí odpustit člověku, který mi tiskl k hrudi meč."
„Jestliže se míníte pohybovat ve světě mužů, princátko, musíte se podle toho chovat. Anebo byste byl radši, kdybych s páskem v ruce vyhrožoval vašemu urozenému zadku?"
Při zaznění jeho slov se Attica silně zapýřila a rázem byla vděčná za tmu, která je obklopovala. „Ve světe mužů?" Snažila se dostat do hlasu co nejvíc spravedlivého rozhořčení. „Vyhrožování neozbrojenému chlapci mečem považujete za projev mužnosti?“
Damion se jízlivě uchechtl. „Podle vás je to projev zženštilosti, že?"
Obrátila se k němu tváří. „Podle mě je to nekavalírské. A od vás, jakožto od rytíře, bych neočekával, že se začnete vytahovat na člověka, který se nemůže bránit."
Ačkoliv mu neviděla do obličeje, čišela z Damiona tvrdost, když jí posměšně odpovídal: „Kde jste přišel na tyhle hlouposti?"
„Existuje něco jako rytířský kodex..."
‚Já se jím neřídím." Arab si odfrkl, jak mu jeho pán prudce přitáhl otěž. „Co si vůbec myslíte? Protože jsem příslušníkem svého stavu, neznamená to, že musím žít podle

idealistických pravidel, jež sepsali tlustí staří kněží, kteří si vybájili, že rytíř musí být nejenom statečný a silný, ale také velkorysý ke slabším, a navíc povolný, poddajný služebník Páně."
Užasle na něho zírala. „Zpochybňujete snad učení svaté církve?"
„Ano, neboť jsem viděl tisíce saracénských starců, žen a dětí umírat pod meči právě oněch povolných a poddajných přisluhovačů zmíněného náboženství, jehož stoupenci své žáky učí: *Nezabiješ.*"
„Ale rytířská čest..."
„Čest?" hrubě se zasmál. „Inu, představa mladých mužů umírajících ve jménu takzvané cti a věrnosti se může zdát ušlechtilá, ale já už se dávno rozhodl. Než zbytečně položit život v chrabrém a spravedlivém boji, to se radši spolehnu na dýku v soupeřových zádech. Ta vždycky vyhrává."
„To jenom tak říkáte" zašeptala.
Varovně se k ní naklonil. „Tomu nevěřte. Rovnou si to vyjasněme, princátko. Jsem loajální výhradně sám k sobě a jediné zákony, jimiž se řídím, jsou ty moje." Pobídl koně kupředu. Nechal na Attice, zda ho bude následovat nebo ne.
Vyprovázela ho pohledem. Bezděčně přitáhla grošákovi otěže. V hrudi pocítila podivnou tupou bolest. Částečně pramenila z osamění a smutku. Částečně ze zvláštní touhy, již nedokázala pojmenovat. Bůh ví, jak dlouho by seděla na stojícím koni, přemožena vyčerpáním a vnitřním zmatkem, kdyby ji nepředjel Sergej a grošák se sám nedal do pohybu. Vedený stádovým instinktem následoval ostatní koně po bledé stuze prašné cesty.

„Proč zastavujeme?" zeptala se Attica. Nechápavě zvedla hlavu.
Musela si zdřímnout, neboť ke svému překvapení spatřila krčmu, stojící na křižovatce před branami města. Ty byly samozřejmě na noc pevně zavřené. Ale z otevřených dveří hostince se linula vůně pečeného masa a husté polévky. Dívce hlasitě zakručelo v břiše. Žaludek jí připomínal, že dlouho nejedla.
„Voní to hezky, co?" ozval se Sergej. Stál vedle ní a ostražitě ji pozoroval. Zřejmě byl ve střehu pro případ, že by se Atticus ve spánku svalil ze sedla.
Usmála se na nebo. „Ano, ale..." Zabloudila pohledem k Jarnakovi, který hbitě seskočil z koně s bravurou svědčící o jeho skvělé fyzické kondici. Jistě by byl schopen pokračovat v jízdě celou noc. „Proč jsme tu zastavili?' zeptala se, když rytíř přistoupil blíž.
„Protože jste vypadal, že, vás každou chvíli někde ztratíme," ucedil suše. „Počkejte, pomohu vám."
Natahoval se, aby jí pomohl ze sedla, avšak Attica se dotkla botou grošákových slabin a kůň uskočil stranou. „Jsem schopen pokračovat v cestě," namítla.
Muž nesouhlasně odfrkl. „O tom pochybuji." Ustoupil vzad a dal si ruce v bok. „Mimoto jsem vám lhal. Jsme tu proto, aby si koně odpočinuli a já se pořádně najedl. Teď slezte."
Chystal se odvrátit, avšak Attica divoce zaprotestovala: „Nemůžeme se tu zdržet Musím se včas dostat do Lavalu, abych stihl varovat svého bratra."

Jarnac posměšně zaklonil hlavu a ušklíbl se. „Ježíši kriste, plašíte se jako starostlivá ženská. Času mám spoustu a do La Ferté dorazím dřív, než se něco stane. A co ze mě bude Jindřich mít, když se k němu doplazím polomrtvý?"
Ohromeně na něho zírala. „Vy? Vy máte namířeno do La Ferté Bernard?“
„Přece jsem vám slíbil, že vyřídím váš vzkaz. Ale nyní si dopřeju dobrou večeři a vypiju měch vína. Což beru jako výraz poděkování starému dobrému siru Odovi, jenž v tuto dobu pravděpodobně táboří na nějaké vlhké louce plné hádavých Španělů a sní o jehněčím na česneku a prsatých děvkách."
Attica o siru Odovi nikdy neslyšela, avšak zmínka o prodejných holkách způsobila, že se poplašeně napřímila v sedle. „Děvkách?" zhrozila se. „Inu..., řekl bych, že tahle krčma není nic pro mě."
Jarnac zabloudil pohledem k horním oknům. „Přestaňte jančit, princátko. Bude tam nejspíš plno, ale určitě nám pronajmou pěknou světnici. Nemusíte se bát, že budete chrnět s chátrou v podkroví."
Attice se strachy stáhl žaludek. Seskočila z koně tak prudce, až se pod ní podlomily nohy. „Ne, počkejte!"
Ale to už Damion zmizel v krčme.

O čtvrt hodiny později stála Attica na prahu světnice. K ovázaným ňadrům si tiskla Olivierovy sedlové brašny jako štít a bloudila pohledem po místnosti s nízkým stropem. Stěny byly čerstvě obílené, okna pevně zavřená. V dřevěném koši žhnulo doruda rozpálené uhlí a linula se z něj teplá záře, jež spolu s několika mihotavými loučemi pokoj osvětlovala.
„Přiznávám, že to není žádný palác," poznamenal Jarnac, když se zbavoval vysokých bot, „ale přinejmenším je tu překvapivě čisto." Rozepnul si opasek s mečem a odhodil jej na postel. Attica přidušeně zasténala.
Dubová postel s červeným povlečením byla natolik široká, že by se na ní pohodlně vyspalo pět lidí, k čemuž bezesporu častokrát docházelo. Věděla, že může povazovat za štěstí, že má alespoň nějaké soukromí. Klidně se mohla ocitnout v podkroví s bezpočtem všemožných obchodníku, řemeslníků, kejklířů a poutníku, kteří tvořili převážnou část zdejších hostů. Anebo mohla spolu se Sergejem a ostatním služebnictvem nocovat na seně ve stájích. Přesto jí tyhle hrozivé možnosti připadaly daleko přijatelnější, než... zůstat o samotě s jediným mužem.
„Přestaňte lelkovat mezi dveřmi a zavřete je," nařídil jí Damion a přetáhl si tuniku přes hlavu. „Za chvíli přiběhne čeledín s vodou a vy sem pouštíte zimu."
Spočinul rukama na pásku kalhot. Vyplašená dívka se otočila na patě a rázně odešla.

Na dvoře se opláchla u studny, jak nejlépe to šlo. Voda byla ledově studená a noční vítr ostrý. Musela si dávat pozor, aby si nenamočila nakvap načerněné vlasy. Barva by mohla pustit. Osušila si obličej a ruce do pruhu plátna z Olivierovy brašny. Dokázala myslet na jediné - jak ráda by se zbavila zaprášených šatů, jak určitě učinil Jarnac, a smyla špínu a pot z celého těla v teplé vodě. Anebo ještě lépe - ponořila by se do voňavé koupele.

Povzdechla si a schovala ručník do brašny. V kalném světle louče připevněné poblíž stáje si všimla čehosi v jejích útrobách, co vypadalo jako kniha. Zvědavě ji vytáhla ven. Dojalo ji, když spatřila obyčejný breviář. *Tak po něm se Olivier sháněl,* pomyslela si smutně a vrátila modlitební knížku na místo.
Přehodila si brašny přes rameno a vydala se přes hnojem zaneřáděný dvůr do krčmy. Na prvním schodu se zarazila s rukou na zábradlí a nervózně se zahleděla na tlumenou zlatou záři, pronikající zavřenými okenicemi.
Její matka, komtesa ďAlérion, při svých cestách nocovala v opatstvích, na statcích a hradech, jež vyhovovaly jejímu postavení a kde bylo k dispozicí odpovídající prostředí a vybavení. Nikdy neseděla v lokálu obyčejné hospody. Když už Blanche musela na takových místech zastavit, zůstala sedět v pohodlí svých nosítek a služebnictvo jí doneslo vše potřebné.
Attica se příliš podobala svému otci Robertovi - hrubému, hlučnému rytíři se slabostí po dobrý mok -, aby sdílela útlocit své matky. Nicméně nyní se před ní rozprostíral svět, v němž byla pouhým vetřelcem. Uvědomovala si, jak těžké pro ni bude před tolika hlučnými muži předstírat, že je „jedním z nich". Při tomto pomyšlení jí pokleslo srdce.
Než stačila podlehnout pokušení a zbaběle si zalézt do postele, aniž by cokoliv pozřela, vyběhla po třech schodech vzhůru a otevřela dveře. Ovál ji horký vzduch. Všudypřítomný kravál na ni zapůsobil téměř fyzicky. Ocitla se v podivném, špatně osvětleném mužském světě, jejž zastíral kouř z pochodní, a ve vzduchu se vznášel pach mokré vlny, potu, zvětralého piva a vína. Dolehly k ní hluboké hlasy, ryčný smích a pronikavé pištění jakési ženštiny. Attica se odvážně hrnula kupředu, mezi bezpočtem rozcuchaných hlav naprostých cizinců, kteří seděli jeden vedle druhého na hrubě otesaných lavicích, zběsile pátrala očima po známé tváři a širokých ramenou.
Spatřila stárnoucího rytíře v oblýskané tunice s vousem prokvetlým stříbrem, i zhýralého mnicha, jehož neudržovaná tonzura zarůstala tmavým pichlavým strništěm. Náhle ji v uších zazvonil důvěrně známý opovržlivý smích. Nesmírně se jí ulevilo. Obrátila se tím směrem.
Jarnac se rozvaloval u vzdáleného stolu v rohu místnosti zády ke zdi, mihotavé světlo louče ozařovalo jeho vysoké čelo a ostré rysy. Místo kožené vesty měl na sobě vlněnou halenu. Natáhl se po poháru a zhluboka se napil.
Vtom ji spatřil a líně se pousmál. Takového jej neznala. Kdo by byl řekl, že jí před několika hodinami s taseným mečem vyhrožoval, že ji zabije? Vždycky muže považovala za zvláštní, nepochopitelné tvory. Jak se tak proplétala mezi stoly, hlavou jí táhlo, že pokud chce žena naplno pochopit, jak nevyzpytatelní a směšní muži doopravdy jsou, musí se přestrojit a na nějaký čas se stát „jedním" z nich.
„Tady jste, princátko." Spočinul pohledem na tmavých mokrých skvrnách na jejím oděvu, z něhož čišel chlad. „Už jsem chtěl hostinského požádat, aby prohledal svoji studnu. Radši byste se měl usadit, než kuchaři dojde jídlo. Dnes je tu plno."
Attica potlačila touhu utéct. Postavila brašny na podlahu, přidržela se stolu a přehodila nohu přes lavici, aby mohla usednout proti Damionovi. Udivilo ji zjištění, jak lehko se pohybuje, když jí nepřekážejí dlouhé těžké sukně. Alespoň k něčemu je její přestrojení dobré.
„Kde je Sergej?*' otázala se, když se rozhlédla kolem sebe.

„V kapli poblíž hradeb," odvětil Jarnac a opětovně se napil.
„V kapli?" opakovala. „Ted? Proč?“
Muž povytáhl obočí. „Řekl bych, že se tam šel pomodlit za duše lidí, kteří sešli z tohoto světa mým mečem, i ty, jež jsme ráno objevili ve vypálené vesnici."
„Viděl jsem je," přiznala Attica přiškrceným hlasem. Vzpomněla si na praskot plamenů, pach pálícího se dřeva a čerstvě prolité krve. Spatřila mrtvé a to ji zkrušilo. Přesto ji nenapadlo se za ně pomodlit. A rozhodně necítila potřebu přimluvit se u Boha za spásu zabitých *routiérů***.**
„Váš sluha je vskutku neobvyklý mládenec." Přijala pohár vína od kypré rusovlasé šenkýřky, která jí věnovala vyzývavý pohled, a kvapně se odvrátila. „Kde jste ho našel?“
„Sergeje? Na trhu s otroky v Acre."
Dívce zaskočilo a rozkuckala se. „Vy jste ho *koupil?*" vykoktala.
Muž věnoval pozornost šťavnaté vepřové pečeni, již si právě vybíral. „Koupil jsem jeho matku. Kluka jsem dostal návdavkem. Bylo mu tehdy pouhých šest let."
„Je tedy Saracén?"
„Kdepak. Pochází z místa, jemuž říkají Kyjev. Spolu s matkou ho zajali nájezdníci, kteří na město zaútočili. V dněperské oblasti je prodali byzantským kupcům." Rytíř vzhlédl, a když si všiml Attikova zděšení, posměšně zkřivil ústa. „Copak? Žijete v přesvědčeni, že v Outremer byli zabíjeni a zotročováni pouze muslimové? Věřte mi, že jsme mezi lidmi nedělali žádný rozdíl."
Attica se raději rychle napila vína. „Proč jste ji kupoval ? Tu ženu z Kyjeva."
Damionův úšklebek se prohloubil a dívce se zběsile rozbušilo srdce. „Proč myslíte, princátko? Protože to byla nádherná ženská."
Při dávné milé vzpomínce mu hlas zněžněl a oči potemněly. Dopřál si další dlouhý doušek. Attica se přistihla, že zírá na jeho rty poznamenané červeným vínem. Přinutila se sklonit zrak, jenž padl na Damionovy silné opálené prsty svírající nožku poháru.
Náhle si intenzivně uvědomovala jeho mužskou podstatu. Má před sebou chlapa, který bojoval a zabíjel pod horkým exotickým sluncem. Člověka, jenž si na hlučném trhu s otroky na Východě koupil krásnou ženu a líhal s ní pod pouštní oblohou posetou hvězdami. „Byla?" otázala se ochraptěle.
Tentokrát to byl on, kdo se odvrátil. „Zemřela v Egyptě na horečku."
Dívka ho bedlivě studovala. Nespatřila v rytířově obličeji žádné známky emocí, jen chladnou odtažitost. Nicméně... „Ale chlapce jste si ponechal a učinil ho svým pobočníkem." Což nebývá u rytířů zvykem. Většinou si pro tento účel najímají syny svých spolubojovníků.
Jarnac pokrčil rameny. „Sergej to umí s koňmi. Ačkoliv... Začínám si myslet, že v kněžském rouchu by byl šťastnější."
Attica se tiše zachichotala. Na opačné straně místnosti služebnictvo začínalo sklízet použité nádobí. Jeden z potulných pěvců prohrábl struny své loutny. Dívka se otočila, aby na něho lépe viděla, a shledala, že zírá do hlubokého výstřihu ryšavé šenkýřky.
„Tady máte, monsieur." Žena se na mládenečka provokativně culila. Záměrně pomalu se přes něho naklonila, aby před něj položila prkénko s kusy masa. Svoje mohutné poprsí téměř vtiskla Attice do tváře.

Ta nevěděla, kam s očima.
„Jmenuji se Rose, kdyby něco," hihňala se, ale zmizela dřív, než zkoprnělá dívka stačila zavřít údivem pootevřenou pusu.
„*Ha!* Tady to máte," ozval se stolovník sedící po Jarnakově levici, hubený kostnatý rytíř s vrásčitou tváří, modrýma očima a světlou normanskou kšticí. „Ženským se holt líbí měkcí, pohlední chlapečci." Přehnaně mávl rukou, až málem překotil džbán s vínem. „Kdepak dospělí, bitvami zocelení válečníci, jako jsme my."
Ostatní se rozchechtali. Černovlasý ozbrojenec s bambulovitým nosem pozvedl číši. „Na to se napiju!" zvolal a objednal si další mok.
Jarnac se pohodlně opřel o stěnu a paže zkřížil na prsou. „Co si o tom myslíte, princátko?" prohodil vyzývavě. Potutelně dívku pozoroval zpod přimhouřených víček.
Attica se nervózně zavrtěla. Nikdy jsem sem neměla chodit, vyčítala si zoufale. „O čem?“
Damion škodolibě našpulil rty. „Po čem podle vás ženy touží?“ upřesnil.
Oslovená sklonila hlavu a předstírala živý zájem o předloženou krmi. „Copak já vím?“
„Koukněte, jak ten kluk zčervenal,“ chechtal se Norman s protáhlým obličejem. Pusu měl plnou rozžvýkaného masa.
„Určitě už má s pipinama nějaké zkušenosti. No tak, chlapče, pověz nám, cos zjistil o ženských."
Attica prudce zdvihla hlavu. Tváře jí hořely. Dočista zapomněla na své odhodlání držet jazyk za zuby. „Prozradím vám, co ženy rády *nemají,*" prohlásila zvýšeným hlasem. „Nesnáší, když se o nich mluví jako o *pipinách.*"
„Co se děje, Rogere?" posmíval se někdo. „Copak ti poslední dobou nepřeje štěstí, že potřebuješ poradit?" Ozval se pískot a několik oplzlých návrhů. Pak ale lomoz utichl a Attica si uvědomila, že na ni všichni zírají. *Proboha,* pomyslela si poplašeně. *Proč jsem nemlčela?*
Zacloumala jí panika. Pohlédla na řadu mužských tváří, v nichž se zračilo očekávání i náznak nevraživosti. „Podle mě," prohlásila napjatým a nebezpečně vysokým hlasem, „si většina urozených žen přeje dobrého křesťanského rytíře." Vycítila na sobě Jarnakův posměšný pohled a hrdě vystrčila bradu. „Muže statečného a věrného - jenž je vlídný k slabým a nešťastným."
„Myslel jsem, že se bavíme o hospodských běhnách," ucedil sir Roger a přilil si do poháru další víno, „ne o šlechtičnách. Urozené dámy příliš naslouchají baladám trubadůrů a posléze očekávají, že všichni budeme jako ten zpropadený Roland."
„Kdepak, Roland rozhodně ne," namítla Attica a krátce zavrtěla hlavou. „Copak Roland v okamžiku své smrti myslí na dámu svého srdce? Kdepak. Poslední myšlenky věnuje svému meči." Někteří muži se uchechtli, avšak dívka pokračovala s očima upřenýma na Jarnaka. „Každá žena sní o kavalírovi, který není jen statečný a čestný, ale také úslužný a galantní."
„Cha!" ušklíbl se rytíř s baňatým nosem. „Zdá se, že jsi propadl kouzlu trubadúrů stejně jako ženské, chlapče."
„Bodejť," přikyvoval sir Roger. „Každá urozená ženská chce především bohatého a mocného manžela. Vůbec nezáleží na tom, jak se chová nebo jak vypadá. Hlavně že má nadité truhly."

„Takhle jednoduché to není," nesouhlasila dívka, avšak její hlas zanikl v souhlasném mručení jejích spolustolovníků.
„Že ne?" Jarnac se k ní naklonil, aby jeho poznámku slyšela pouze ona. „Jenom se zeptejte své sestry Elise."
„Zní to, jako byste jí vyčítal, s kým je zasnoubená. Ale ona činí jenom to, co si přeje její otec."
Rytíř posměšně povytáhl obočí. „A co kdyby ji otec hodlal provdat za muže chudého jako kostelní myš? Také by tak pohotově souhlasila?"
„V podobných případech ženy nemívají na vybranou."
Ale Jamac se odmítal snadno vzdát. „Chcete tím říct, že by se beze slova podvolila otcovu přání?"
„Ve vašem podání to zní, jako by ženy vstupovaly do manželství z jiných důvodů než muži. Nuže, nyní mi povězte vy, statečný rytíři. Po čem toužíte vy?"
Jarnac po ní blýskl krátkým úsměvem. „Po bohaté dědičce, samozřejmě."
Jeho upřímný smích prolomil napětí, jež v onom okamžiku zavládlo. Attica si položila ruce na stůl a zadívala se na ně. „Jak jsme se dostali k otázce manželství? Domnívám se, že jsme hovořili o lásce."
„O lásce?" Damion se natáhl po džbánu. „Tu si může rytíř stěží dovolit. Rozhodně ne ten potulný."
Zhluboka se nadechla. „Podle mě se mýlíte."
Zarazil se a pohlédl na ni zpod nakrčeného obočí. „Myslíte?"
„Ano, myslím. Podle mě se musí rytíř naučit sladit své kavalírské skutky s láskou..."
„Ježíšikriste! Zase tu máme ty rytířské ctnosti!"
„Klidně se smějte." Opřela se o lokty. „Ale je to pravda. Bez lásky rytíř nikdy nedosáhne toho, co hledá."
„Vida vida," poznamenal sir Roger a pokynul Attice vysoko zdviženým pohárem. „Na věčné hledání!"
„Na věčné hledání!" přidali se hlučně ostatní
„Po čem že pátráte?" zvolal někdo z opačného konce místnosti.
Po lásce!" zařval sir Roger. Škubl rukou s pohárem tak prudce, až víno vyšplíchlo přes okraj. Tupě se podíval na potřísněnou rukavici, obrátil oči v sloup a opile klesl na lavici. Krčmou se rozlehl burácivý smích. Pěvec hrábl do strun a škodolibě zvýšil hlas.

„Já hledám lásku krásné paní,
táhnu za ní v dál,
ledva zjistím, zeje cudná,
jdu zase o dům dál.
A sotva nikde naleznu, to děvče hanbatý,
má žárlivýho manžela
a kozy placatý!

Attica se zardívala studem nad tou sprostotou, avšak muži nadšeně přizvukovali, smáli se a výskali. Trubadúr opilecky vrávoral a tiskl loutnu k hrudi. Náhle zavřel oči a začal výt jako vlk.
Dívka na sobě vycítila pohled svého společníka. Probodával ji očima, v nichž se zračilo pochopení. Attikou zazmítala panika. *On to ví,* pomyslela si divoce.
Maria Panno, pomoz mi, modlila se. *Jarnac poznal, že jsem žena.*

KAPITOLA ŠESTÁ

Vítr zesílil. Zlostně narážel do zdí krčmy a vyl v komíně Attice se zdálo, že zvýrazňuje nepříjemné ticho, jež mezi nimi panuje. Následovala Jarnaka po schodech do světnice.
Slyšela, jak do střechy buší větve vysokého kaštanu. Někde tloukla uvolněná okenice. Zezdola zavanul průvan a rozkomíhal plamen louče, již Damion nesl. Na obílených stěnách lemujících schodiště poskakovaly obrovské zubaté stíny. Muž stiskl kliku a vetkl pochodeň do držáku u dveří. Attica měla co dělat, aby se neobrátila na patě a neutekla.
Téměř se na ni nepodíval a nepromluvil s ní. Dole ve výčepu položil Sergejovi zlehka dlaň na rameno. „Brzy ráno odjíždíme, tak se tu dlouho nezdržuj." Nato věnoval Attice tvrdý pohled. „Pojďte."
Netroufla si mu vzdorovat. Jestli uhádl pravdu, usoudila, že bude lepší, když si promluví v soukromí než před smečkou otrhaných, opilých a nepředvídatelných pobudů. Avšak nyní si tím zase nebyla tak jistá.
Damion vstoupil dovnitř, učinil několik kroků a pak se ohlédl přes rameno. Svraštil tmavé obočí. Jeho obličej se utápěl v hutném šeru. „Prokristapána, proč pořád přešlapujete na prahu?"
Dívka vpadla do místnosti, ovšem vzápětí se zarazila a opřela se zády o dveře. Slyšela, jak za ní zaklapla západka. Ostražitě sledovala svého společníka. Ten přistoupil k umyvadlu, aby si v něm opláchl ruce.
Ani se na ni nepodíval. Zhluboka si povzdechla. Třeba si všechno jenom namlouvá. Ať se namáhala sebevíc, nevzpomínala si na nic, čím by se mohla prozradit Určitě se mýlí.
V tom případě, uvědomila si vyděšeně, by neměla v Jarnakovi probouzet podezřeni tím, že se drží veřejí jako veš košile.
„Na rytíře, který nevěří v lásku," prohodila lehkovážné a přinutila se pohnout, „o ní zřejmě hodně uvažujete."
„Trubadúři o ní zpívají a kněží se za ni modlí. Tedy za tu boží. Kolik z nich v Boha skutečně věří, to už je jiná věc."
Postavila sedlové brašny vedle postele. „Vy ne?"
Sundal si opasek s mečem a přistoupil k dívce bliž. „Vy snad ano?"
Zarazila se s botou v ruce, kterou si právě sundala. Vycítila mužovo podráždění a netušila, jak mu má odpovědět. Má za sebou dlouhý, příšerný den, kdy vypustila z úst tolik lží, že si je všechny ani nepamatuje, nicméně se zdráhala vydávat za budoucího kněze. „Byl by ze mě špatný rytíř," volila opatrně slova, „proto mě více láká život učence."
„Skutečně? Napadlo mě, že za vás možná rozhodl váš otec."
„S radostí otci posloužím, jak si bude přát."
Jarnac zabručel. „Půjde Elise ďAlérion k oltáři stejně ochotně jako její bratr do kláštera?"

Pohlédla na něho. Zul si boty a sundal plášť. Následovala tunika, již ledabyle odhodil stranou. Attice připadal veliký a hrozivý a nesmírně mužný. Hluboko v nitru se zachvěla, avšak nedokázala odvrátit zrak. „Moje sestra dobře ví, že se ženy v jejím postavem nevdávají z lásky," vysoukala ze sebe. „Od prvopočátku s tím byla smířená."
Damion si svlékl košili a vystavil jejímu fascinovanému zraku na odiv svalnatý hrudník. „Zajímalo by mě, zda bude smýšlet stejně, až se o svatební noci ocitne nahá pod tím tlusťochem."
Bezostyšně prohlášení způsobilo, že se v dívčině hlavě začaly rojit představy, na něž si zakázala myslet. Krátce po svém příjezdu k Salersovým se čirou náhodou zatoulala k řece, kde se Fulk koupal s pobočníky svého otce. S nelibostí se dívala na jeho propadlý hrudník, vypouklé břicho a třesoucí se zadek. *Ne, tohle nemůžu. Nedokážu to.*
Neuměla si představit, jak bude den za dnem trávit po manželově boku. Snad by mu mohla pomoci dospět v muže, avšak příčilo se jí dotýkat se jeho těla a přijímat je.
„Svatou povinností každé ženy je povít manželovi dědice" hlesla, hrdlo měla pevně stažené. „Pokládá si to za čest."
„Nelpíte vy ďAlérionové na té své cti a smyslu pro povinnost až příliš?" Ač slova zněla vlídně, z mužova pohledu mrazilo. Nedokázala jej vystál.
Přesto bojovně zdvihla bradu. „Vy o tom snad pochybujete?"
„Měl bych?" opáčil.
Rozpaky, s nimiž od prvopočátku zapotila, se vrátily a udeřily na ni plnou silou. Hrozily, že se v nich utopí. Dlouze na sebe zírali.
Náhle se Damion nečekaně odvrátit „Rád bych vyrazil před svítáním. Mohl byste se konečně přichystat k spánku?"
Attica se podívala na botu, kterou stále svírala v ruce. Chystala se Jarnakovi navrhnout, že si ustele na podlaze, ale vzápětí ten nápad zavrhla. Kdyby měl skutečně pochybnosti o jejím pohlaví, svým počínáním by je potvrdila. Má však na vybranou? Sotva se může svléknout a zalézt nahá do postele, jak by to udělal sotva opeřený kluk.
Zvolna se soukala z modrého sametového pláště. Rozechvělými prsty sáhla pod vlněnou tuniku a potýkala se s háčky, přidržujícími její punčochy. Na obnažené nohy ihned zaútočil studený vzduch. Zachvěla se. Zpola oblečená se jedním skokem přenesla do postele a přitáhla si pokrývku pod bradu. Neodvážila se na Jarnaca ani pohlédnout. Umanutě stiskla víčka.
V místnosti se rozhostilo hrozivé ticho. Vycítila, že si jí muž pozorně prohlíží.
„Vy chodíte spát oblečený, princátko?" zeptal se příjemným hlasem, jemuž nedůvěřovala. „Anebo se obáváte, že bych mohl ohrozit vaši ctnost?"
Attica prudce otevřela oči. Shledala, že Damion se ramenem opírá o sloupek u postele. Jednu ruku má založenou v bok v typicky mužné póze, jíž považovala za výhrůžnou.
Vesele se na ní zubil. „Uklidnilo by vás, kdybych na místě odpřisáhl, že obtěžuji výhradně ženy?"
Dívka cítila, jak jí divoce buší srdce. „Já... Vyrostl jsem v klášteře. My… Snažila se, aby její netřásl hlas. My se na noc nesvlékáme."
Muž se odlepil od lůžka a obešel je. „Vskutku zvláštní," posmíval se. „Copak je u vás zvykem odívat se do sametu a hedvábí?"

Attica bezděčně zatnula svaly, připravená se bránit. Avšak muž se nevydal k ní, nýbrž ke skomírající loučí. Sfoukl jí a světnice se ponořila do tmy.
Naslouchala jeho krokům, když se vracel na svou stranu postele. Dívka si povzdechla a vzápětí zadržela dech, to když se slaměná matrace prohnula pod Damionovou váhou a kožené popruhy zaskřípěly.
V místnosti panovalo takové ticho, až se Attica strachovala, aby nebylo slyšet vzrušený tlukot jejího srdce. Obklopovala ji černočerná temnota. Dívka ležela po boku cizího muže a bála se pohnout, dokonce i dýchat. Smysly měla zbystřené, nervy jí jenom hrály. Nikdy si tolik neuvědomovala vlastní tělo. Nahé nohy pod přikrývkou a ňadra, bolestné se vzdouvající pod pruhy utaženého plátna.
Netušila, jak dlouho trnula obavami, než si naplno připustila, že její společník pro ni nepředstavuje žádné nebezpečí. Že k němu byla nespravedlivá a neměla mu lhát. Pravda, zlobil se na ni a choval se podezíravě, avšak měl na to plné právo. Ani se mu neomluvila.
Odkašlala si „Pane rytíři?“ oslovila ho tiše.
Zaslechla zašustění, jako by k ní otočil hlavu. „Ano?"
„Velice se vám omlouvám, že jsem neřekl celou pravdu."
Zadržela dech. Napjaté vyčkávala, co jí odpoví. Po dlouhé době unavené prohlásil: Je pozdě, princátko. Nechte si svoje pokání na ráno a radši spěte.“
Z jeho slov ji zamrazilo. Ač na ní doléhalo vyčerpání, vší sílou se snažila neusnout a něco vymyslet. Avšak postel byla tak měkká a teplá, tělo bolavé a noc temná a tichá...
Attica odplouvala na vlnách spánku.

Damion spočíval vedle ní, tělo měl napnuté, mysl bystrou a ve střehu. Naslouchal dívčími hlubokému oddechování a vyčkával. Čekal, až jeho očí přivyknou okolnímu šeru a jeho společnice usne natolik tvrdě, aby jí neprobudil.
Opatrně se opřel o loket a prohlížel si ji v bledém svitu hvězd a měsíce. Smyslně vykrojená kyprá ústa, jež nemohla patřit chlapci, měla něžne pootevřená. Díval se na spanilou dívčí tvář s vysokým hladkým čelem, drobným nosíkem, kulatými tvářemi, a výraznou bradou s důlkem.
Sklouzl očima na štíhlou šíjí a křehká ramena. Má před sebou vysokou ženu s chlapeckou postavou.
Ženu.
Ovsem dříve si toho nevšiml. Za celý boží den prodchnutý nebezpečím. Ani když jí tiskl k hrudi meč v bláhovém pokusu vypáčit z ní pravdu. Došlo mu to až večer.
V jednu chvíli měl před sebou mladičkého Attica a vzápětí se něco změnilo. Sám by nedokázal určit co. Snad za to mohlo nějaké ženské gesto, jež mládenec bezděčně učinil. V každém případě si náhle uvědomil, že místo hocha zasvěceného církvi má na krku nepochybně kurážnou a silnou dívku.
Pojednou všechno dávalo dokonalý smysl. Všechny nesrovnalosti a pochybnosti, které ho pronásledovaly po celý den, kdy zdánlivé drobnosti nezapadaly na své místo. Zmocnila se ho bezuzdná zlost, z níž se mu začala vařit krev a připravila ho o dech.
Částečně za to bezpochyby mohla uražená ješitnost. Nechal se podvést obyčejnou ženskou. Lhala mu. *Zneužila ho.* A on jí to dovolil. Navíc se cítil zrazený, neboť si

toho statečného, citlivého a legračního mladíka oblíbil. Jenže Atticus nikdy neexistoval.
Damion se dosud zlobil, avšak jeho hněv se zvolna přetavil v chladné odhodlání. Nicméně sotva pohlédl na dívku spící vedle něho, jediné, co cítil, byla touha. Neočekávaná a nevítaná, přesto krutě spalující jeho tělo.
S tlumenou kletbou na rtech se od ženy odtáhl a odhodil přikrývky. Několika dlouhými kroky přešel k oknu, pootevřel je a umožnil studenému nočnímu vzduchu, aby zchladil žár, který jej stravoval.
Po chvíli se obrátil, aby se znovu podíval na svou spolunocležnici. Spala, dočista vyčerpaná, ani se nepohnula. Zajímalo by ho, kdo to je. Elise ď Alérion? Je to možné, neboť přijela na hnědákovi, jehož důmyslně ukryla před zraky zbrojnošů z domu Salersů. Avšak neuměl si představit jemnou a opečovávanou šlechtičnu, která si ustřihne vlasy a převlékne se za hocha, aby se stejně jako tato žena vydala na nebezpečnou pouť. Elise bezpochyby vyhledala útočiště v nějakém klášteře a místo sebe vyslala tuto osobu.
Ale proč? Vzpomněl si, jak dívka třeštila oči, když jí tiskl k hrudi meč. Byl si jist, že mu řekla částečnou pravdu, avšak ledacos si nechala pro sebe.
Ať už tajemná neznámá skrývá cokoliv, vysvětlení by mohl naleznout v sedlových brašnách. Opatrně je sňal z lavice, kde je zanechala.
Zběžně je prohledal. V první objevil dámské šaty, punčochy a košilku - všechno z prvotřídního materiálu. Druhá obsahovala pánské oblečení, hygienické potřeby a knížku.
Zadržel dech. Ihned pochopil, co drží v ruce. Ve slabém světle měsíce se tmavě zelené desky zdály černé, vytlačená písmena byla příliš malá, aby se dala přečíst.
Ale i bez toho věděl, že se jedná o obyčejný breviář. Pilné jeptišky z kláštera Sainte Foy la Petite poblíž Saint Denis prodaly podobných výtisku už spoustu. Úplně obyčejná kniha. Natolik běžná, aby si ji kurýři Filipa Francouzského vybrali k převážení tajných dokumentů svého pána.
Damion použil dýku neznámé ženy a opatrně odřízl okraj koženého obalu. Špičkou nože zachytil kousek bílého složeného plátna, vytáhl jej ven a rozložil. „*Proboha*" zašeptal. Nevěřícně zíral na dokument ve své ruce.
Někde v dálce zaštěkal pes. Damion plátno bleskově poskládal a zasunul zpátky do hřbetu knihy. Závan větru se zmocnil otevřeného okenního křídla a udeřil jím o zeď. Muž prudce zvedl hlavu. Rozespalá dívka cosi zamumlala a zavrtěla se. Pak opět ztichla.
Nejradši by jí zaryl prsty do ramen, zatřásl a probudil ji. Toužil z ní vypáčit, kdo doopravdy je a proč převáží tajné dokumenty zrádného krále Filipa. Jak rád by se na ni vrhl a surově dobyl ony zvoucí, kypré rty! Strhal by z cizinky mužské šaty a obnažil štíhlé ženské tělo, které skrývají.
Bůh mi pomáhej, pomyslel si. Ví o téhle ženě jenom to, že kuje pikle proti pánovi, kterému on slouží. Přesto po ní bolestně prahne. Čeká ho dlouhá, bezesná noc.

Pozdně odpolední slunce se prodíralo listovím a vrhalo na dívčina napřímená ramena tečkované stíny.

„Proč zastavujeme?" zeptala se Damiona, když přitáhl svému koni otěže a čekal na ni.
Zamyšleně ji pozoroval, zatímco bystrýma očima klouzala po břízách a topolech lemujících cestu. „Stalo se něco?" naléhala. Připadala mu bledá a zranitelná. Podepsalo se na ní napětí i vyčerpání. Pod očima měla tmavé kruhy. Teprve začínalo svítat, když ji vytáhl z postele a vyrazili. Chtěl, aby do večera byli v Lavalu.
„Vůbec nic," odvětil a líně se protáhl. „Ale je horko a já bych se před příjezdem do města rád zbavil prachu. Tamhle je rybník," ukázal vpravo, „jenom odsud není vidět."
„Nechci se koupat." Do dívčina hlasu se vetřela nervozita, jíž se doposud vší silou bránila. Damionovi neušlo, jak rozčileně polyká.
Pobídl koně do kroku. „Tak mi alespoň budete krýt záda."
„Opravdu je to třeba?" volala za ním.
„Vy se zřejmé štítíte vody, princátko," odvětil hlasitě, „ale mě považují za čistotného."
„Neštítím se vody," slyšel za sebou popuzené mumlání. Ušklíbl se a zastavil na kamenitém břehu. Přehodil nohu pres koňský hřbet a sklouzl na zem. Na Sergeje pohlédl dřív, než hoch stačil sesednout. Ten se poslušně svezl zpátky do sedla.
„Chci, abys jel napřed," oznámil mu Damion tiše a přistoupil k němu blíž. „Najdi za Lavalem nějaké místo směrem na Le Mans, kde bychom mohli ustájit koně." Podíval se za chlapcova záda. Dívka zastavila za jeho koněm, ale na pevnou zem se očividně nechystala. Grošák se pod ní nervózně ošíval, ale ona jen tupě upírala zrak na rybník.
Damion nechápal, jak ji kdy mohl považovat za mládence. Vždyť se pohybuje s typickou ženskou elegancí. Usoudil, že musí mít malá ňadra, která si záměrně stahuje. Malá, vysoko posazená a kulatá. Upřeně ji sledoval a zvolna dospíval k závěru, že navzdory jejímu půvabu má její obličej chlapecké rysy, neboť mu dominuje výrazná brada a rovný nos. Ale ta ústa...
...jsou bezesporu ženská. Avšak nepatří urozené, obletované dámě, jakou je Elíse ďAlérion, jejímuž světu vládne hedvábí, přikrývky s prachovým peřím a sňatky z rozumu prosté vášní. Tyhle smyslně vykrojené rty muže ponoukají, aby jejich majitelku položil na prosluněné louce do trávy a dychtivě si ji vzal.
„Pane?"
Obrátil pozornost zpátky k Sergejovi. „Nejsem si jist, co mám očekávat," prohlásil drsným hlasem. „Měl jsem být obezřetnější."
„Neubližujte jí!" vyhrkl Sergej, když se od něho Damion odvracel.
Jí! Damion se kvapně otočil, podrážky jeho bot ve štěrku zaskřípaly. „Pro lásku boží," zašeptal. Odmlčel se a zhluboka se nadechl. Záměrně se nutil do klidu. „Jak dlouho to víš?"
Mládeneček se mu neodvážil pohlédnout do očí. „Téměř od začátku."
Rytíř k němu opětovně přistoupil. „Nebudu se ptát, jak jsi to poznal," prohlásil s výhružně přimhouřenýma očima, „ale rád bych věděl, proč ses o tom přede mnou *zapomněl zmínit*"
Chlapec se provinile zarděl. „Bál jsem se, že jí ublížíte."
„Zasloužila by si to," zasyčel Damion. Cítil se podvedený a zrazený.
„Pane!" ulekl se Sergej tak, až mimoděk poplašil koně. „To byste neudělal!"

Damion našpulil rty a ztěžka si povzdechl. Mít za pobočníka kluka s povahou kněze bývá občas kříž. Obzvlášť když jste potulným rytířem, jenž se musí na vlastní pěst probíjet tímto krutým, nepřátelským světem. „Jenom bych ji trochu vystrašil, chlapče." Jarnac se ovládal z posledních sil. „Především bych ji přiměl mluvit a vyklopit všechno, co ví." *Samozřejmě,* pomyslel si, *kdyby mi odmítla odpovědět...*
„Ano, pane." Sergej se dál tvářil zkroušeně, ale poslušně se natáhl po otěžích náhradních koní.
Damion se opět chystal k odchodu, když ho náhle něco napadlo. „Jak jsi to poznal? Myslím, jak jsi uhodl, že mi to konečně došlo?"
Mládenec polkl. „Vyčetl jsem vám to v obličeji, když jste se na ni díval."
„Aha" hlesl Damion.
„Ale ne... " spustil Sergej, ale vzápětí se polekaně odmlčel.
„Jestli si na ni budu dovolovat?" Rytíř se nepříjemně ušklíbl. „Přece jsem ti řekl, že jí neublížím. Nebo ne?" Plácl chlapcovu klisnu po zadku. „Mazej odsud."
Všiml si, jak dívka vyprovází Sergeje pohledem a v očích se jí zračí znepokojení. Přistoupil k ní.
„Kam jede váš sluha?" otázala se. Zprudka oddychovala.
„Poslal jsem ho napřed." Damion se postavil tak, aby na ni dopadl stín jeho urostlého těla. „V Lavalu zajistí vše potřebné." Rozepnul si opasek s mečem a položil jej na kámen u vody. „Musíme si pospíšit," poznamenal, když si zouval boty. „Nemíním tu strávit celý den."
Ani se nepohnula.
„Nesnažte se mi namluvit, princátko, že jste složil přísahu, jež vám zapovídá se koupat." Sledoval jak se dívka jemně uzarděla, proto jí popíchl o něco víc. „Anebo máte zakázáno se svlékat?"
Prudce se k němu otočila a zhluboka se nadechla. Sledovala, jak se souká z košile. „V klášteře to bylo zapovězeno."
„Aha?" Odhodil oděv stranou. „A ve kterém?"
Jako by se celá schoulila do sebe. Poznal, že se jí příčí dál lhát. Pokaždé když ji zahnal do kouta a přinutil odpovědět na přímou otázku, objevil se jí ve tváři uštvaný výraz, jejž vzápětí vystřídala typická dvořanská neproniknutelnost. Musel se usmát.
„V Saint Hervisse," ucedila o poznání hlubším hlasem, který vydávala za chlapecký.
Stanul před ní nahý a pozoroval, jak ohromeně rozpíná nozdry a třeští na něj zrak. Všiml si, že má nos spálený od slunce. Přestože není urozenou dámou, zjevně není zvyklá na celodenní pobyt venku.
„V Akvitánii," vyhrkla křečovitě, aniž odtrhla zrak od jakéhosi bodu za jeho levým ramenem. „Vyrůstal jsem v Akvitánii."
Což byla nejspíš pravda. *Prokrista,* pomyslel si. Akvitánie. Domov Jindřichovy oduševnělé, tvrdohlavé a zrádné manželky Eleonory. Žije tam víc odbojných a vzpurných šlechticů než ve zbytku královy říše.
Damion se od dívky odvrátil a zamířil ke svému koni, aby si z brašny vzal hroudu mýdla a pruh plátna. Po návratu dívku našel sedět na nedalekém balvanu. Pažemi si objímala kolena a cudně skláněla oči.
„Tady," zahučel při pohledu na její záměrně svěšenou hlavu. „Podržte mi to."

Díval se, jak putuje očima pojeno obnažené noze do poloviny stehna, ale dává si pozor, aby nezabloudila výš. Naslepo k němu vztáhla ruku. Vrazil jí do roztažených prstů ručník, mýdlo pohodil do klína.
Slunce ho hřálo do obnažené kůže. Lesknoucí se vodní hladina zbrázděná vlnkami jej neodolatelně vábila. Voda byla tak průzračná, že viděl na písčité dno. Přeběhl přes kamenitý břeh, prudce se nadechl a ponořil se do vln.
Rybník se ukázal být studenější, než očekával. Chladná voda způsobila, že se zachvěl rozkoší a potopil se hlouběji. Nato zuřivě máchl pažemi a vynořil se zpátky na hladinu.
Zaklonil hlavu a odhodil stranou mokré kadeře, spadající mu do očí. Dívka ho zamyšleně sledovala. Tvářila se téměř závistivě. Rozpálené tváře měla stejně červené jako sežehnutý nos. Kolem ucha se jí koulela kapička potu.
„Řekl bych, že je vám horko," prohodil, zatímco si lebedil ve vlnách.
Udivilo ho, když se kysele zazubila a přiznala: „Je."
„Tak se pojďte ochladit," vyzval ji a učinil pár temp k ní.
Zavrtěla hlavou.
Rozchechtal se. „Alespoň shoďte ty boty a ráchejte si chodidla. Mniši přece nosí sandály. Nebo ne? Obnažit prsty u nohou se nezdráhal ani Ježíš Kristus."
„Tohle je rouhání," prohlásila stále s úsměvem na rtech. Přesto dlouho neváhala a zula si holínky.
Výborně, pomyslel si Damion. Dobře totiž věděl, že dívka ve svém zavazadle nemá náhradní obuv.
A zakrátko bude mokrá do poslední nitky.

KAPITOLA SEDMÁ

Yvette přejela dlaní po hustém keři tymiánu, rostoucím po jejím boku. Tuhle zahradní lavičku nechala postavit teprve loni a ve dnech, jako je tento, zde ráda sedávala. Vzduch byl svěží a čistý, vznášely se v něm trylky ptáků. Spokojeně si vzdychla a zády se opřela o sluncem vyhřátou zeď. Zavřela oči a zhluboka vdechovala opojnou vůni tymiánu, zimolezu a jasmínu, jež se mísila s dechem úrodné země.

Vyrůstala na starobylém hradě v Normandii a tam žádná zahrada nebyla. Jenom vlhká dřevěná věž. Tvrz stála na holém kopci bičovaném větry a patřilo k ní blátem pokryté, zaneřáděné nádvoří, kde spolu s hubenou drůbeží a upištěnými prasaty řádily nezvedené děti, jež si její otec pořídil se sedmi ženami, s nimiž se postupně oženil.

Lidé si o starém Alainu Pardueovi a jeho zesnulých chotích mezi sebou ustavičně špitali. Byl to krutý člověk. Malý, ale sporý, svaly na něm jenom hrály. Nosil dlouhý prošedivělý plnovous a měl nesmírně huňaté obočí.

Věděl, co si o něm lidé povídají, ale jenom se tomu smál. „U božích kostí " chechtal se a pro vetší důraz bouchl masitou pěstí do stolu. Zaklonil hlavu a zařval, aby mu přinesli další pivo. „Proč bych ty feny mordoval? Jen ať pěkně vrhají jedno štěně za druhým a vyřídí se samy." Následovala další salva ryčného smíchu. Ozbrojení hrubiáni, jimiž se obklopoval, velice oceňovali jeho svérázný smysl pro humor. Yvette se k nim nikdy nepřidala. I její matka, Alainova třetí choť, zemřela při porodu. Ze všech sedmi žen bylo její manželství nejkratší.

Ani v mládí Yvette nepovažovali ZA roztomilé či bystré dítě. Na to byla příliš vážná a zakřiknutá. Žádná z dlouhého procesí nevlastních matek ji neměla v lásce. Musela proto rychle dospět. Z dětství si pamatovala zejména ustavičné facky a kopance, ale především věčný hlad. Strašlivý hlad. Prahla nejenom po dobrém jídle, ale i po věcech, které ani nesvedla správně pojmenovat. Toužila po samotě a po kráse. Především po kráse.

V otcově hradě pro půvab a soukromí nezbývalo místo. Přesto je Yvette úporně hledala. Dokázala sama stát uprostřed pole a obdivovat blankytnou oblohu klenoucí se jí nad hlavou. Anebo důmyslně vykrojené ptačí křídlo. Popřípadě ojíněnou břízu, rostoucí na křižovatce.

S otcem se mnoho nestýkala. Alain se zajímal převážně o syny - „svou soukromou armádu", jak jim říkal. Učil je bojovému umění. Avšak pro dcery nenacházel uplatnění. Neznal ani jejich jména a sotva si všiml, když některá z nich zemřela.

Většina Alainových dcer si uvědomovala, že nemá téměř pro co žít. Alainovi se nedostávalo půdy ani pro syny. Dívky si nedělaly iluze. Bez věna neměly šanci provdat se za bohaté muže. Ty nejhezčí z nich čekal osud manželek sedláků. Věděly, že budou den za dnem dřít a rodit svému muži děti, dokud je porody nezabijí stejně jako jejich matky.

V době, kdy Yvette oslavila třinácté narozeniny, podobně skončily čtyři její starší sestry. Proto si předsevzala, že nikdy nepřipustí podobnou potupu. Avšak netušila, jak to zařídit. Přesto odmítala dožít jako neplacená služka svého otce a bratrů.
A pak jí vstoupil do života Gaspard Berínger.
Jednoho nádherného květnového rána se vydala na jahody rostoucí na kopci. Toho roku se urodily obzvlášť veliké. Za chvíli jich měla plno. Vesele si pohupovala košíčkem, když náhle na nádvoří rodné tvrze spatřila urostlého mladíka na bílém hřebci. Ve svých osmnácti byl Gaspard mnohem vyšší a robustnější než všichni muži, které dosud poznala. Slunce mu jiskřilo ve světlých vlasech, tváře měl zdravě růžové. Yvette ihned věděla, že pohlednějšího mládence dosud neviděla. Nato si všimla cizincova nádherného oděvu a sedla. V neposlední řadě padl její zrak na skvostné šperky. Dívka si zčistajasna uvědomila, že pravou krásu nenalezne jenom v přírodě, ale i v blízkosti *konkrétních* lidí.
Čtvrtý syn vikomta de Salers Yvette dočista ohromil. Nechápala, proč jej rodiče vyslali na zkušenou zrovna na jejich chudé, zanedbané panství. Ale pak zaslechla svého otce říkat: „Je tak slaboduchý, že ho jenom drobný krůček dělí od role blázna. Proto ho sem jeho otec poslal. Copak může takového nekňubu předvádět u dvora?"
Ale ani v Chatteau Pardue si Gaspard nevedl dobře. Ne že by Alainovi synové byli o moc bystřejší než on, ale to, co neměli v hlavě, vynahrazovali krutostí, úskočností, zlomyslností a zhýralostí.
Neuplynuly ještě ani dva týdny a Yvette přistihla Gasparda, jak tiše vzlyká v koutě stodoly. Do té doby se ostýchala k němu přiblížit. Avšak jakmile ho utěšila a osušila mu slzy, shledala, že má před sebou plachého chlapce, který v ní nevidí bezcennou ošklivou ženu, nýbrž chytrou silnou osobnost, která ho provede mnohými nástrahami, postará se o něho a ochrání jej.
Netrvalo dlouho a Yvette o Gaspardovi zjistila i další věci. Například že jeho kůže je stejně hladká, jak vypadá. A že kdykoliv se ho dotkne, začne její tělo žhnout, jako by stála u rozpálených kamen.
Gaspard strávil v Cháteau Pardue tři roky. A s každým uplynulým měsícem více závisel na Yvette. Proto když se jednoho dne doslechl, že se musí vrátit ke své rodině, rozběhl se za ní, aby jí zvěstoval neblahou zprávu. Jeho otec a nejstarší bratr Georges padli za oběť nakažlivé horečce jen několik dní poté, co další dva bratři - Louis a Francis - zahynuli při ztroskotání lodi u Marseille.
Tím pádem se Gaspard stal vikomtem de Salers,
„Ale co si teď počnu,Yvette?" kvílel a zabořil hlavu do jejího klína. Hladila ho po chvějících se ramenou. „Copak jsem nějaký vikomt? Nikdo mě tomu nenaučil. Nikdy jsem se jím neměl stát. Jak to jenom zvládnu? Dokonce ani nebudu mít tebe, abys mi poradila, co mám dělat."
Yvette seděla vedle bublajícího kotlíku s prádlem, které vyvařovala na nádvoří. Zčervenalýma upracovanýma rukama objímala nešťastného muže a srdce ji bolelo, jako by je někdo chtěl vyrvat z její hrudi.
Vtom ji napadlo, jak si Gasparda udržet a navíc získat vše, o čem odjakživa snila. „Můžeš mě vzít s sebou, Gasparde," zašeptala. Vlastní slova jako by k ní přicházela z veliké dálky. „Ožeň se se mnou. Pak budu moci s tebou odjet do Chateauhaut. Naučím tě, jak se stát vikomtem."
Muž zvedl hlavu. V modrých očích se objevila naděje a vděčnost.

„Ty to zvládneš, Gasparde," sdělila mu. „My dva to zvládneme.*'
A tak se Yvette Pardueová, nehezká chudá dcera nemajetného barona z Normandie stala vikomtesou de Salers.
O několik týdnů později se novomanželé přestěhovali do Bretaně, kde na ně čekalo nemilé překvapení. Ukázalo se, že Gaspardův bratr Louis se přece jenom neutopil. Žije, přestože při ztroskotání lodi utrpěl ošklivou zlomeninu nohy. Právě ta zpomalila jeho návrat domů. Gaspard přetékal radostí. Nic ho netěšilo víc než vědomí, že se smí zřeknout všech titulů a předat správu rodinného majetku do bratrových rukou.
Jenže jeho šestnáctiletá choť byla jiného mínění.
Vypadalo to, že Louis beztak zemře - byl velice zesláblý a jeho zranění se odmítalo hojit. Avšak Yvette potřebovala mít jistotu. A tak mu jednoho večera připravila teplý sladký nápoj s přídavkem makového sirupu a počkala, až nemocný tvrdě usne. Jakmile hrad ztichl, vplížila se do Louisovy komnaty, přitiskla mu k obličeji polštář a držela jej tak dlouho, dokud muž nevypustil duši. Od té doby se k žádnému nemocnému ani nepřiblížila.
„Yvette?"
Se škubnutím se probudila a spatřila Gasparda, jak se proplétá mezi záhony směrem k ní. Odpolední slunce osvětlovalo jeho pohlednou dobronzova opálenou tvář.
„Yvette," zadýchával se, „právě jsem se od jednoho z vojáků dozvěděl, že jsi zajala Attičina pobočníka Waltera Brie."
„Ano." Žena vstala z lavičky a sehnula se, aby chytila mšici promenádující se po plátku bílé růže. „Objevila jsem ho v kláštеře Saint Sevin," prohlásila a rozmáčkla drobný hmyz mezi prsty.
„Ale tys ho *zajala,* Yvette." Gaspardův hlas se zachvíval zděšením. „Poručila jsi našim mužům, aby se ho zmocnili. Násilím. Unesli ho z kláštera."
Žena se prudce obrátila k manželovi a chlácholivě ho poplácala po paži. „Byl ve špitálu, Gasparde. Ne v kostele. Nikdy by mě nenapadlo narušit poklid svatyně. Kromě toho nemá Saint Sevin vlivného zastánce. Mniši si sice můžou leckde stěžovat, ale nikdo je nevyslyší."
„Ale co se stalo s Attikou?"
Yvette znechuceně nakrčila nos, neboť si všimla krůpěje potu, klouzající po manželově ostře řezané tváři. „Gasparde, ty se potíš."
Otřel si obličej rukávem. „Běžel jsem. Fulk to také slyšel. Ten ozbrojenec povídal, že se Fulk strašlivě zlobil, když se dozvěděl, že jeho snoubenku doprovází nějaký rytíř, kterého potkala..."
Yvette se zamračila. „Ten tvůj ozbrojenec si pouští pusu na špacír. Měli bychom mu ji zavřít. Který to je?"
Gaspard se zahleděl do dálky. „Já... Nejsem si jist. Podle mě všichni vypadají stejně."
„Nevadí." Yvette se do muže zavěsila a vlekla ho s sebou. „Však já si ho najdu."
„Ale ten rytíř, co je s Attikou..." Gaspard polkl. „Co myslíš, nemohla s ním utéct? Třeba jsme se zmýlili, když jsme se domnívali, že se něco doslechla od toho dvořana..."
„Kdepak, nemyslím si, že jsem vedle." Yvette zvedla zrak k Jižní věži. „Ale brzy se dozvím víc. Nařídila jsem Wolfovi, aby mi podal hlášení."

„Wolfovi?" opakoval Gaspard a podíval se týmž směrem, jako jeho žena. „Tys dala Attičina pobočníka Wolfovi, aby ho vyslechl?“
Yvette utrhla snítku rozmarýny a okouzleně k ní přičichla. „Proč ne?"
„Poslední muž, kterého Wolf zpovídal, zemřel dřív, než chudák stačil něco říct.“
Žena se zamračila. Nejradši by manželovo tvrzení popřela. Wolf má bohužel těžkou ruku a občas používá tvrdé metody.
Vtom se dveře Jižní věže prudce otevřely. Stanul v nich obrovitý muž s velikou hlavou a svalnatým tělem. Svlékl si koženou zástěru a obnažená upocená hruď se zaleskla v paprscích slunce. Viditelně zaváhal a Yvette se zamračila. Ale Wolf dobře věděl, že nemá význam se jí vyhýbat, proto zamířil přímo k ní.
„Má paní." Muž padl na koleno a úslužně sklonil hlavu. „Obávám se, že zranění Waltera Brie bylo vážnější, než jsme si mysleli."
Nad zahradou se rozhostilo napjaté ticho rušené pouze bzučením včel a vzdáleným bušením z kovárny. Yvette hlasitě zaklela. „K čertu s tebou, Wolfe. Tys ho zabil."
Ač se provinilec zachvěl, moudře držel hlavu svěšenou. „Avšak jsem přesvědčený, že nám řekl pravdu, má paní. Doprovázel lady Attiku do Lavalu a s tím rytířem se setkali čistě náhodou, když je přepadli *routiéři*."
Žena našpulila rty a popuzeně si odfrkla. „Prozradil ti jméno toho dobrodince?"
„Ne, má paní. Tvrdil, že je nezná.“
Yvette propustila Wolfa znechuceným mávnutím ruky. „Tak co ty na to?" zeptal se jí manžel, sotva se hromotluk vzdálil.
Žena zírala na vzdálené kopce., ‚Podle mě věděl Walter Brie víc, než přiznal," pravila zvolna.„Byl Attice nesmírně oddán.
„Ano, ale kam se poděla? Do Lavalu? Anebo od nás jednoduše utekla za tím rytířem?"
Yvette pohlédla na svého chotě. „Nebuď hloupý, Gasparde. Attica je šlechtična, ne bůhvíjaká venkovská nána. Nezostudila by svůj rod tím, že se vzepře sňatku, který domluvil její otec. Zkrátka odjela do Lavalu."
„V tom případě by ji naši muži mohli již mít," prohlásil Gaspard s nadějí v hlase.
Yvette zavrtěla hlavou. „Podle portýra ze Saint Sevin zanechal Waltera Brie v jejich péči potulný rytíř, cestující ve společnosti sluhy a dobře oblečeného mladíka. Vysokého tmavovlasého mládence jedoucího na hnědákovi se širokým nosním pruhem."
Gaspard nechápavě nakrčil čelo. „Tomu nerozumím."
Žena se od něho odvrátila a vkročila do podloubí. Její hedvábné sukně příjemně zašustily. Vládlo zde příšeří a příjemný chládek. Nakrátko se zastavila u popínavé růže a nepřítomně hladila křehké okvětní plátky. Její myšlenky se toulaly kdesi daleko.
„Yvette," připomněl se Gaspard. „Já tomu nerozumím."
Pohlédla mu do tváře. „Attica se převlékla za mládence. Proto zmizely Harcourtovy šaty. Zdá se, že si rovněž ostříhala a obarvila vlasy. Naši muži ji klidně mohou minout bez povšimnutí."
„Neměli bychom potom Renoufa Blissota upozornit, aby se poohlédl po tom chlapci?"

Yvette se tiše zachichotala. „Uvažuj, Gasparde. Attica bude v Lavalu dřív, než ten nejrychlejší posel. Neboj se. Svému strýci jistě neopomene odhalit svou pravou totožnost."
„Tedy nic nepodnikneme?"
„Naopak. Sbalíme se," oznámila mu manželka a houpavým krokem vyrazila k pevnosti.
„Sbalíme se?" Gaspard za ní civěl s otevřenou pusou. Nato si pospíšil, aby ji dohnal. „Ale... Kam pojedeme?"
Yvette se netrpělivě ohlédla. „Do Lavalu, samozřejmě."

Attica si dobře uvědomovala, že má kostnatá kolena a dlouhá úzká chodidla. Seskákala ke břehu a usadila se na plochém balvanu. V jasné sluneční záři se její nohy zdály až neslušné bledé. Krátce jimi komíhala nad vodou, než se osmělila ponořit je do vody.
Ledový chlad projel jejím tělem jako Šíp. „Aáá," vyjekla a kvapně vytáhla chodidla z vody. Slyšela, jak se jí Jarnac směje. Vyčítavé se na něho podívala a shledala, že se cachtá těsně vedle kamenného ostrohu, na němž seděla. „Zapomněl jste mi říct, jak *moc* je studená," obvinila jej. Znovu se zasmál a tmavé oči se mu darebácky zablýskly. Šikmé sluneční paprsky jiskřily v čúrcích vody, jež mu stékaly po obličeji a z nasáklých vlasů. Dívka se na něho upřeně dívala a připadalo jí, že nikdy nevnímala svět tak ostře jako nyní. A nikdy se necítila být víc ženou. Intenzivně vnímala nadýchaná bílá oblaka plující na blankytu oblohy, šepot větru provoněného vůní nedalekého lesa a luk, i bolestně stažená ňadra dmoucí se pod pruhy utažené látky.
Nedokázala od muže odtrhnout zrak, a proto jí neuniklo, že ho zčistajasna přešel smích, a propaluje ji pohledem, z něhož jde strach. Opatrně ponořila nohy do vody a nechala je tam.
„Hodil byste mi to mýdlo?" požádal ji Damion drsným hlasem.
Leželo kousek od ní. Musela se natáhnout a přetočit se na bok, aby na ně dosáhla. Jakmile je sevřela v hrsti, ucítila, že ji rytíř pevně popadl za kotníky.
„Co to... ?“ Švihla tělem zpátky, aby se bránila. Pozdě. Muž prudce zabral a Attica se šplouchnutím přistála ve vodě, která se vysoko rozstřílela.
Pochopitelně se nalokala, proto rychle sklapla pusu. Voda se nad její hlavou zavřela a ona se propadala do zeleného tichého světa, jenž bublal a vířil kolem ní.
Když byla malá, chodívala s bratrem Étiennem často plavat do rybníků a řek poblíž otcových sídel. Ovšem v posledních letech se koupala jenom ve vaně. Tělo se přesto rozpomnělo na známá tempa, a tak dívka hladce vyplula na hladinu. Vynořila se nad vodu s úsměvem na rtech. Pak si ale všimla Jarnakovy zakaboněné tváře. Zachvátila ji panika, takže když se pro ni natáhl, ucukla před ním. Avšak vodou nasáklý silný sametový plášť ji nesmlouvavě stahoval ke dnu.
Zděšeně vykřikla a napila se vody. Měla strach, že ji rybník nadobro pohltí. Divoce sebou zmítala a snažila se zátěže zbavit, ale plášť na ní visel jako závaží a nemilosrdně ji topil.
Panika ji ochromovala. Vtom se jí zmocnily mužovy silné paže. Attica si vyděšeně uvědomovala, jak ji tiskne ke svému svalnatému tělu a zvedá nad hladinu. Sotva se vynořila z vody, začala zoufale lapat do vzduchu.

„Krucifix," ulevil si Jarnac, aniž ji pustil. „Příště se nesnažte ječet pod vodou."
Nohama se jí podařilo nahmatat dno. Prudce se proto muži vyškubla a vrávoravě zamířila na břeh. „Vy vy... lumpe!" obořila se na něho. Mamě se snažila vykuckat z plic veškerou vodu. „Pokusil jste se mě utopit!"
Damion popadl dívku za rameno, obrátil ji k sobě a přinutil pohlédnout mu do očí. „Kdybych se rozhodl vás utopit, princátko, bylo by dávno po vás. Chtěl jsem jenom zjistit," prohlásil a pro větší důraz zabořil prsty volné ruky do dívčiných oškubaných vlasů, „jakou barvu doopravdy má vaše kštice."
Attica trhla hlavou dozadu a na mužových prstech zůstal černý pigment, jejž použila. Neochotně zvedla k rytíři zrak.
Vyčítavě se na ni díval. „Atticus s havraní hřívou je pryč. Mám před sebou stvoření se světle hnědými kadeřemi, které se ani nejmenuje Atticus. Je to tak?“
Rozhostilo se ticho rušené pouze pleskáním drobných vln. Attica slyšela, jak zprudka oddechuje. Poplašeně od muže ucouvla. Tvrdě na ni zíral nemilosrdnýma zelenýma očima. Nohy se jí zabořily do jemného písku na mělčině. Zakopla o nasáklý sametový plášť a plácla sebou do vyhřáté vody. Vypískla zoufalstvím a popuzeně se zbavila těžkého závaží. Pak opaskem i pláštěm vztekle mrskla na břeh.
„Domnívám se,“ prohlásil Jarnac nebezpečně úlisným tónem, „že bychom si měli promluvit."
„Není o čem," odsekla roztřeseně. Sklonila se a snažila se vyždímat vodu z tuniky. „Skutečně?"
Zaslechla za sebou šplouchání. Otočila se právě včas, aby spatřila, jak se na ni muž vrhá.
Svalil ji na písčitý, řídkou travou porostlý břeh a zalehl svým těžkým nahým tělem. „Pusťte mě!" vřeštěla. Uhodla, co má za lubem, a začala se divoce bránit. Zmítala se pod ním, snažila se ho od sebe odstrčit a nehty mu rozsápat obličej.
„Himlhergot!" ulevil si Damion, popadl dívku za zápěstí a přišpendlil je podél jejího těla. Spočíval na ní celou vahou. Attica cítila, jaká z něho prýští síla. Sálal z něho hněv. Zírala mu do chladných zelených očí. Strach, který ji zachvátil, ji dočista ochromil. Nedokázala se pohnout ani promluvit.
Ovanul ji mužův teplý dech. „Myslím, že je načase, abyste mi pro změnu pověděl pravdu, princátko."
Hleděla na jeho přísně semknuté rty. „Však jsem vám ji řekl."
„Doopravdy?"
Sevřel ji ještě pevněji. Attica zděšeně vykřikla, když jí zvedl paže nad hlavu a přidržel obě zápěstí jednou rukou. Druhou ji nesmlouvavě popadl za tuniku těsně pod krkem.
„Opravdu?" opakoval. Zrychleně oddechoval. „Co když z vás servu tenhle hadr? Co pod ním asi objevím?“
Attica cítila, jak jí zběsile buší srdce. „Nechápu, co tím myslíte," pravila rozechvěle.
„Že ne?" Naklonil se k ní tak blízko, až v jeho zornicích spatřila zmenšený odraz svého obličeje. „Skutečně nic nechápete, *slečno?*“
Olízla si suché rty a vzápětí toho litovala, neboť mužův pohled se ihned soustředil na její ústa. „Ne," zašeptala. „Mýlíte se."

„Vážně?" Nadzdvihl se. „Tak se na to podíváme.“ Pulz se jí zrychlil Věděla, že Jarnac nežertuje. „Ne!" bránila se zoufale. Zběsile sebou zmítala a pokoušela se osvobodit si ruce. „Ne, nedělejte to, prosím! Všechno vám povím."
Tvrdě na ni zíral a ona si intenzivně uvědomovala vzájemnou blízkost.
„Kdo jste?“ dožadoval se vysvětlení.
„Attica." Obličeje měli tak blízko u sebe, že se ústy téměř dotýkala mužových rtů, když mluvila. „Jmenuji se Attica ď Alérion."
Kysele se zazubil. „Hlavně mi netvrďte, že jste nevlastní sestra Étienna ď Alérion."
„To neudělám.“ Zhluboka se nadechla. „Neboť jsem jeho legitimním sourozencem. Narodila jsem se z Bohem požehnaného svazku Blanche Blissotové a Roberta ď Alérion."
„Vy jste sestra Elise d‘ Alérion?"
Dívka zavrtěla hlavou. „Kdysi jsem jí byla, avšak Elise v dětském věku zemřela. Už je to dávno."
„Takže kdo je snoubenkou budoucího vikomta de Salers?"
„Já."
Rozhostilo se ticho rušené jen šplouchánim vody a ševelením větru. Nad hlavou jim přeletěla volavka.
„Drtíte mě," postěžovala si Attica.
„Však si to zasloužíte." Maličko se nadzvedl a odsunul stranou, ale dál se tvářil neproniknutelně. Dívčin strach se vrátil. Tentokrát se projevoval jako příliv horka, rozlévající se z břicha do celého těla.
„Snad si nemyslíte, že vám uvěřím?" uchechtl se.
Zírala do jeho potemnělých očí. „Ne, ale přísahám před Bohem všemohoucím a všemi svatými, že tentokrát vám říkám čistou pravdu."
„Nač potom všechny ty lži?" otázal se s obličejem stále zakaboněným. „Proč jste mě od začátku nepoctila svou důvěrou?"
„Co jsem vám měla říct? Že jsem žena? Bála jsem se, abyste mě..." Odmlčela se a rozpačitě se zavrtěla.
Energicky ji uchopil za bradu a přinutil pohlédnout mu do očí. „Bála jste se... Čeho?"
Hrozivě svraštil černé obočí.
Attica polkla. „Viděla jsem, co loupežnici provedli tem ženám ve vesnici.“
Znechucené jí pustil a odtáhl se. „Pro lásku boží, za co mé máte?"
Opřela se o lokty. „Sám jste prohlásil, že neuznáváte žádná pravidla, s výjimkou těch vlastních. Že rytířský kodex pro vás není ničím jiným než romantickou pohádkou. Dokonce jste mí vyhrožoval zabitím. Podle mě jste byl všeho schopný!“
Zlověstně přimhouřil oči. Já se na rozdíl od *routiérů* řídím určitými zásadami, přestože jsem si je stanovil sám. Protože. .. Och, kčertu!"
Odtáhl se od ní a posadil se. Dívka se ani nepohnula. Tupě zírala na nebe nad sebou a zhluboka oddechovala. Po chvíli se odvážila na muže podívat.
Byl od ní zpola odvrácený, paže si opíral o pokrčená kolena. Kochala se jeho přirozenou krásou. Přestože s ní po celou dobu společného putování hrubě zacházel, i navzdory tomu, že to není správné.
Po chvíli neochotně otočila hlavu a zahleděla se na lesklou vodní hladinu. Ticho narůstalo do nepříjemných rozměrů.

„Lhala jsem pouze o své totožnosti," přiznala. „Jistě chápete proč. Všechno ostatní je pravda."
Vycítila na sobě mužův pohled, ale nutila se dívat na chladnou, vlnící se vodu.
„Co?" zabručel. „Báchorka o dvořanovi, jehož ošetřovala vaše sestra Elise?“
„Ano." Posadila se, přitáhla kolena k hrudi a objala je rukama. „Až na to, že onou pečovatelkou jsem bylá já."
Jarnac na její poznámku nikterak nezareagoval, proto se nutila pokračovat: „Po Olivierově smrti jsem netušila, co si počít. Zoufale jsem potřebovala Étienna varovat, ale na hradě není nikdo, komu bych mohla důvěřovat. Uvědomila jsem si, že pokud chci mít jistotu, že bratr onu zprávu zaručeně dostane, musím mu ji povědět sama."
Sklonila hlavu a opřela se tváří o kolena. „Když jsem se dozvěděla o Filipových a Richardových plánech, byla jsem vyděšená. Bála jsem se, aby můj bratr nepoložil za svého pána život. Jenže pak jsem si představila tu strastiplnou pouť do La Ferté Bernard…“ Hlas se jí zachvěl. „… a vyděsila jsem se ještě víc. Strachovala jsem se o sebe.“
Povzdechla si. „Potom jsem si uvědomila, že úplně postačí navštívit strýce. Namlouvala jsem si, že cestu do Lavalu zvládnu. Vzala jsem si dvořanovy šaty, a ledva jsem nechala hrad za zády. Převlékla jsem se do nich a ostříhala si vlasy."
Neušlo jí, že se na ni muž pozorně dívá.
„Věříte mi?“
„Snad. Až na jednu věc."
Postavil se a zamířil k pasoucím se koním. Sledovala, jak se prohrabuje svými sedlovými brašnami. Jakmile se k ní otočil, kvapně odvrátila zrak. Vtom cosi přistálo na trávě poblíž ní.
Úlekem nadskočila. Pohlédla na malou knížku v zelené vazbě, již nyní hyzdil dlouhý šrám. Tupě na ni zírala, pak spočinula zrakem na nahém muži tyčícím se před ní. „Kde jste to vzal?" otázala se.
„Včera v noci jsem ji našel ve vaší tašce."
Zvedla úzký svazek a obrátila jej v dlani., Proč jste ji rozřízl?"
„Co myslíte?"
Zavrtěla hlavou. „Nic mě nenapadá."
„Vy nevíte, že Filipovi dvořané používají breviář k převážení tajných dokumentů?“
Polkla. „Ne."
„Proč jej tedy vezete?“
Sklonila zrak k poničené knížce. „Vzala jsem si Olivierovy sedlové brašny, protože jsem potřebovala jeho věci. Byl mezi nimi i breviář."
„A vy jste neměla ponětí, co obsahuje?" obořil se na ni hrozivým hlasem.
Přejela prstem po rozříznuté kůži. „Ono tam něco bylo?"
Damion zabručel. „Patentové listiny. Filip v nich Janovi slibuje, že neuzavře s Jindřichem mír, dokud nevyjedná smlouvu, s níž bude Jan bezvýhradně souhlasit"
Dívka se ostře nadechla. „Maria panno, matko boží," zašeptala. Položila breviář do trávy a propletla si prsty v klíně. „Přísahám, že jsem o tom nevěděla.“
Následovalo ticho rušené jen štěbetáním ptáků v korunách a šplouchánímvody v rákosí. „Vy mi nevěříte?“ vyhrkla posléze.
Přešlápl z nohy na nohu a paže si založil bojovně na hrudi. Hned se zdál mohutnější a hrozivější. „Ač" nerad“ dlouze vydechl, „musím připustit, že váš obličej nelže."

Attice zahořely tváře studem, ale nedokázala se od muže odvrátit „Jestliže jste breviář našel včera v noci, proč jste čekal tak dlouho, abyste mě konfrontoval?“
„Co myslíte?" V očích se mu nebezpečně blýskalo. Attica si znovu uvědomila, že je na liduprázdném místě sama s cizím mužem. Ostře vnímala Damionovu sílu a svou zranitelnost. Opět zavanul vítr prosycený vůní trávy a úrodné prsti. Zachvěla se chladem, vodou nasáklý oděv se jí lepil na tělo.
„Tak vidíte," povzdechl si rytíř a ušklíbl se koutkem úst. „Zřejmě jste udělala dobře, když jste přede mnou tajila svou pravou totožnost."
Sňal sedlové brašny z grošákova hřbetu. „Tady máte." Tašky jí hodil a pousmál se, když je šikovně zachytila ve vzduchu. „Jste mrštná jako kluk, bojovná jako kluk, dokonce se klukovi většinou podobáte…“ Podíval se na ni způsobem, z něhož zadržela dech. „Ale když se zujete a jste celá zmáčená, ženskou v sobě nezapřete."
Pohlédla na svůj trup a prvně si všimla, že mokrá vlněná látka lne k jejímu tělu jako druhá kůže a odhaluje náznak vosího pasu a něžnou oblinu ňader. Popuzeně se objala pažemi. Muž se tiše uchechtl a odvrátil se.
„Asi byste se měla rychle převléknout do suchého," prohodil přes rameno. „Než zapomenu na svoje zásady."

Budoucí vikomtesa de Salers klečela se skloněnou hlavou na břehu rybníka a pomocí Damionova mýdla si smývala z vlasů zbylé barvivo.
Zaujala typicky ženskou pózu a zabývala se ženským úkonem, přestože jí vlasy dosahovaly sotva k bradě. Damion ji pozoroval a představoval si, jak by asi vypadala ve skvostné, dámské róbě, anebo ještě lépe, docela nahá, přizdobená jenom potutelným úsměvem a hřívou dlouhých rozpuštěných vlasů...
Tlumeně zaklel a přetáhl si košili přes hlavu. Chvíli zápolil s tkanicemi. Uvědomoval si, že nedokáže odtrhnout zrak od klečící dívky, jež sama netuší, jak je svůdná a jaké představuje pokušení.
Má štíhlé chlapecké tělo s úzkými boky a dlouhýma nohama, ale nechybí jí potřebné křivky. Vzpomínal, jak pod ním spočívala na zádech a on vdechoval její sladkou vůní smíšenou s odérem vody. Nemohl zapomenout na pohled něžných hnědých očí ani na způsob, jakým pootevřela rty, když si povzdechla.
Vycítil, že jí jako muž není lhostejný, přestože se ho bojí. Chybělo málo a sklonil k ní hlavu, aby ochutnal ta vyzývavě vykrojená ústa. Stačilo pomyslet a zaplavil ho příval touhy.
Je to dcera hraběte ď Alérion, připomínal si, žádná služka, za niž ji zpočátku považoval. Je zasnoubená s budoucím vikomtem de Salers. Jak ho u všech svatých mohlo napadnout, že ji políbí?
Bleskově se nasoukal do kožené vesty a připnul si meč. Attica se zachovala moudře, když se přestrojila za hocha. Ženy v jejím postavení cestují zásadně v nosítkách a střeží je zástup ozbrojenců. Má to svůj důvod. Rodina je chrání před mladými, chlípnými potulnými rytíři, jako je on. Nechápal, kde vzala odvahu cestovat s ním sama. Určitě spoléhala na svůj převlek, že ji ochrání. Musí svého bratra hodně milovat, pomyslel si. Však ani on kdysi nedal dopustit na svého...
Zakázal si na to vzpomínat.

Dívka se přestala mýt a zmizela za skalním ostrohem. Zřejmě aby se převlékla. Damion si obul škorně a vydal se připravit koně. Poté se opřel o skálu a sledoval včelu opylující květ. Pojednou za sebou zaslechl nesmělé kroky. „Nemohu najít ten breviář " hlesla Attica tiše. „Vy jste jej odnesl?"
Otočil se k ní. Oděla se do čistého pláště ze šarlatového sametu s lemováním z tmavě modrého damašku, jež ladilo s vlněnou tunikou téhož odstínu. Čerstvě umyté vlasy v měkkých vlnách rámovaly jemný obličej a podtrhovaly jeho půvab.
„Coby černovláska jste působila mužnějším dojmem," ucedil drsně.
S pobavením sledoval, jak dívka rudne. „Asi jsem to neměla dělat," povzdechla si ztrápeně. Náhle se k sobě chovali rozpačitě. Předtím to bylo snadné - zkušený potulný rytíř doprovázel vyjukaného mládence, z něhož si mohl kamarádsky utahovat. Avšak nyní má v péči pannu bez řádného doprovodu, což dramaticky mění situaci. Navíc ani jeden z nich nedokázal zapomenout na okamžik, kdy dívka bezmocně ležela pod jeho nahým tělem.
Oba věděli, že pouze vrozená čest kavalíra mu zabránila, aby si ji na místě vzal.
„Nebojte se," chlácholil ji a odlepil se od vyhřátého kamene. „Za hodinu budeme v Lavalu a tam neočekávám žádné potíže."
Vykročil k dívce, ale ta před ním prudce ucouvla, jako by nemínila pokoušet osud přílišnou vzájemnou blízkostí. „Co ten breviář?" zeptala se.
Damion se kolem ní prosmýkl a zamířil k uvázaným koním. „Mám jej u sebe." Následovala ho. „Ráda bych si jej vzala zpátky, prosím."
„V tom případě máte smůlu." Chopil se hnědákových otěží a zasunul nohu do třmenu.
„Proč mi ho odmítáte dát, smím-li vědět?" dožadovala se vysvětlení.
Tiše se zasmál. „Právě jste se vyjádřila jako pravá dáma. Přesto vám tu knížku nevrátím."
Všiml si, jak zatíná ruce v pěsti. Nespouštěl z ní zrak. Nezapomněl, s jakou rozhodností proklála dýkou jednoho z lupičů.
„Co s ní budete dělat?" nevzdávala se. Pohrdlivě si ho měřila pohledem.
„Předám ji Jindřichovi, samozřejmě."
Úžasem nakrčila čelo. „Proč?"
„Co tím chcete říct - proč?"
„Zajímá mě, jaký k tomu máte důvod. Pro vás přece žádná pravidla neplatí a neuznáváte žádného pána."
Zazubil se na ni. „Za vším stojí obyčejná hamižnost. Jindřich mi za breviář dobře zaplatí."
Ostře se nadechla. „Jakou mám záruku, že breviář nepředáte Janovi či Filipovi?"
Ušklíbl se. „Při vší úctě, slečno - já nejsem ten, kdo uplynulý den a půl předstíral, že je někdo jiný." Vzápětí ho napadlo, že ani on není zcela upřímný, protože se před Attikou nezmínil, komu slouží. Napřímil se v sedle. „Tak nasednete nebo ne?"
Příliš pozdě si uvědomil, že jí zřejmě měl nabídnout pomoc. Ačkoliv ji v mnoha směrech vnímal jako ženu, chvílemi pro něho stále byla „Attikem". Nejspíš potrvá, než si zvykne a začne s ní jednat jako s dámou.
Dívka zpupně vysunula bradu. „Najala jsem vás jako svůj doprovod. Nemáte právo plést se do mých záležitostí."

Zíral na ni přimhouřenýma očima. Aniž z dívky spustil zrak, zalovil dvěma prsty ve váčku, který se mu houpal u pasu. „Tady máte." Bez varování jí hodil její prsten.
Mrštně jej chytila a sevřela v pěsti. Nejprve se podívala na šperk, potom na rytíře.
„Ještě že jste mi to připomněla. A teď nasedněte."
Popuzeně roztáhla nozdry. „Když budete od té dobroty a pošlete svého sluhu s mým hnědákem na lavalský hrad, vrátím vám vašeho grošáka." Odstoupila od muže o krok. „Děkuji vám za doprovod a přeji příjemný zbytek cesty."
O významu jejích slov nebylo pochyb. Rozhostilo se ledové ticho.
‚Jak si přejete, *má paní.*" Otočil koně a odcválal. Attiku nechal stát na místě jako solný sloup. Tvářila se povýšeně a rozhořčeně. A také měla trochu strach.

KAPITOLA OSMÁ

Zůstala Sama stát na kraji lesa. Svářily se v ní emoce. Bleskově se rozhlédla kolem sebe.
Bujný pažit se svažoval k palouku, na němž se ocitla. Pod vysokými stromy se zelenal hustý podrost. Dolehlo k ní žbluňknutí, jak do vody skočila vyplašená žába, a také zašustění, jak se křovím prodíralo něco velkého.
Attica na místě zkameněla. Hlavou se jí honily představy vlku, medvědů a zoufalých štvanců. „Nebuď hloupá," napomenula se šeptem. Zlobila se na sebe pro svou slabost, která odmítala odeznít. Zavřela oči a nastavila obličej slunci. Cítila teplou zlatou zář a sílu, proudící k ní z modré oblohy. Neklid ji začal zvolna opouštět.
Zhluboka nasála vzduch do plic. „K čertu s tebou!" zaklela hlasitě, ačkoliv muž, jemuž by la poznámka určena, ji dávno nemohl slyšet. Rozlepila víčka. „Šťastnou cestu přímo do pekla, Damione de Jarnac." Její hlas se nepříjemné rozléhal vůkol.
Prohrábla si kučeravé vlasy a přistoupila k jednomu z početných balvanů, které se skutálely ze svahu. Usedla na jeho hrubý povrch vyhřátý sluncem. Objala se pažemi a snažila se potlačit jemný třas, který se jí zmocnil, a vyznat se ve svých rozbouřených emocích.
Přemítala o mužích, které znala. O svém otci, hrubém a neomaleném válečníkovi, jehož její matka upřímné nenáviděla. Nedovedla mu odpustit nedostatek vzdělání a kavalírských manýr. Neviděla statečného, čestného člověka, který se skrýval pod drsnou slupkou. Vzpomínala na všechny duchovní, rytíře, pány i sluhy, s nimiž se setkala u dvora. Ctižádostivého a nemilosrdného divocha, jako je Damion de Jarnac, nikdy nepoznala. Na setkání s takovou osobností ji nikdo nepřipravil.
Nechápala, čím ji tak dráždí. Probouzí v ní potřeby a pocity, s nimiž se neumí vypořádat. V jejím povinnostmi a závazky naplněném životě nemají místo.
„Ach proboha!" Přitiskla si špičky prstů ke rtům. Neměla připustit, aby se jí dotkl. Nelíbil se jí způsob, jakým na něho zareagovalo její tělo. Ono nenadálé potěšení... Připadala si zrozená svým ženstvím.
Rozčilovalo ji Damionova arogance, nadutost a radost, s jakou ji ustavičně zastrašoval. Avšak byl to její vlastní stud, co ji přinutilo poslat ho pryč. Hanba, zmatek a strach.
Grošák neklidně hrábl kopytem, což ji přimělo zdvihnout hlavu. Kůň byl očividně ve střehu. Uši měl našpicované dopředu a větřil. Attica sledovala ušlechtilé zvíře a uvažovala o jeho majiteli, o věcech, které mu řekla, i o tom, jak mu vyhrožovalo. Pojednou si připadala malá a bezvýznamná.
Sklouzla z kamene. Připozdívalo se. Do Lavalu by ráda dorazila před soumrakem. Přemítala, zda Jarnac ve městě přenocuje. Usoudila, že ne. Nemůže se dočkat, až složí účty svému králi o zinkasuje přislíbenou odměnu. Pravděpodobně ho už nikdy neuvidí.
Náhle ji zaplavil pocit ztráty o opuštěnosti. Kvapně jej zaplašila a šla zkontrolovat koně.

Grošák rozčileně uskakoval stranou, házel hlavou a odfrkoval. „Klid, chlapče. Co se děje?"
A pak to ucítila. Nezaměnitelný kyselý zápach, který ji přiměl otočit hlavu.
Na kraji lesa stál velký naježený černý kňour. Z tlamy, z níž odkapávaly sliny, mu čouhaly dlouhé vražedné zuby. Zatímco jej Attica sledovala, sklopil dlouhý rypák a začal jím rýt v zemi a tlejícím listí. Avšak mrňavá, krví podlitá očka upíral na Attiku.
Dívka zadržela dech. Kdysi se účastnila honu, na němž jednoho z lovců rozpáral divočák. Nikdy nezapomene, jak postižený muž řval bolestí.
Zvolna obtočila prsty kolem rukojeti své dýky. V porovnání s kancem jí připadala směšně malá. Zvíře sledovalo každé její hnutí.
Napadlo ji, že když bude jako myška, s trochou štěstí si kanec bude hledět svého a nechá ji být. Grošák za jejími zády nervózně tančil v trávě, škubal hlavou a napínal otěže, za něž byl uvázaný k mladému stromku. Ty se náhle s hlasitým prasknutím přetrhly. Kůň divoce zaržál, uskočil stranou, u když zjistil, že je volný, dal se na útěk.
Kňour potřásl hlavou a od frkl si. Pořád Attiku pozoroval. Od drobných spárků odlétala země a kousky trávy. Dívka sevřela dýku ve zpocených prstech ještě pevněji. Mohla bych ji po něm mrštit, napadlo ji, ale i kdybych se strefila, nevelké ostří kance leda tak podráždí.
Měla jedinou naději - dopádit k jednomu z vysokých kaštanů a vydrápat se do jeho větví. Anebo se rozběhnout k rybníku. Jenže ten je z téhle strany mělký a divoká prasata dobře plavou.
Zhluboka se nadechla a připravila se na sprint. Vtom za sebou zaslechla Damionův mrazivý hlas: „Nehýbejte se. Pokud se dáte do běhu, vyrazí za vámi. A do hluboké vody či na strom se nedostanete včas. Hravě vás dostihne."
Ztuhla. Zpočátku nemohla uvěřit svým uším. Je tady. Sedí na svém hnědákovi na kraji lesa.
„Co tedy mám dělat?" zasyčela. Těkala očima z jezdce na neústupného divočáka. „Nemohl byste ke mně přicválat a vyhoupnout mě k sobě do sedla?"
„Kdepak. Kanci jsou nesmírně mrštní a tenhle k vám má blíž než já. Hodlám na sebe strhnout pozornost a odlákat jej. Až se do mě pustí, utečte."
„Vždyť nemáte kopí!"
„Postavím se mu s mečem v ruce."
Zavrtěla hlavou. „Zešílel jste? Vždyť vás zabije!"
Bezstarostně se ušklíbl. „Alespoň dostanete zpátky svůj breviář " prohodil ledabyle a sklouzl ze sedla.
„Hej!" zařval, zatleskal a zamával pažemi. „Ty velký hnusný kuse vepřového, tady jsem!"
Kňour výhružně zachrochtal a sklonil hlavu.
„Výborně," pochválil ho Jarnac a schválně ustupoval stranou, aby kance odlákal co nejdál od Attiky. „No pojď ke mně, čuníku, roch roch roch." Ucouvl o krok a chopil se meče. Ovšem ani jej nestačil vytáhnout z pochvy. Pod botou se mu uvolnil kámen, muž po něm sklouzl a přistál na boku zrovna ve chvíli, kdy se kňour odhodlal k útoku.
„Jarnaku!“ Dívka se vrhla kupředu. Věděla, že je příliš pozdě, aby k němu doběhla včas. Konejšila se nadějí, že třeba upoutá kancovu pozornost na tak dlouho, aby se

rytíři podařilo vyskočit ze země. Křičela jako zběsilá. Náhle si vzpomněla na dýku ve své ruce a vší silou ji vrhla kupředu.
Kanec zapištěl, nůž mu trčel za levou lopatkou. Jarnac už stál na nohou a se zařinčením tasil meč. „Zatracený kluk...," soptil divoce. *„Attiku vypadni odsud!"* zařval, zatímco na něho útočil divočák šílený bolestí.
Dívka potlačila výkřik, deroucí se jí z hrdla. Ač byla k smrti vyděšená, fascinovaně sledovala, jak muž drží zdvižený meč v obou rukách a chystá se na kňourův výpad. Čas jako by se zastavil. Na scéně zůstal jen statečný rytíř čelící rozzuřenému zvířeti, jež se k němu zlověstně blížilo. Damion vyčkával do posledního okamžiku, pak hbitě uskočil stranou.
Divočák nestačil tak rychle zareagovat a úspěšně ho minul. Chtě nechtě musel zpomalit a otočit se. Muž toho pohotově využil a zaťal mu těžké ostří do místa za hlavou. Kanec zapištěl a zavrávoral. Z hluboké rány stříkala krev. Meč zůstal trčet v jeho tučném hřbetu.
Jarnac stál poblíž něho s prázdnýma rukama. Dočista bezbranný a zranitelný. Zhluboka oddechoval, z ostře tesaného obličeje se nedalo nic vyčíst. *„Ne!“* vypískla Attica ve chvíli, kdy se kanec hotovil k dalšímu útoku. Vtom se jako podťatý sesypal k zemi.
Nad mýtinou se rozhostilo hrobové ticho. Teplý větřík k dívce přinášel vůni podupané trávy a pach čerstvě prolité krve. Zvolna odtrhla zrak od mrtvého divočáka a podívala se na muže, který jej skolil. Vpíjeli se pohledem jeden do druhého.
„Zachránil jste mi život. Už podruhé. Přestože jsem se k vám chovala jako hulvát" Musela se bránit zrádným slzám. Hrozilo, že ji přemůže pláč. „Děkuji vám."
Rytíř pevně semkl rty, jako by si náhle vzpomněl na něco, co ho podráždilo. „Také jsem vás podruhé vyzval, abyste utekla, a vy jste mě neposlechla."
„Nikdy neutíkám z boje."
Podivně se mu zablýskalo v očích. „To je vám podobné."
Stál před ní široce rozkročený, ruce si opíral v bok. „Proč jste se vrátil?" zeptala se.
„Protože držím slovo. Přece jsem vám slíbil, že vás bezpečně dopravím do Lavalu."
„Také jste to udělal." Plaše se usmála. „Nejste jen statečný a silný, ale i spolehlivý. Zřejmě rytířský kodex ctíte víc, než jste ochoten přiznat." Hlas se jí zlomil. Odvrátila se, aby si nevšiml, že má blízko k pláči.
„Attiko," oslovil ji něžně. Cítila, že stojí za jejími zády. Bála se, že se jí dotkne, i toho, že to neudělá.
Uchopil dívku za paži a přitáhl si ji do náruče. Zachvěla se a bez rozpaků se k němu přitiskla. Připadalo jí to úplně přirozené.
„Obvykle neprojevuji tolik slabosti," přiznala a pokorně zabořila obličej do mužovy tuniky.
„Slabosti?" opáčil nevěřícně. Stáhl si krví potřísněné rukavice, odhodil je stranou a zabořil prsty do dívčiných vlasů. „Pro lásku boží! Co vás to napadlo mrštit po tom kanci dýku?"
Zavrtěla hlavou. Byla ráda, že jí nevidí do obličeje. „Nazval jste mě Attikem, když jste se na mě zlobil."
Tiše se zasmál a dívka cítila, jak mu smích burácí v hrudi. „Věřte mi, že o vás nesmýšlím jako o mládenci."

Neušlo jí, jak Damionovi zvlídněl hlas a dech se mu zrychlil. Věděla, že by se od něho měla odtáhnout. Jenže je tak krásné spočívat někomu v objetí, opájet se jeho vůní a užívat si bezpečí svalnatých paží. Od otce ani bratra se jí takovéto pozornosti nedostávalo, dokonce i matka ji sevřela v náruči jenom zřídka. Attica si nedokázala vzpomenout, že by ji v životě někdo takhle držel, chlácholil a bez rozpaků jí projevoval náklonnost.
„Podívejte se na mě," vyzval ji Damion. „To Étienne vás naučil mistrně zacházet s dýkou?“
Zavrtila hlavou, „Kdepak. Byl to Walter, můj pobočník. A bratr mu to nikdy neodpustil. Prý se to pro dámu nehodí. Ale pravdou je, že Etienne víceméně žárlil."
Všimla si, že se Damionovi chvějí rty, a zadržela dech. Vyčkávala na další úsměv. „Došlo k tomu v létě toho roku, co se Etienne vrátil od sira Baldrika, kde byl na zkušené," pokračovala. „Bratr tehdy přetékal sebevědomím a rád se předváděl. Moc jsem mu tenkrát záviděla."
Udiveni povytáhl obočí. „Vy jste se chtěla stát rytířem?"
Cítila, jak jí hoří tváře. „Odmalička jsem trávila víc času potulkami se Étiennem, než moje matka považovala za přípustné. Najednou toho uměl víc než já, což mi kupodivu velmi vadilo."
„Proto jste se rozhodla stát mistryní krátké dýky?"
Přikývla. „Věděla jsem, že není v mých silách ohánět se těžkým mečem, ale neviděla jsem důvod, proč bych se nemohla cvičit ve vrhání nožů. Otravovala jsem Waltera tak dlouho, až mi vyhověl a naučil mě to. Každou volnou chvilku jsem trénovala. Když přijel Etienne zase na návštěvu, vsadila jsem svou dýku proti jeho sedlu, že ho porazím."
„A povedlo se?"
„Ach ano," přisvědčila a byla na sebe právem hrdá. Avšak vrozený smysl pro čest ji přinutil dodat: „Jenže Étienne vidí hůř než já, takže to zase nebylo tak těžké. Přesto ho porážka od mladší sestry mrzela. Ihned po mně žádal odvetu, ale tentokrát v jiné disciplině a..." Sotva si na to vzpomněla, zaváhala. „Prohrála jsem. Vlastně jsem na místě přiznala porážku, aniž bych se o cokoliv pokusila. Jak jistě tušíte, neměla jsem správné vybavení."
„O jakou soutěž tenkrát šlo?"
Attica semkla rty a zavrtěla hlavou. Rudá byla jako růžička.
„No pokračujte," vyzval ji Damion. „O co se jednalo?"
Nedokázala se na něho ani podívat, natož to vyslovit. Odvrátila se a zaostřila na modrou vážku vznášející se nad rybníkem. „Kdo dál dočurá," vysoukala ze sebe s obtížemi.
Damion se upřímně rozchechtal, což Attiku přinutilo znovu se na něho zaměřit. Tehdy jí nečestná porážka nepřipadala nikterak zábavná, teď se však smála spolu s ním. Pojednou Damion zvážněl. Zdálo se, že nedokáže odtrhnout zrak od jejích úst. V obličeji se mu zračilo napětí.
Zabořil prsty do dívčiných vlasů a přivinul si ji blíž. Spatřila v jeho tváři touhu. Touhu a podivný úžas. Obávala se, že její výraz je stejný. Srdce jí tlouklo na poplach. Žádostivost se v ní svářila se strachem. Věděla, co musí udělat. Damion k ní sklonil hlavu.
Jemně se odtáhla a přitiskla mu prsty na ústa. „Ne," zašeptala. „Tohle nesmíte."

Držel ji v šachu uhrančivýma zelenýma očima a dívka ucítila ve svém nitru podivné hnutí. Jeho oči se podobají lesu, který nás obklopuje, napadlo ji. Jsou hluboké, nebezpečné a plné tajemství. Na okamžik se v nich úplně ztratila.
Aniž z Attiky spustil zrak, chopil se Damion její ručky a přitiskl ji ke svým rtům. „Ne nadarmo žijí krásné dámy v nedobytných hradech pod dohledem početných stráží, daleko od divokých potulných rytířů." Klouzal ústy po celé délce štíhlých prstů a vtiskl polibek do hebké dlaně. „Měla byste na to pamatovat." Sevřel Attičinu ruku v pěst, ale nepustil ji.
„Nevěřím, že mi z vaší strany hrozí nebezpečí," špitla.
V očích se mu čtverácky zablýsklo. „Ale to byste měl, princátko," uchechtl se. „Nespoléhejte na mé slušné vychování a mějte se na pozoru." Znovu políbil něžnou ruku, dýchl přitom dívce do dlaně...
...a pustil ji.
V té chvíli si Attica naplno uvědomila, že její život už nikdy nebude stejný jako předtím. Chystanému sňatku s Fulkem se nebránila. Podvolila se osudu. Tohoto ženicha pro ni v dobré víře vybral její otec a je povinností šlechtičny volbu přijmout. Avšak nikdy dřív plně nepochopila povahu a dosah zmíněné oběti. Nyní poznala, čeho se tím vzdává. Pojednou se bála, že stráví zbytek života sužována touhou a lítostí.

Trvalo dlouho, než našli vyplašeného grošáka. Jarnac navíc pověsil a vyvrhl divočáka. Zastavili se v nejbližší vesnici a pověděli tamějším obyvatelům, kde zvíře najdou. Alespoň budou mít maso.
„Čemu se šklebíte?" uhodil na Attiku Damion. Neuniklo mu, jak se dívka tváří.
Zazubila se na něho. „Vidím nebezpečného potulného rytíře, který je natolik oddaný kodexu svého stavu, že neváhá sejít ze své cesty, aby projevil velkorysost vůči chudobným a slabým."
Muž cosi zabručel a zachmuřil se natolik strašidelně, až se neudržela a vyprskla smíchy.
Když projížděli údolím řeky Mayenne, začala se nad obzorem kupit mračna. Zlověstně temněla. „Vypadá to, že se blíží bouře," prohodila Attica.
Vyvstalo před nimi město Laval, rozkládající se na západním svahu nízkých kopců nad řekou. Bok po boku projížděli mezi pastvinami a vinicemi, zahradami, sady a poli, na nichž zrála úroda. Provoz na silnici zhoustl. Lidé mířili na městský trh.
„Už jste někdy byla na místním tržišti?" zeptal se Jarnac.
„Jenom jednou. Matka nás tam s bratrem vzala, když jsme byli ještě malí. Místní jarmarky nejsou tak velkolepé jako v Champagne, ale projíždí tudy hodně kupců."
Do města vstoupili branou Rennes, stráženou dvojicí věží. Kopyta jejich koní hlasitě zaklapala na dláždění. Za branou se táhla prosluněná široká ulice. Lidmi se to zde jenom hemžilo.
Jarnac odbočil do úzké uličky, která vedla k hradu stojícímu na kopci a počkal na svoji společnici. „Nějak jste ztichla," prohodil posléze.
Dívka zaklonila hlavu a zadívala se na stavbu rýsující se před nimi. „Zvažuji, co povím strýci." Muž pobídl koně. „To přece dávno víte. Proto jste za ním přijela."

„Vydala jsem se do Lavalu za svým strýcem, abych jeho prostřednictví varovala Étienna. Ale to už není třeba. Breviář máte vy a míříte s ním přímo do La Ferté Bernard."
Damion se k dívce otočil. „Attiko... Musíte svému strýci povědět pravdu. Jak jinak chcete ospravedlnit svůj příjezd? Hlavně mu neprozrazujte, kam mám namířeno, a o breviáři ani muk. Jen ať Renouf pošle své muže do La Ferté Bernard. Tím nic nezkazí."
„Ale proč nechcete, abych...?" Překotně se odmlčela a vytřeštila oči. Pochopila. „Ne," zavrtěla hlavou. „Mýlíte se. Můj strýc je loajální Jindřichovi. Nikdy by vás nezradil."
Jarnac ji nespouštěl z očí. „Možná ne, ale proč riskovat?"
Dotčeně se napřímila. „Proč bych měla víc věřit vám než svému strýci?"
„Protože jsem vás nezabil."
Úzká temná ulička náhle přešla v prostorné, sluncem zalité nádvoří s kašnou a dlouhým kamenným žlabem. Mířila sem spousta místních žen s nádobami na vodu. Kaštanově zbarvený kůň, přivázaný u žlabu, náhle zvedl hlavu a zařehtal.
Attica sklouzla ze sedla a pohladila hnědáka po sametovém boku. „Chantilly?" Zavrávorala, když do ní valach přátelsky šťouchl bílým nosem. „Co tu děláš?"
„Čeká tu na vás," odvětil Damion. Objevil se za ní s jejím sedlem přehozeným přes ruku.
Tiše se zachichotala. Koutkem oka zahlédla světlovlasého chlapce s živýma tmavýma očima, jak strká něco do rukávu. Chantilly se k ní znovu přilísal, dožadoval se její pozornosti. Když vzhlédla, Sergej i grošák zmizeli, jako by se propadli do země.
„Proč byste mě zabíjel?" otázala se Jarnaka, který sedlal jejího koně.
„Cože?" Uchopil ji v pase a vysadil hnědákovi na hřbet.
Podal jí otěže.
„Povídal jste, že bych vám měla vířit, protože jste mě nezabil," opakovala, zatímco sledovala, jak se muž uvelebuje v sedle. „Co jste tím chtěl říct?“
Oči se mu pobaveně zatřpytily. Vydali se do klikaté uličky mířící k hradu. „Kdybych se přidal ke spiknutí proti králi Jindřichovi, anebo měl zájem na jeho zkáze, potom bych vás bez rozpaků jednou provždy umlčel. Ale poněvadž dosud dýcháte a chystáte se o hanebné zradě uvědomit svého strýce, můžete vzít jed na to, že k Filipovým ani Richardovým pohůnkům nepatřím.“ Náhle zvážněl. „Ovšem Renoufu Blissotovi důvěřujete jenom proto, že je vaším příbuzným."
„Copak to nestačí?“ užasla Attica.
„Jakmile dojde na zradu - a v sázce se ocitne život vašeho bratra - tvrdím, že ne.“
Dívka se nakrátko pohroužila do mlčení. „Ale pokud je pravda, co říkáte, a mému strýci se nedá věřit, nevystavíte se nebezpečí tím, že mě k němu doprovodíte?“
Pohlédl na ni, „Teď hovoříte, jako byste ho sama podezřívala.“
„Já ne, ale vy ano."
„Slíbil jsem, že vás doprovodím do Lavalu. Kromě toho urozené dámy nemívají ve zvyku svěřovat se svému služebnictvu. Domnívám se, že mě váš strýc ihned pustí z hlavy. Jsem jen obyčejný potulný rytíř, silný ve zbrani, zato mdlého rozumu."
Dívka se zachichotala. „Potulný rytíř nejspíš jste, a silný ve zbrani také, avšak s tím mdlým rozumem rozhodně nesouhlasím."
„Hlavně to neříkejte svému strýci."

Hrad se před nimi tyčil v celé své kráse, Attica zastavila koně. „Klidně mu to můžu prozradit," hlesla tiše. Hnědáka obtěžovaly mouchy, proto mohutně zatřásl hlavou. Dívka ho poplácala po šíji. „Renouf je můj příbuzný. Co když tím ohrozím váš život?"
Damion na ni pohlédl. „Nic mu nepovíte."
Zírala mu upřeně do očí. „Co když se hloupě podřeknu?“
Pobídl koně a zamířil k otevřené bráně. „Na to jste moc mazaná."
Beze slova ho následovala na nádvoří. Zaklonila hlavu a přelétla očima po masivním opevnění. Dolehla na ni těžká melancholie. Připadlo jí zvláštní, že docela nedávno se nemohla dočkat, až zde bude, a najednou si přeje, aby tu vůbec nebyla.
Hnědák se pod ní zavrtěl, jako by vycítil její odpor. Bezděčně ho uklidnila. Pohlédla na černovlasého muže před sebou. V uplynulých dvou dnech zakusila tolik strachu, jako ještě nikdy ve svém životě. Zcela ji neopustil. Kromě toho se cítila nádherně živá. Živá a volná. Avšak zakrátko všechno skončí. Spočine pod ochranitelskými křídly svého strýce a zítra, nejpozději pozítří, se vrátí zpátky do Châteauhaut. Damiona de Jarnac už nikdy nespatří. A za měsíc se stane manželkou Fulka Tlustého a vyměřené dny dožije jako vikomtesa.
Ozvala se prudká bolest v prsou, budoucnost jako by ji drtila. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, ale nepomohlo to. Není úniku. Attica si poprvé v duchu přiznala, že ji děsí vyhlídka na život, který ji čeká.
Kdysi se utěšovala vědomím, že její oběť není marná. Prospěje jejímu rodu. Mlčky se podvolila osudu. Avšak uplynulé dva dny roztříštily její klamnou pokoru napadrť. Bála se, že už se nedokáže dál přetvařovat.
Projížděli vysokým klenutým obloukem na vnitřní nádvoří. Panovalo zde příšeří. Dívka se ohlédla za sebe na dvoranu zalitou sluncem. Přemáhalo ji zoufalství. Kdybych byla jiná, pomyslela si zkroušeně, pokusila bych se svému údělu uniknout Jenže je taková jaká je. Věděla, že nedokáže žít s vědomím, že se vzepřela zodpovědnosti vůči rodině a porušila, slib, který dala Fulkovt. Brání jí v tom vrozená čest.
Vycítila na sobě Damionův pohled a otočila k němu hlavu. Čekal na ni, zároveň hrozivý i krásný. Je vášnivý, nelítostný, záhadný i tvrdý. Avšak znala ho natolik, aby věděla, že mimoto umí být velkorysý a štědrý. Navíc je obdivuhodně poctivý. Zmocnila se jí naléhavá touha poznat ho blíž. Kéž by ji bylo dopřáno nahlédnout do Damionova srdce.
Mužovy uhrančiví zelené oči potemněly. „Je po všem princátko" poznamenal, jako by uhodl, čím se Attica v duchu zabývá. „Vrátíte se? K Salersovým?“
„Ano" hlesla.
„Stanete se chotí Fulka Tlustého?“
Dívka sevřela otěže ještě pevněji, neboť se jí zčistajasna roztřásly prochladlé ruce. „Ano. Pokud mě bude ještě chtít."
„Bude."
Damion se od ní odvrátil a bok po boku vjeli na vnitřní nádvoří.

KAPITOLA DEVÁTÁ

„Attiko! Díkybohu, že jsi v pořádku!"
Dívka se zastavila před vchodem do stájí a otočila se za zvukem strýcova rozjásaného hlasu. Viděla, jak k ní spěchá po kamenných schodech vedoucích z hodovní síně. Plášť lemovaný kožešinou se za ním nadouval, neboť náhlý poryv větru ohlásil blížící se bouři.
„Běžte napřed ," pobídl ji Jarnac. „Postarám se o koně."
Zaváhala. Damion jí dodával pocit bezpečí. Pojednou se jí zmocnil nevýslovný smutek a pocit neodvratné ztráty. „Ale neodjedete, aniž byste se přišel rozloučit, že ne?"
Rytíř se kysele zazubil a její zoufalství se prohloubilo.
„Ne." Ukázal bradou na strýce. „Nyní běžte. Běžte," pobízel ji, neboť stále váhala.
Kradmo se po něm naposledy ohlédla a pospíchala vstříc svému příbuznému.
Renouf Blissot byl nejmladším bratrem její matky Blanche. Třicítku překročil teprve před několika roky. Drobný živý muž měl tmavě hnědé vlasy, ostré rysy a tmavou, úhledně zastřiženou bradku. Široce se usmíval a přidržoval si Attiku za ramena na délku paží. Užasle kulil oči na její oškubané vlasy a pánské ošacení. „Svatá dobroto, dítě... Málem bych tě nepoznal. Cos to se sebou provedla?“
Zasmála se a políbila strýce na tvář. „Nemáš ponětí, oč snáze se cestuje mužům než ženám, strýčku."
„Snáze?" Renouf zavrtěl hlavou a jeho úsměv povadl. „Nejspíš jsi chtěla říct bezpečněji." Srdečně ji objal. „Šílel jsem obavami od chvíle, co jsem se dozvěděl, že jsi z Châteauhaut utekla. Navíc bez řádného doprovodu. Jenom se starým pobočníkem. Co tě to napadlo?"
Attica nespouštěla strýce z očí. „Co ti Yvette napsala?“
Renouf ji vzal kolem ramen a přitáhl k sobě. „Něco o tom, že ses vypravila za churavou matkou. Ale Attiko, musíš přece vědět, že Blanche je v Akvitánii, a nepochybné se těší pevnému zdraví." Zastavili se na prahu. Muž se podíval na svou neteř a svraštil obočí. „Proč jsi tedy přijela, dítě?"
Dotkla se jeho rukávu. „Musím s tebou mluvit v soukromí."
Sledovala, jak strýc podezřívavě přimhouřil oči. Spatřila v nich zákmit něčeho, co nedokázala blíže určit, neboť to vzápětí zmizelo. „Samozřejmě," přisvědčil a pohlédl na opačný konec prostorné hodovní síně.
Dívka zaostřila týmž směrem. Zpola očekávala, že spatří Yvettiny poskoky. Avšak sál zel prázdnotou, až na malý hlouček žen spřádajících vlnu. Motala se kolem nich drobotina, hrající si s několika štěňaty. Ženy se na příchozí podívaly a rázem umlkly.
„Odejděte!" nařídil jim Renouf a výmluvně trhl hlavou.
Ženy bleskově posbíraly své věci, shromáždily děti i pejsky a vystrkaly je ze dveří.
„Jdeme," prohodila jedna z nich, podsaditá dáma středního věku, jíž se zpod čepce draly prameny prošedivělých vlasti, a popadla za ruku malého chlapečka. „Tatínek má moc práce."

Attica s úsměvem vyprovázela batole pohledem. „Překvapuje mě, že ses znovu neoženil, strýčku."
„Dosud jsem nenasel dámu s tučným věnem, která by mě chtěla." Ušklíbl se a natáhl se po kameninovém džbánku. Výmluvně ho Attice ukázal.
„Ano, víno si dám," přisvědčila a přistoupila blíž, aby převzala svůj pohár. „Jak je to dlouho, co Matilda zemřela?"
„Skonala v den, kdy se narodil Landrí, takže už to jsou... tři roky."
Attica pozorovala trojici dětí, kráčející spolu se svými chůvami po schodech. Mrňousové byli tmavovlasí jako jejích otec, ale na rozdíl od něho podědili mohutnou kostru své matky.
„Oblečte je do orvaných hadrů, postavte doprostřed té nejzanedbanější vesnice a skvěle tam zapadnou," říkávala s gustem Attičina matka Blanche a přitom pohrdavě klenula jemné oblouky obočí. Blanche svému bratrovi nikdy neodpustila, že se oženil pod úroveň. Nejenom že jeho manželka byla vnučkou obyčejného sedláka, ani zjevem nezapřela svůj původ. Měla velké masité ruce, podsaditou postavu a široko posazené vypouklé oči.
Starý Jacques Carmaux, Matildin dědeček, pochopitelně nebyl ledajaký sedlák. Dosáhl toho, že se jeho synové a vnuci dočkali povýšení do rytířského stavu, a získal tolik půdy, že to Renoufa přesvědčilo, aby velkoryse přehlédl Matildin neurozený původ výměnou za statky, které dostala věnem. Renouf si dobře uvědomoval, že spousta mladších synů, kteří nemají nárok na državy svých otců, vede život potulných rytířů, a proto nemohou založit vlastní rodinu.
Patří k nim i Damion de Jarnac.
Attica strýce přistihla, jak se na ní tázavě dívá. „Netvrď mí, žes vážila tak dlouhou cestu, aby ses zeptala na můj milostný život."
„Strýčku," dívka postavila pohár stranou a sepnula ruce. „Přijela jsem, protože potřebují tvou pomoc."
Uchopil její dlaně do svých. „Dítě, pokud tě sem přivedla hrozba nadcházejícího sňatku s Fulkem, pak ti musím připomenout, že není v mých silách ti jakkoliv pomoci, přestože se mi rozhodnutí tvého otce nikterak nezamlouvá."
„Kdepak, o tohle vůbec nejde. Já svoje povinností znám. Čest by mi nedovolila zasnoubení zrušit. Smířila jsem se s tím. Jsem tu z docela jiného důvodu."
„Pojď se posadit." Ukázal na obyčejné židle u krbu. Dívka poslušně klesla na jednu z nich. Strýc položil botu na sedák druhé a opřel se loktem o koleno, „Teď mi všechno pověz."
Attica držela ruce pevně sevřené v klíně. Vyprávěla strýci o tom, jak do Châteauhaut přijel Olivier de Harcourt a prozradil jí, že hrabě Richard se chystá zaútočit na svého otce, krále Jindřicha, ledva selže vyjednávání o míru, a ona se bojí o život svého bratra.
Avšak neřekla mu nic o Damionu de Jarnac anebo o nebezpečném tajemství, jež skrýval breviář ze Sainte Foy.
„Proto jsem se rozhodla za tebou vydat," uzavřela svoje vyprávění, aniž spustila ze strýce zrak. „Moc tě prosím, pošli své rytíře do La Ferté Bernard s varováním pro Étienna a krále Jindřicha."
„Večer tam samozřejmě někoho pošlu. Jenom..." Renouf vyprázdnil svůj pohár a šel si dolít víno. „…je zde jedna věc, které nerozumím," prohlásil po chvíli, aniž se k

neteři otočil. „Proč ses jednoduše neobrátila na vikomta a vikomtesu de Salers, aby se o vše postarali? Proč ses proboha vystavovala nebezpečí, jež představuje cesta sem? Umíš si vůbec představit, co všechno se ti mohlo stát?"
„Já vím," přisvědčila dutě. Hlavou jí táhlo vše, co se přihodilo - anebo mohlo přihodit - během uplynulých dvou dnů. „Vydala jsem se za tebou, protože jsi jediný, komu mohu důvěřovat."
Sotva ona slova vypustila z úst, vzpomněla si na zatajený breviář, a provinile se zapýřila. Najednou nedokázala pochopit, že byť na okamžik pochybovala o vlastnímu strýci. Avšak dala Jarnakovi svůj slib a také jej dodrží.
Renouf postavil číši na příborník. Zamyšleně mhouřil oči. „Naznačuješ, že Salersovi mají prsty ve zmíněném spiknutí?" Nespouštěl zrak z dívčiny tváře. „Proč? Něco jsi snad zaslechla?"
Zavrtěla hlavou. „Nic jsem nezaslechla, věř mi. Já jen... Jak jsem se mohla spolehnout na Yvette a na Gasparda, když netuším, na čí straně stojí? Vždyť je sotva znám."
Renouf k neteři přistoupil, přidřepl k dívčiným nohám a vzal její dlaně do svých. Tvrdě jí zíral do očí, vypadal ustaraně. „Attiko, uvědomuji si, že ses s Fulkem zasnoubila teprve před čtyřmi měsíci, ale on představuje tvoji budoucnost."
Vpíjela se pohledem do strýcových kouřových očí. „Co tím chceš říct? Že mám být loajální k Salersovým a ne ke svému rodu? Jak bych mohla?"
Na strýcových ústech pohrával náznak úsměvu. Muž se jemně dotkl dívčiných vlasů. „Dítě..., odjakživa umíněně stojíš za svým přesvědčením. Nedáš se zviklat a nesnášíš kompromisy. Domníváš se, že hranice mezi věrností a zradou je jasně určená, a člověk si může lehko vybrat. Ale takhle to není. Takhle ne."
Povzbudivě stiskl dívce rameno a jediným elegantním plynulým pohybem jí pomohl na nohy. „Pojď. Za chvíli přijde služebnictvo, aby zde prostřelo k večeři. Nechám ti přinést do pokoje teplou vodu a požádám ženské, aby pro tebe vyhledaly lepší ustrojení, než je mundúr pařížského dvořana." Odváděl neteř ke dveřím. „Ačkoliv netuším, kde seženou takové šaty, aby byly dost dlouhé. Vždyť ty jsi vyšší než já!"
Attica se tiše zasmála. „Děkuji ti, strýčku, ale přivezla jsem si vlastní. Dohlédneš, prosím, na to, aby byl rytíř, který mě doprovázel, řádně ubytován?"
Renouf se zarazil a užasle povytáhl obočí. „Co je to za chlapa? Domníval jsem se, žes přicestovala se svým pobočníkem."
„Původně mě Walter doprovázel, ale pak nás přepadli *routiéři.* Vážně ho zranili. Na pomoc nám přispěchal potulný rytíř. Souhlasil, že mě k tobě doprovodí. Vděčím mu za svůj život"
„Routiéři?" Muž popuzeně semkl rty. „Propána, Attiko, uvědomuješ si vůbec, jakému riziku ses vystavila? Étienne ti bezpochyby dá co proto, až se o tom dozví. A ty se modli, ať tě matka nespatří dřív, než ti dorostou vlasy. Kdy se koná tvoje svatba?"
„Měsíc poté, co Fulk dovrší čtrnáctý rok." Na točitém schodišti nepříjemně táhlo. „Strýčku," pípla ochraptěle, zatímco Renoufa následovala do komnaty ve věži. „Směla bych jet s tvými muži za Étiennem?"
Renouf se k ní prudce otočil a divoce sevřel provaz, sloužící coby zábradlí. Světlo louče, planoucí v držáku za ním, vrhalo na stěnu mužův hrozivý stín. „Copak jsi netvrdila, že se nevyhýbáš chystanému sňatku?"

„Také že ne. Vím, co je mou povinností. Jenom..." Obrátila se k úzkému oknu po svém boku nechala si rozpálený obličej ovívat chladným vánkem. „Dlouho jsem Étienna neviděla. Moc ráda bych s ním strávila nějaký čas, než se provdám."
Renouf si rozpačité promnul zátylek. „Moc rád bych ti vyhověl..,, ale jak tě mohu za těchto okolností s klidným svědomím poslat do La Ferté Bernard? Vždyť pokud je pravda to, co říkáš, zdá se, že místo míru se tam chystá vypuknutí války. Už takhle máš co napravovat. Nezapomeň, že jsi utekla od Selersových."
„Ale co když Salersovi doopravdy patří k těm, co kují pikle proti králi Jindřichovi?"
Renouf našpulil rty a dlouze si povzdechl. „Potom uděláš nejlépe, když se začneš modlit, aby setkání v La Ferté Bernard přineslo kýžené ovoce."

Červeně planoucí věčné světlo na oltáři působilo důvěrně známým a konejšivým dojmem. Spolu s mihotavými plamínky svící, jejichž odlesky tančily po zlaceném obrazu ukřižovaného Krista, zaháněl příšeří panující v kapli. Attica zhluboka vdechovala vůni kadidla a včelího vosku. Poklekla na tvrdou dlažbu a zachumlala se do vlněného pláště, aby se uchránila před chladem, jenž jako by byl trvalou součástí svatyně.
Na okamžik spočinula pohledem na umučeném Spasiteli. Dech se jí zklidnil, nechala na sebe působit mír panující kolem ní. Za úzkými okny s lomenými oblouky spatřila poslední bledé paprsky zapadajícího slunce. Přemáhaly ji emoce. Proto úslužně sklonila hlavu a začala se modlit.
Její rty se němě pohybovaly, sepnuté dlaně tiskla k hrudi. Děkovala Bohu, že ji sem v pořádku přivedl. Modlila se za duše zabitých vesničanů a po krátkém vnitřním boji požádala Všemohoucího o odpuštění pro padlé loupežníky, zejména toho, kterého zabila svou dýkou. Přimlouvala se za bezpečí svého bratra, zdraví anglického panovníka a blahobyt jeho říše. Pak se odmlčela, neboť nedokázala najít správná slova pro neklid, jenž zavládl v jejím nitru.
Otevřela oči a rozostřeným zrakem zírala na blikající voskovice před sebou. Zhluboka lapala po dechu, dusila se emocemi. *Ach Bože,* vykřikla v nehlasné prosbě, *zachraň mě! Zbav mé té bolesti a nečistých myšlenek. Ušetři mě tohoto hříšného pokušení. Zachraň mě!*
Nebyla si jistá, za co přesně se modlí. Věděla pouze to, že dřívější vyrovnanost, již v kapli nacházela, je dočista pryč. Otálela, snažila se ji přivolat zpátky. Posléze si přiznala marnost svého počínání. Někdejší smířenost byla pryč.
Postavila se na ztuhlé nohy, naposledy se pokřižovala a vyšla z kaple. Zanedlouho bude večeře.
Avšak místo aby zamířila k hodovní síni, vydala se na opačnou stranu, do zahrady prosycené vůní zimolezu, růží, lilií, tymiánu a levandule.
Vtom ho spatřila.

Kráčel k ní po úzké pěšině. Musela přimhouřit oči, neboť ji oslňovalo slunce sklánějící se za obzor. Na bledé pokožce se zaleskly stopy po slzách. Muž se předklonil a jemně setřel dívce z lící zrádné krůpěje. „Ach Attiko," zašeptal.
Dívka zatřepotala vlhkými řasami. „Jak jste mě našel?“

Tak rád by se jí dotkl, sevřel ji v náruči a přitiskl k sobě. Místo toho usedl na kamennou lavici a zády se opřel o kamennou zeď. „Zeptal jsem se. Prý vás viděli mířit do kaple."
„Chtěla jsem poděkovat za boží ochranu na naší pouti..., a pomodlit se za ty, kteří dosud nedorazili do svého cíle."
Muž se na dívku zadíval. Vánek si pohrával s jejími oškubanými kadeřemi. Nejradši by do nich zabořil prsty, otočil půvabný obličejík k sobe a vášnivě Attiku políbil.
Místo toho se pevně chytil okraje lavičky. Zhluboka nasával vůni posekané trávy, nočních květů a mladé ženy po svém boku. „Co váš strýc?" otázal se, ačkoliv pochyboval, že Attica pláče kvůli němu.
Dívka zvedla bradu a jemně se zapýřila. „Zachoval se přesně tak, jak jsem doufala. Mrzí mě, že jsem o něm kdy pochybovala."
„To jsem netušil." Spatřil v něžném obličeji zmatek, proto se pousmál a upřesnil: „Že jste byla na vážkách i v jeho případě."
Zírala na něho vážnýma očima. „Slíbila jsem vám, že mu nepovím o breviáři. Je to tak?"
„Aha. A teď vás to mrzí, to mi chcete říct." Vzal ji za ruku. „Úplně zbytečně."
Attica sklonila zrak ke spojeným rukám. Její drobná kostnatá bílá ručka se v chlapské dlani skoro ztrácela. Damion cítil, jak se chvěje, ale nedbal na to.
„Projdeme se?" navrhla dívka. „Po zahradě."
Aniž ji spustil z očí, donesl její ručku ke svým ústům a políbil ji. „S radostí, *má paní*."
Neušlo mu, jak se Attica potěšené usmála a oči jí zajiskřily. Poprvé před ním neskrývá svoje pocity. Náhle mu připadala nesmírně krásná, křehká a zranitelná. Toužil ji chránit před nástrahami nepřátelského světa, který je obklopuje.
Postavil se a vysekl uctivé pukrle. Dívka se zachichotala. S úsměvem vstala z lavičky a veselí ji zčistajasna opustilo. Vpíjela se do Damiona pohledem, jejž nedokázal pojmenovat.
Paprsky zapadajícího slunce rozžínaly v jejích vlasech zlatavé odlesky. Krátce se nadechla, čímž mimoděk přitáhla mužovu pozornost ke svým malým kulatým ňadrům. Přesně taková očekával. Zajímalo by ho, jaká jsou na dotek.
Hříšné myšlenky se mu nejspíš zrcadlily v obličeji, neboť sevření jejích prstů zesílilo. Bezděčně pootevřela rty. Pojednou mezi nimi panovalo zvláštní napětí plné očekávání a touhy.
Kdyby nestáli uprostřed zahrady, kde je může kdekdo vidět, neodolal by, a Attiku políbil. Věděl, že tentokrát by ho nezadržela.
Odvrátil se a kouzlo se rozplynulo. Kráčeli bok po boku a Damion si dával pozor, aby se na svoji společnici ani nepodíval. Zahlédli muže, jenž zapaloval louče rozmístěné kolem brány. Zavanula k nim vůně hořící pryskyřice.
„Zeptala jsem se strýce, zda smím odjet s jeho družinou do La Ferté Bernard," pronesla dívka po chvíli. „Namítl, že by to bylo příliš nebezpečné."
„Má pravdu. Kromě toho je zbytečné, abyste tam jezdila."
Míjeli řadu pečlivě vysázených hrušní. „Já vím, ale..." Odmlčela se, uškubla z dokonale prořezaného stromu lístek a zahleděla se na něj. „Ráda bych před návratem do Chateauhaut strávila nějaký čas s bratrem."
„Attiko." Jarnac stál tak blízko ní, že ji ovíval svým vlahým dechem. „Odkládáním nevyhnutného nic nezískáte. Bude to pro vás jen horší."

Prudce vzhlédla. Podívala se mu do očí, ústa měla údivem pootevřená. Smutně se usmál. „Opravdu si myslíte, že nevím, proč se odmítáte vrátit k Salersovým?" Něžně setřel z oblého líčka další slzu. „Skutečně se domníváte, že nemám ponětí, proč pláčete?“
Sklonila hlavu a odvrátila se, avšak ramena držela hrdě zpříma. „Vzpomínala jsem na dobu, kdy jsem ještě byla malou holčičkou. Moje matka..." Hlas se jí zlomil. „Matka se nikdy netajila tím, že mě nemá v lásce. Protože se jí nepodobám. Ona je malá a líbezná. Má černé vlasy a šedé oči. Já jsem po tátovi.“
Damion ji chlácholivě poplácal po rameni.
„Nejprve jsem nechápala, proč mě nemá ráda. Snažila jsem se jí zavděčit. Posléze mi došlo, že kdykoliv na mě pohlédne, vidí mého otce. A protože ho nenávidí, nesnese ani mě.“
Pojednou si uvědomila, že roztrhala lupen na kousky. Rozevřela prsty a nechala zelené útržky dopadnout na pěšinu. „Proto jsem se jí vyhýbala jako čert kříži. Můj otec je celkem laskavý, ale se ženami to nikdy neuměl. A já jsem koneckonců také žena. Jediný blízký člověk pro mě odjakživa byl Étienne. Všude jsem ho následovala jako stín."
Smutně se nad tou vzpomínkou usmála. „Musela jsem mu příšerně lézt na nervy, ale odháněl mě pouze zřídka. Běhala jsem mu v patách jako štěně, hrála s ním klučicí hry, plavala jsem, šplhala po stromech. Považovala jsem se za plnohodnotného člena Étiennovy družiny. Není proto divu, že když jsem zaslechla matku hovořit s Renoufem o mém zasnoubení, vydala jsem se za otcem s prohlášením, že nechci být rytířovou manželkou, nýbrž samotným rytířem.“
„Co on na to?"
„Samozřejmě se smál. Pak si mě posadil na koleno a prohlásil, že by ze mě určitě byl skvělý bojovník. Zároveň mi ale vysvětlil, že holčičky jimi být nemohou. Vyrostou z nich krásné urozené dámy, které slouží své rodině tím, že se provdají za vybrané kavalíry.“
Dívka se zachvěla a povzdechla si. Důvěřivě se o muže opřela.
„Tak vidíte,“ stýskala si. „Odmalička vím, že mě nečeká sňatek z lásky. Ta se pro ženy v mém postavení nehodí. Vyrůstala jsem v pekle, jež moji rodiče nazývali svým manželstvím, a konejšila se nadějí - dokonce jsem se za to modlila - že budu s to milovat muže, jehož mi vyberou."
„Srdce je rozmarná věc,“ prohodil tiše Damion. „Nedá se vůlí přimět k poslušnosti."
Ohlédla se po něm a on spatřil, jak udiveně se tváří. „Tvrdil jste, že na lásku nevěříte.“
Soustředěně si dívku prohlížel. „Věřím, že něco takového existuje. Ale nepovažuji to za něco krásného a ušlechtilého. Láska je nebezpečná, Attiko. Je to mocná ničivá síla, jež kazí lidské životy. Poznamená daleko víc osudů, než si ti dva, jichž se přímo týká, uvědomují."
„Nemusí to tak být," zašeptala.
Přiměl ji, aby se k němu otočila, a uchopil její obličej do dlaní. „Snad máte pravdu. Možná v případě sedláků či řemeslníků.“ Kysele se zazubil. „Není to ironie? Chápu, že ani oni to nemají lehké, ale přinejmenším mohou jít za hlasem svého srdce. Zatímco lidé v našem postavení...“

Nechal prsty sklouznout po dívčině šíji. „My vstupujeme do manželství kvůli půdě," pravil opovržlivě. „Kvůli majetku, moci a spojenectví. Pro city nezbývá místo. A když se zamilujeme..." Opřel se čelem o dívčino, palci ji hladil po tvářích. „Když se zamilujeme, místo radosti je to tragédie. Konec. Žádný začátek."
Attica se o muže důvěřivě opřela a objala ho v pase.
„Tohle je šílenství, má drahá. Musíme s tím přestat."
„Ano, musíme." Bolestně polkla. „Vrátím se do Châteauhaut a udělám, co je mou povinností. Ale teď, v tuto chvíli, se poddám svým citům."
Spatřil v jejích tmavých očích touhu. Se zaúpěním se jí podvolil.
Přivinul dívku k sobě a zakryl její ústa svými. Zamýšlel políbit ji zlehka, pouze se otřít svými rty o její. Chtěl jí vyhovět, aniž by ji vyplašil. Avšak její ústa byla tak měkká, tak zvoucí a sladká...
Bez zaváhání mu polibek oplácela, byť nezkušeně. Damion cítil, jak Attica vzrušeně oddechuje. Hladila ho po zádech a mačkala k sobě. Lnula k němu svým poddajným vstřícným tělem a pokušení, s nímž dlouho bojoval, v něm prudce vzplálo jako dravý plamen.
Dychtivě plenil dívčina ústa.
Obloha nad jejich hlavami se zlověstně zatáhla, zaburácel hrom. Attica sebou škubla, prudce zaklonila hlavu a podívala se na potemnělé nebe. Prsty zarývala do kabátce na mužových ramenou, zatímco se Damion tulil k jejímu krku. „*Attico,*" zašeptal ochraptěle. „*Nikdy na tebe…*"
Tiskl ji k sobě natolik těsně, že musela cítit, jak moc je vzrušený. Ale místo aby se odtáhla, přimkla se k němu ještě úžeji. Zatoužil... Zatoužil položit ji na rozkvetlý trávník a vystavit její obnažené tělo na odiv slunci i svým očím. Chtěl se jí všude dotýkat - prsty, ústy i jazykem. Kéž by směl sledovat, jak se mu vstřícné otvírá... Kéž by... Ale ať už zatoužil po čemkoliv, byla to chyba.
„*Attiko..., proboha!*" Otřásl se, popadl dívku v pase a rázně ji od sebe odstrčil.
Poplašeně klopýtla dozadu. Naštěstí se včas přidržela větví nedalekého stromu. Byla bledá a ohromená, rty měla od líbání napuchlé. Její oči se zdály obrovské. Zakaboněnou oblohu proťal křivolaký blesk. Vítr dívce cuchal vlasy, marně si je odhrnovala z čela.
Dlouho zírali jeden na druhého a zrychleně oddechovali. Jarnac viděl, jak na šíji jeho milé zběsile pulzuje žilka. I on byl vzrušený. Konečně se vzmohl na slovo: „Omlouvám se."
„Ne." Divoce zavrtěla hlavou a přistoupila k němu. Uchopil ji za ruku, avšak nepřitáhl si ji blíž. „Nemáte se za co kát," povzdechla si. „I když by asi pro nás oba bylo lepší, kdybychom se nikdy nepotkali."
Pohladil ji palcem po dlani a na rtech mu zahrál uštvaný úsměv. „Třeba by to pro nás bylo snazší, ale já ničeho nelituji."
Potěšilo ho, když se usmála. „Já také ne."
Mlčky se vpíjeli pohledem jeden do druhého. Vtom ryčný zvuk rohu oznámil, že je čas večeře.
Dívka se bezděčně otočila k hodovní síni.
„Pojďme," vyzval ji Damion. „Musíme jít."
Podívala se na něho očima plnýma bolesti. Viděl, jak se zachvěla. Měl co dělat, aby ji znovu neuchopil do náruče se slovy, že už ji nikdy nepustí.

Jak se to mohlo stát? přemítal. Začalo to tak nenápadně - sympatiemi pro legračního kurážného mládence jménem Atticus. Ovšem jakmile se dozvěděl jeho tajemství, náklonnost vystřídal příval nečekané touhy. Takové, pro niž v jejich životech není místo.
„Ano, musíme jít," přisvědčila.
Ruku v ruce kráčeli temnou zahradou. Avšak u brány se pustili. Rozvážně procházeli nádvořím. Louče planoucí podél schodiště osvítily dvě osamělé, zkroušené postavy.
Damion pohlédl na dvojici pokřivených stínů. *Přesně takhle půjdeme dalším životem. Rozpolcení a opuštění.*

Že je něco špatně, vycítil, sotva vstoupil do hodovní síně.
Na dřevěných stolech spočívaly bílé ubrusy, planoucí krb zaháněl chlad, olejové lampy plašily tmu. Venku se prohánělvítr a pronikal do místnosti skulinami mezi vysoko položenými trámy. Průvan způsobil, že se lampy rozhoupaly a vrhaly do temných koutů sálu groteskní stíny. Damion se ostražitě rozhlédl kolem sebe. V místnosti bylo příliš mnoho mužů. Postávali u dveří.
Plně ozbrojení.
Vtom z jejich středu vystoupil Renouf Blissot. Neusmíval se. V komíhajícím se světle ostře vystupovala jeho bradka, v propadlých lících se vytvářely stíny. Jeho ruka spočinula na meči. „Jste Damion de Jarnac?" zeptal se hrubým, nepřátelským hlasem.
Attica jdoucí před rytířem se prudce obrátila. Povážlivě zbledla. „Co se děje, strýčku?"
Renouf upíral zrak na Damiona. „Tak jste?"
Damion zalitoval, že si nechal výstroj ve věži, kde ho ubytovali. Založil si ruce v bok a zazubil se. „Ano. Proč?"
Hostitel pokynul svým zbrojnošům. „Chopte se ho!"
Attica se vrhla kupředu. „Ne!" Strýc ji nesmlouvavě popadl za paži. „Pro lásku boží!" prosila ho, zatímco s ním zápolila. „Co to má znamenat?"
Vojáci se sesypali na Damiona, ale ten čile uskočil stranou. V ruce svíral dýku. Podsaditý blonďák s krátkýma nohama vykřikl bolestí a ucouvl. Držel se za rameno. Další muž se předklonil s rukama na břiše. Pak ale na rytíře zaútočilo šest ozbrojenců najednou. Proti nim neměl šanci.
Uvědomil si, že ho chtějí dostat živého. Jinak by už dávno bylo po něm. Podařilo se mu zranit další dva vojáky, než ho soupeři dokázali připravit o dýku.
Ani netušil, odkud přišla rána, jež ho seslala do bezvědomí.

KAPITOLA DESÁTÁ

Beze slůvka vysvětleni a bez dlouhých cavyků strážní odvedli zkoprnělou Attiku do strýcovy komnaty. Zmatená dívka si zasunula ruce do širokých rukávů a založila si paže na hrudi svírající se bolestí. Dočista zapomněla na hlad a kručící žaludek. Přemáhalo ji rozčilení, jež se marně snažila potlačit.

Na každém konci dlouhé místnosti stál železný koš se žhnoucím uhlím, ale protože bylo zapáleno teprve nedávno, panoval zde chlad. Vítr útočil na hrad s takovou prudkostí, až se nazdvihovaly vlněné gobelíny na obílených zdech a rachotily zavřené okenice. Na tmavém dubovém stole stojícím uprostřed světnice se třpytil zdobený stříbrný svícen. Plamínky voskovic se vyděšeně mihotaly.

Dívka přecházela po nádherně zařízené komnatě, aniž vnímala její přepychové vybavení. Nevšímala si vyřezávaných truhlic, polstrovaných křesel, ani drahokamy zdobených chladných zbraní zdobících stěny. Ať se snažila sebevíc, nedokázala pochopit incident, který se právě odehrál.

Ozvalo se zaskřípání dveří, což ji přimělo se otočit. „Pro lásku boží," zvolala, když spatřila svého elegantního strýce. Tvářil se vážně. „Co to má znamenat?"

Muž za sebou hlasitě zabouchl. Spaloval neteř mrazivým pohledem. Odmalička ho měla moc ráda. Poté co matka poslala Attiku na dlouhá léta ke dvoru, svou neteř občas navštívil, k čemuž se Blanche nikdy nesnížila. Jistě, nejezdil za ní tak často jako Étienne, ale nezapomněl na ni. Mladý, okouzlující rytíř jí přivážel bonbony a vesele zbarvené stuhy. Na několik vzácných hodin prozářil smutný život malé holčičky.

Náhle měla pocit, že je důležitá. Že na ní někomu doopravdy záleží.

Avšak nyní před sebou nemá toho vlídného mladíka, na kterého si pamatuje z dětských let, nýbrž tvrdého, nesmlouvavého muže. „Pověz mi, Attiko, už jsi tohle někdy viděla?" Vytáhl cosi z rukávu a mrštil tím na dubový stůl.

Byl to breviář vázaný v zelené kůži, jaký vyrábějí jeptišky z kláštera Sainte Foy. Avšak tento neměl rozříznuté desky. „Je to modlitební knížka ze Sainte Foy," odvětila.

„Přesně tak. Úplně obyčejná. Stejná byla i v sedlových brašnách Oliviera de Harcourt, které jsi odvezla z Châteauhaut. Teď tam není."

Podívala se na strýce. „Jak to víš?"

„Jak to vím?" Strýc odstoupil ode dveří a zamířil na opačný konec místnosti, kde vítr lomcoval zajištěnou okenicí. „Protože jsem zmíněné brašny právě prohledal. A jsem si jist, že by tam *být měl,* neboť Yvette mě ubezpečila, že Olivier si podobný vezl." Zarazil se, zhluboka nasál vzduch do plic a obrátil se k dívce tváří. „Je to důležité, Attiko. *Kde je ten breviář?"*

Srdce se jí rozbušilo natolik prudce, až se bála, že to strýc uslyší. „Já nevím."

„Ty nevíš," opakoval.

„Ne. Je to jen obyčejná knížka. Proč ti na ní tak záleží?"

„Záleží mi na ní, neboť Filip Francouzský tyto breviáře používá k převážení tajných dokumentů. A je nanejvýš důležité, aby listina, již vezl Olivier de Harcourt, nepadla

do nesprávných rukou." Přistoupil k neteři blíž, takže je od sebe dělila jen šířka stolu. „Cos s ním udělala?"
Attica na něho upřeně zírala. „Jak tohle všechno víš?" zeptala se. Zavládlo mezi nimi napjaté ticho, rušené jen kvílením větru. Všimla si, jak strýc skřípe zuby. „Dobrý Bože," zašeptala, „ty ses k němu přidal! Ty a Yvette. Spojili jste se s Filipem proti Jindřichovi."
„S Filipem ne. S Richardem."
Ušklíbla se. „Hned to zní lépe, co?
Muž se opřel oběma dlaněmi o stůl a hrozivě se k ní naklonil. „Kde je ta kniha?*'
Přinutila se oplatit mu vyzývavý úsměv. „Nemám ponětí. Když jsem si brala dvořanovy věci, netušila jsem, že jsou natolik důležité. Zajímalo mě výhradně jeho oblečení."
Strýc popuzené odstoupil od stolu. „Potom ji musí mít ten rytíř."
Nepřesvědčivě vyprskla smíchy. „Nebuď směšný. Breviář musel zůstat v Châteauhaut."
„Tam není."
„Potom jsem ho někde ztratila. Do Olivierových šatů jsem se převlékala potmě a byla jsem příšerně nervózní. Nejspíš jsem při tom breviář vytrousila."
„Vytrousila?“ Zavrtěl hlavou. „Nemyslím."
Mlčky sledovala, jak Renouf přistoupil ke džbánu s vínem, který se nahříval vedle železného koše. „Proč jsi mi neřekla, že tě přivedl Damion de Jarnac?" prohodil ledabyle. Zdánlivě věnoval pozornost jenom tomu, který ze stříbrných pohárů si vybere.
„Co tím myslíš? Potkala jsem potulného rytíře a využila jeho služeb. Co je mi po tom, jak se jmenuje?"
„Potulný rytíř? Tak se ti představil?“ Muž se zhluboka napil. „Pro lásku Boží, Attiko, Damion de Jarnac není ledajaký potulný rytíř. Před mnoha měsíci se přidal ke dvoru krále Jindřicha.“
„O tom mi vůbec nic neřekl."
„Proč by měl?" opáčil strýc a podíval se přes rameno na dívku. „Copak tobě nepřišlo podezřelé, že pohotově souhlasil s tvým návrhem? Myslelas, že tě doprovází z dobroty srdce? Že máš před sebou statečného rytíře, jenž rád přichvátá na pomoc dámičkám v nesnázích? *Damion de Jarnac?“* Nevesele se usmál a zahleděl se do číše. „Proboha."
„Podle mě o ničem neví."
„Že ne? Naopak, drahá neteři. O Filipově korespondenci s Janem toho pravděpodobně ví mnohem víc než já. Ten tvůj *obyčejný* potulný rytíř byl vyslán do Bretaně a do Irska, aby pro krále Jindřicha od šlechticů vyzvěděl, jak dalece se Jan zapletl s Filipem Francouzským."
Nevěřila by strýci ani slovo, kdyby jí před očima nevyvstala vzpomínka na to, jak se Jarnac zatvářil, když mu ukázala Étiennův prsten. Není divu, že jej okamžitě poznal a tolik toho věděl o jejich rodině.
„Co jsi s ním udělal?" otázala se rozechvělým hlasem.
„Zatím nic." Strýc postavil kalich. „Zbrojnoši ho zavřeli v Severní věži. Zarytě mlčí. Však já už mu rozvážu jazyk."

Pod Attikou se podlomily nohy. Musela se přidržet stolu, aby neupadla. „Budeš ho mučit?" zašeptala ochraptěle.
„Když budu muset..."
„A co já, strýčku? Vystavíš mě útrpnému právu, aby ses přesvědčil, že mluvím pravdu?"
Renouf se usmál a obešel stůl. „Domnívám se, že to není třeba. Avšak zřejmě skončíš pod zámkem, milá Attiko. Nemůžu tě nechat na svobodě, moc toho víš. Což by mě mohlo stát krk.
„Copak bych tě dokázala zradit?" Prudce se k němu otočila.
„Za daných okolností rozhodně ano. Proto nemohu připustit, abys k tomu dostala příležitost."
Popadl dívku za paži, a když se pokusila od něho odtáhnout, tvrdě ji sevřel.
„Nedotýkej se mě!" vykřikla a ohnala se po něm volnou rukou. Její nehty zanechaly na strýcově líci hluboké krvavé škrábance. Pustil ji.
„Prokristapána, Attiko!" Otřel si obličej rukávem a couvl.
„Nedotýkej se mě!" opakovala.
„Dobrá." Zvolna spustil ruku, jeho pohled mrazil. „Nechám tě zatím tady, dokud pro tebe služebnictvo nepřipraví bezpečnější komnatu. Doufám, že se do té doby uklidníš. Ale varuji tě, má drahá. Když to bude nutné, zavolám na tebe zbrojnoše."
Nato se obrátil na podpatku a odešel.
Sledovala, jak za sebou práskl dveřmi. Ani se nepohnula. Tupě zírala před sebe. Doléhal k ní tlumený šepot, jak se Renouf na chodbě domlouval se strážemi. Ačkoliv jí srdce burácelo v hrudi jako zběsilé, zmocnil se jí podivný klid.
Přistoupila ke stěně a jala se studovat strýcovu sbírku vykládaných chladných zbraní. Po krátkém přemýšlení si vybrala drahokamy posetou hůl, jež vypadala, jako by ji vyrobili pro samotného biskupa. Dále si vzala dýku s tenkou čepelí, uloženou v jelenicovém pouzdře. Lehko je ukryje v bohatých záhybech šatů. Až se strýček vrátí, půjde s ním pokorně jako jehňátko.

Probudily ho chlad a bolest.
Damion chvíli ležel bez pohnutí se zavřenýma očima a vyčkával, až se mu zcela navrátí vědomí. Vnímal, že tváří spočívá na tvrdé zemi, z čehož usoudil, že se válí někde na podlaze. Cítil, jak mu po těle stéká cosi vlhkého. Krev. Uvědomoval si její kovovou příchuť. Napínal uši, pokoušel se něco zaslechnout, avšak obklopovalo ho naprosté ticho, rušené jen občasným nárazem větru. Byl sám.
Rozlepil víčka a zamžoural do tmy. Hlava a žebra ho bolely z nakládačky, kterou dostal. Naštěstí se zdá, že nemá nic zlomené. Zaskřípal zuby. Opřel se o ruce a pokusil se posadit. Bojoval s nevolností. Na okamžik se zarazil, v uších mu rezonoval vlastní trhaný dech. Se skloněnou hlavou vyčkával, až se mu rozjasní zrak. Poté se rozhlédl kolem sebe.
Vysoko u stropu spatřil malé zamřížované okno. Jediným vybavením místnosti bylo vědro. Dveře s největší pravděpodobností vedou na schodiště.
Damion se opatrně posunul dozadu a opřel se rameny o hrubou zeď. Drží ho zamčeného dole ve věži. Protože nezaslechl žádný náznak pohybu, usoudil, že

kromě něho zde nikdo není. Avšak ticho může být důsledkem pozdní noční hodiny. Neměl ponětí, jak dlouho tu leží.
Přitáhl si kolena k hrudi a objal je pažemi, aby se zahřál, a jal se zvažovat situaci. Důvod jeho uvěznění byl jasný. Chápal, že není naděje, že ho Renouf dobrovolně pustí. A šance na útěk či záchranu jsou ještě menší. O tom, že je tady v Lavalu, ví jenom Sergej a Attica. Pobočník už je na cestě do La Ferté Bernard, aby varoval Jindřicha, a Attica...
Damion se opřel hlavou o kamennou zeď. Chlad kobky mu pronikal až do kostí. Namlouval si, že strýc Attice neublíží. Nemá k tomu důvod. Avšak to ho neuchránilo před strachem, který vyklíčil v jeho nitru. Obličej se mu orosil ledovým potem.
Zavřel oči a pokoušel se přemýšlet. Hlava mu pukala bolestí. Zřejmé usnul, neboť se pojednou s trhnutím probral. Chvěl se po celém těle a bedlivě naslouchal. Byl napnutý jako struna. Za těžkými dubovými dveřmi zaduněly kročeje. Zaskřípala západka.
Ne, takhle svému protivníkovi odmítá čelit. Nebude se vyděšeně tisknout ke zdi. Možná nebude snadné zachovat si důstojnost, ale přinejmenším se o to pokusí a vytrvá, jak nejdéle to půjde. Zvolna se přinutil vstát, bolestí zhluboka oddechoval. Přidržel se stěny a obrátil se ke dveřím.
Hradního pána, jenž se dostavil s lucernou v ruce, doprovázeli čtyři statní zbrojnoši v drátěných košilích a s helmicí na hlavě.
„Čtyři ozbrojenci a navrch v brnění." Damion pohrdlivě našpulil rty. „Musíte mě považovat za sakra nebezpečného."
Blissot se zapýřil. Na jedné z jeho lící se skvěly zajímavé škrábance. „Spoutejte ho!" rozkázal a ustoupil, aby jeho pochopové mohli vykonat rozkaz.
Zlatá záře, linoucí se ze svítilny, odhalila několik párů železných okovů visících na zdi. Damion věděl, že s holými pěstmi proti drátěným košilím a helmám mnoho nesvede, přesto se rval do chvíle, dokud s ním jeden ze zbrojnošů tvrdě nepraštil o zeď. Vyrazil mu tím dech. Jeho bezvládné paže se vznesly nad hlavu a skončily v železných poutech, která mu zaklapla kolem zápěstí.
Jarnac učinil jediný zbytečný výpad. Okovy se mu surově zaryly do kůže, ramena se bolestně našponovala. Ačkoliv se ho zmocnila panika a přemáhalo jej silné puzení sebou zmítat, přinutil se zachovat klid a zatnout zuby.
„Člověk by řekl, že už jste zmlácený dost," posmíval se mu Blissot. Pak se podíval na svůj doprovod a jeho úsměv povadl. „Zmizte!"
„Je to moudré?" neodpustil si Damion. Pohazoval hlavou, aby se zbavil vlasů spadajících mu do očí. „Vždyť jste mi jenom nasadili okovy a zbili mě téměř do bezvědomí."
Blissot se nečekaně rozchechtal. Otočil se a z háčku u dveří sňal lucernu. „Přiznávám, že máte pozoruhodnou pověst. Avšak pokud neumíte navíc čarovat, obávám se, že tahle pouta nezdoláte. Jsou neuvěřitelně pevná."
„Pravidelně se o tom ujišťujete, že?" Damion ovinul prsty kolem řetězů a pověsil se na ně, aby snížil tlak na paže. „Stal se z vás loupeživý baron? Slyšel jsem, že unášení poutníku celkem vynáší. Stačí je tu držet, vyhrožovat jim ukrutným mučením a od příbuzných požadovat tučné výkupné."
Blissot zavrtěl hlavou. „Vy nejste nevinný poutník. Ačkoliv, možná bych se nechal přesvědčit, aby mi za vás vaši blízcí něco nabídli."

Damion vycenil zuby. „Oba víme, že žádný z mých příbuzných by na vaši nabídku nepřistoupil. Ale mám přátele. A také svoje peníze, pokud tedy nejste příliš lačný."
„Nebojte se," culil se hradní pán. Postavil se před Damiona, ale tak, aby se držel z dosahu jeho nohou. „Cena nebude nikterak přemrštěná. Řekněme - pět set liber? A navrch jedna maličká informace."
Damion nespouštěl svého soka z očí. „Neumím si představit, že vím něco co vy ne."
„To je sice lichotivé, ale bohužel nepřesné. Dobře víte, že zmizela jistá kniha. Breviář ze Sainte Foy, který Attica náhodou vezla v brašnách Oliviera de Harcourt. Neteř tvrdí, že netušila, jak je ten breviář důležitý, a nemá ponětí, co se s ním stalo. A víte vy co? Jsem v pokušení jí věřit."
„Nuže, rád slyším, že jste tak vstřícný, neboť se obávám, že nechápu, o čem to mluvíte," prohlásil Jarnac.
Blissot si povzdechl. „Takhle bychom si mohli hrát celou noc, Jarnaku, a já nemám času nazbyt. Takže začneme tím, že vím o vaší oddanosti Jindřichovi. Dále je mi známo, že vás poslal do Bretaně a Irska. Dokonce tuším proč. Což mě vede k nevyhnutelnému závěru, že pokud breviář a s ním spojené dokumenty záhadně zmizely, máte v tom prsty vy."
Damion jen s obtížemi zachovával lhostejný výraz. O jeho aktivitách a zmíněných cestách kromě krále věděli jen tři čtyři lidé. Přesto se ona zvěst donesla až k Renoufu Blissotovi. Damion náhle pochopil, kdo ho zradil. Zvolna se usmál. „Dokumenty, říkáte? To mě zajímá. Směl bych se zeptat, komu jsou určeny?“
Blissot rozčileně zasyčel. „Pane rytíři, jestli míníte dál pokračovat tímto způsobem, budu nucen svým lidem nařídit, aby na vás uplatnili účinné přesvědčovací prostředky, které jsou jak nepříjemné, tak zanechávají na těle trvalé stopy. Obávám se, že posléze nebudou mít vaši přátelé co zachraňovat." Damion věděl, co znamená mučení. Cítil odporný zápach spáleného masa. Slyšel řev týraných nebožáků, když se nůž zakusoval do toho, co pro ně bylo nejdražší...
Nachýlil hlavu a pozoroval svého protivníka přimhouřenýma očima. Bití způsobilo, že měl pojednou lehkou hlavu. V ústech mu úplné vyschlo a ovládal se jen silou vůle. „Bude to moudré?" podařilo se mu klidně odvětit. „Chci tím říct, že za eunucha se smrtí na jazyku vám nikdo pořádně nezaplatí."
Ač nerad, Blissot se na svého soupeře obdivně zahleděl. „Radši bych vás prodal celého,“ přiznal a vykročil ke dveřím. „Avšak potřebuji ten breviář i s jeho tajemstvím."
Damion zatnul zuby. „Obávám se, že pořád netuším, o čem je řeč."
Renouf se po něm pobaveně ohlédl. „K čemu ta neústupnost? Věřte, není v Jindřichových silách vynahradit vám to, co zakusíte, až si vás podám."
Rytíř mlčel. Jeho věznitel pokrčil rameny a natáhl se pro lucernu. „Věnuji vám tuhle noc. Odpočiňte si a všechno si dobře rozmyslete.“
Znovu se otočil ke dveřím. Světlo dopadlo na jeho poškrábaný obličej. Damion si neodpustil provokativní poznámku: „Přehlédl jste kočku?“
„To moje neteř,“ přiznal Blissot a bezděčně přejel prsty po zranění. „Od prvopočátku jsem se domníval, že Robert ď Alérion udělal chybu, když ji zasnoubil s Fulkem. Nyní jsem o tom naprosto přesvědčen. Ten kluk ji nikdy nedokáže zkrotit.“
„Přiznal jste se jí, že se z vás vyklubal zrádce?“

„Zrádce? Takové ošklivé slovo.“ Blissot se zazubil. „Řekněme, že jsem změnil názor a přiklonil se jiným směrem.'*
„K Filipovi?“
Mužův úsměv ztvrdl. „Ne. K Richardovi. Jak dobře víte, stane se příštím vévodou z Normandie a králem Anglie."
„Vím,“ přisvědčil Damion. „Jenom se mi nelíbí, že se nemůže dočkat, až usedne na trůn, a snaží se celý proces urychlit.“
„Vskutku? Mně se zdá, že vy dva máte hodně společného. Ale ne…“ Odmlčel se, jako by ho zčistajasna něco napadlo. „Vy jste přece nezabil svého otce, nýbrž bratra, nemýlím-li se. Je to tak?“
Damion zavrčel a vrhl se kupředu, ale zastavily ho okovy, jež se mu bolestivě zakously do zápěstí.
Očekával, že se Renouf Blissot opět zasměje, ale neudělal to. Jednoduše odkráčel a zanechal svého vězně v truchlivých vzpomínkách na minulost a v obavách o budoucnost.

Komnata, do níž ji Renouf odvedl, byla poslední v řadě mrňavých světnic ve starém, dávno nepoužívaném křídle přilepeném k obvodové zdi hradu. Ač se nejednalo přímo o vězení, bylo tu těsno a panovala zde zima. Několik kousku nábytku sem někdo přivlekl ve spěchu a ani se nenamáhal zbavit je prachu. Dveře vypadaly bytelně a mohly být zapřené zvenčí.
„Nebude to nadlouho," slíbil strýc, zatímco otálel na prahu.
„Proč?" domáhala se Attica vysvětlení. Nešťastně vraštila obočí. Na hrudi cítila nevýslovnou bolest, neboť se v ní svářila spousta emocí - strach, pocit zrady a zejména bezuzdná zlost. Divila se, jak tohle všechno dokáže její srdce unést, aniž pukne. „Proč ses přidal ke vzpouře proti Jindřichovi?"
Renouf se nasupil. „Protože je starý."
„Není to žádný vetchý kmet."
„Ale Richarda porazit nedokáže. A já chci stát na straně vítězů, Attiko."
„To je pro tebe tak důležité? Vyhrát? Kam se poděla tvá čest?" Hlas se jí zlomil.
„Čest a věrnost." Muž se kysele usmál. „To jsou jen slova, milé dítě. Ač je trubadúři a mladí rytíři milují, v podstatě nic neznamenají."
Dívce se zdálo, že zachytila v strýcově hlase nepatrnou stopu lítosti, jako by si znenadání vzpomněl na mladíka plného ideálu, jímž dříve býval. „Kdysi pro tebe znamenala mnohem víc. Byla součástí pravidel, jimiž ses řídil."
„Snad. Byl jsem nezkušený." Jako by jí zestárl před očima. Pojednou si všímala vrásek, jež v jeho obličeji zanechala léta uplynulá od doby, kdy jeden mladý junák nosil cukroví a stuhy nevinné opuštěné holčičce. „Už dávno nejsem zelenáč, má drahá. A podle mých zkušeností neexistuje žádná čest. Nikde. Proto každý chlap udělá nejlépe, když je věrný především sám sobě."
Sentiment chutnal hořce. Hořkost doprovázela zlost, neboť strýcova slova dívce připomněla Jarnakovo prohlášení. Z obou mužů jako by zaznívalo skryté zoufalství. Náhle se jí zmocnil divný pocit, jako by se jí zhroutil celý svět. Jako by přišla o všechno, v co neochvějně věřila. „Jak bychom dopadli, kdyby všichni muži uvažovali jako ty?" vyčetla mu.

„Ty jsi žena, Attiko. Měla bys přemýšlet o svatebních šatech a netrápit se tím, do čeho ti nic není."
„Inu, času na přemýšlení budu mít dost. Neočekávám, že mě hned tak pustíš z tohoto vězení. Co ty na to, strýčku?"
Místnost se zachvěla, jak Renouf vztekle práskl dveřmi.
Dívka se ani nepohnula. Slyšela, jak strýc energicky zasunul závoru a odkráčel. Přinutila se pomalu napočítat do padesátí. Pak vytáhla z rukávu hůl a dýku a schovala je pod tenkou matraci nacpanou slámou a ležící na posteli.
Udivilo ji, že tu na ni čekají sedlové brašny. Otevřela je a při pohledu na úhledně složené pánské oblečení se usmála.
Postavila tašky stranou a pospíchala k oknu. Vytáhla kolík jistící okenice a vichr jí je prakticky vyrval z rukou. Shlížela do úzké uličky vedoucí k jakési budově, pravděpodobně kuchyni. Ve vzduchu se vznášela vůně opékaného masa a kouře ze spalovaného dřeva. Doléhala k ní směsice hlasů a rachocení nádobí. Kdosi začal prozpěvovat odrhovačku o zamilovaném praseti, načež následovala salva smíchu.
Vítr sebou přinášel poselství blížícího se deště. Dívka vyslala k nebi tichou modlitbičku a zase pohlédla dolů. Dřevěné křídlo, v němž se nacházela, bylo postaveno na kamenné podezdívce. Přízemí pravděpodobně slouží jako skladiště. Aby se dostala na zem, musela zdolat dobrých pět metrů, takže skok z okna nepřicházel v úvahu. Podívala se na postel. Skočit nemůže, ale kdyby se převlékla do dvořanových šatů a sešplhala po laně... Samozřejmě později, až všichni usnou.
Muže by Renouf takhle ledabyle neuvěznil, přemítala, když zavírala okno. Hrubě tkané lůžkoviny natrhá na pruhy a sváže z nich pevné lano. Strýc mě považuje za *pouhou* ženu. Takové chyby by se Jarnac nikdy nedopustil.
S úsměvem na rtech se dala do práce.

Damion si unaveně opřel hlavu o chladnou stěnu kobky a zavřel oči.
Shledal, že si kupodivu velice ostře všímá drobností. Do dlaní se mu zařezávaly řetězy okovů, jichž se přidržoval. V dáli burácel hrom. Naslouchal zběsilému bušení svého srdce, jehož ozvěna mu rezonovala v uších. Netušil, co se s ním stane. Nemohl si dovolit utápět se v nebezpečné vlně emocí, jež se v něm zdvihala.
Ne že by se bál smrti, přestože vždycky doufal, že až jednou přijde, bude rychlá a milosrdná. Toho se tedy nedočká.
Velice ho sužoval pocit, že opustí tento svět, aniž cokoliv dokázal. Ještě nebyl připraven zemřít.
Přemítal o věcech, které si přál vykonat, ale teď k nim už nedojde. Měl vysoké ambice. Chtěl pro sebe vydobýt tituly i půdu. Toužil ostatním předvést, že k úspěchu nepotřebuje prvorozenecké právo. Ale co ho trápilo úplně nejvíc, bylo vědomí, že nikdy nenalezne klid. Jeho pozemská pouť sice skončí, ale pořád ho bude pronásledovat pocit viny a hněv, jež ho mučí od oné pochmurné tmavé noci před čtrnácti lety...
Pak se jeho myšlenky stočily k Attice. Přestože jim bylo souzeno strávit spolu pouhé dva dny, zakoušel pocit ztráty. Zajímalo by ho, zda dívka pochopila, že se z jejího bratra nejspíš vyklubal zrádce. Pokud ano, zakouší příšerné zklamání.

Hrom zaburácel znovu, tentokrát hlasitěji. Zanikla v něm ozvěna kvapných kroků, tichý hlas i tupý úder.
Damion zabloudil pohledem k mrňavému oknu. Spatřil temné nebe. Dech se mu zrychlil. Není ještě příliš brzy? Vždyť ani nezačalo svítat. Dolehl k němu nezaměnitelný zvuk otvírané závory. Dveře zaskřípaly. Bezděčně sevřel řetězy o poznání pevněji.
Vtom temnotou zazněl vzrušený šepot: „Damione? Jste tam? Honem sem pojďte!"
Attica.
Dostavila se úleva natolik hluboká, že nakrátko zastřela mužův zdravý rozum. Sotva ho opojení opustilo, ochraptěle se uchechtl. Znělo to jako zasténání. „Pokud nemáte klíče od těchto okovů, mé statečné princátko, obávám se, že s vámi nikam nejdu."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Attica se prudce nadechla vlhkého zatuchlého vzduchu a zvedl se jí žaludek. Nízká klenba kobky jako by na ni padala. Zmocnil se jí silný, primitivní strach. Nesnášela temné, stísněné prostory. Nic neviděla.
„Okovy?“ hlesla a její hlas se dutě rozlehl kolem. „Vy jste spoutaný řetězy?"
Ozvalo se prudké kovové zarachocení, jak muž vztekle zalomcoval svými pouty. Jsou zapuštěné do zdi. Což je časem prověřený a velice spolehlivý způsob, jak vězni zabránit v útěku.“
Blesk nakrátko zaplašil tmu a ozářil postavu zpola visící na řetězech u vlhké kamenné stěny. Vlasy i obličej pokrývala zaschlá krev, z oblečení zbyly jen cáry.
„Můj bože," zhrozila se Attica. Přistoupila k muži blíž, ale nedotkla se ho. „Jak moc jste zraněný?“
Její oči si začaly zvykat na okolní temnotu. Rozpoznala zamřížované okénko vysoko ve zdi i Damionovy opuchlé rty, na nichž pohrával náznak úsměvu. „Jsem sice samý šrám a modřina, ale celý. Zatím. Ovšem ráno ze mě začne váš strýc ukrajovat.“
Představa, co Damiona kvůli ní potkalo a co ho čeká, pokud jej odsud včas nedostane, způsobila, že se dívce málem zastavilo srdce. Z hrdla se jí vydral sten plný zoufalství. Už se od Damiona nedokázala držet dál. Zlehka se prsty dotýkala jeho čela, tváří, nakrátko dokonce i rozbitých rtů.
„Nic mi není. Opravdu,“ ubezpečil ji muž tiše a políbil do dlaně.
Celá rozechvělá sklouzla bříšky prstů po mužových pažích až k poutům na zápěstích. „Jak vás toho můžu zbavit?"
Přitiskl se čelem k jejímu a ovíval dívku vlahým dechem. „Bez klíče to nebude snadné. A pokud jej nemá strážný, určitě si ho pan strýc nechal u sebe."
Attica se prudce odtáhla. „Strážný? No jasně!" Klopýtala po kluzké podlaze ke dveřím a dál po úzkých točitých schodech k východu z kobky. Na prahu ležel zhroucený žalářník, v ruce svíral svazek klíčů. Vyškubla mu jej z prstů, aniž se mu podívala do tváře, anebo na tmavou louži, jež se mu vytvořila kolem hlavy. Srdce jí divoce tlouklo, když pospíchala po schodech zpátky do podzemí.
„Doufám, že jsou to ony," hlesla a ihned první z nich vyzkoušela v zámku.
Nepasoval.
Zaplašila příliv zklamání a chopila se dalšího. Jak se k němu skláněla, ňadry se otřela o Damiona. Intenzivně vnímala teplo sálající z jeho těla.
Slyšela, jak prudce vydechl, a zarazila se. „Omlouvám se," prohlásila cize znějícím dutým hlasem, zatímco zápolila se zámkem, „ale jinak na něj nedosáhnu."
Damion zamumlal cosi nesrozumitelného. Znělo to zpola jako zasténání, zpola jako smích. Ozvalo se cvaknutí pružiny a okov povolil.
Muž svěsil zdřevěnělou paži a zatnul zuby. Do znecitlivěných svalů se vracela krev, což se neobešlo bez píchavé bolesti. Dívka se čile natáhla k druhému z pout. „Kde je Sergej? Jak ho mám najít?"

„O toho se nebojte." Ušklíbl se a promnul si druhou paži. „Ten je dávno na cestě do La Ferté Bernard."
Sklonil hlavu a třel si pohmožděná zápěstí, takže se upřímně podivil, když mu na tváři přistála prudká facka, až mu hlava odlétla stranou. „Prokristapána, Attiko! Čím jsem si to zasloužil?" nechápal. Užasle zíral na dívčinu, rozcuchané vlasy mu spadaly do očí.
„To máš za to, že jsi mi nepověděl o Jindřichovi!"
Napřímil se a k Attičině úžasu se rozesmál. „Vypadněme odsud," navrhl a uchopil děvče za ruku. Vzduch na schodišti byl o poznání čerstvější. Damion jej lokal mocnými doušky. „Stojí nahoře nějaká stráž?'- otázal se. Levou dlaň si tiskl na bolavá žebra.
„Už ne."
Z rozervaných oblaků vykoukl měsíc a svou slabou září osvítil tmavou postavu rozpláclou na prahu. „Je mrtvý?" zeptal se užasle Jarnac.
„Upřímně doufám, že ne. Ale obávám se, že jsem ho praštila moc tvrdě."
„Čím, prosím tě?"
„Holí. Vypůjčila jsem si ji ze sbírky svého strýce."
Se zabručením se odvrátil a jal se studovat nádvoří, na němž se ocitli. „Jak dobře se tu vyznáš?"
„Mezi stájemi a zbrojnicí je výpadová brána. Hlídá ji pouze jeden žoldák."
Muž se na svoji zachránkyni upřeně podíval., Jdeš se mnou?"
„Ano," odvětila prostě, aniž by od něho odtrhla zrak. „Strýc pozbyl moji důvěru. Přestože patřím mezi jeho příbuzné; neváhal mě uvěznit. Ani si nechci představovat, jak by mě potrestal za to, že jsem ti dopomohla k útěku."
Na okamžik se zdálo, že chce Damion něco říct, avšak překotně se odvrátil. Zahleděl se na oblohu.
Zatím nepršelo, ale převalující se mohutná oblaka slibovala pořádný lijavec.
Jarnac uchopil dívku zlehka za paži a odvedl ji do nejhlubší tmy právě v okamžiku, kdy zpoza rohu vyšel voják v helmici. Ačkoliv ostatní obyvatelé hradu spali, několik zbrojnošů zůstávalo ve dne v noci na stráži. Útěk z hradu je jenom začátek, uvědomila si Attica. Pokud se jim odsud podaří bezpečně dostat, zbývá vymyslet, jak zdolat městské hradby. Brány se na noc zamykají.
Sledovala, jak Damionova ruka mimoděk zabloudila tam, kde míval dýku. Renoufovi poskoci ho samozřejmě odzbrojili. Tiše zaklel. „Co bych dal v téhle chvíli za meč!“
Attica vyčarovala z rukávu nůž s tenkou čepelí. „Přinesla jsem ti tohle."
Ve tmě se zablýskly mužovy zuby. „Další kousek ze sbírky strýce Renoufa?" prohodil, zatímco si zasunoval zbraň za opasek.
Dívka ho chytila za paži. Pohlédl na ni. „Chtěla jsem tě poprosit, abys ji pokud možno nepoužíval."
Zabručel. „Máš tu hůl?"
„Ne."
Zabloudil očima k vojákovi na obchůzce.
„Slib mi to," naléhala Attica.
Zhluboka si povzdechl. „Pokusím se." Pevně sevřel útlou ručku. Sledovali, jak se strážný zastavil a otočil se. „Ted'!" sykl jí Jarnac do ucha a prudce vyrazili ze dveří.

Drželi se ve stínu dřevěných staveb lemujících obvodové zdi. Opatrně se plížili kupředu jako zloději. Pojednou před nimi vyvstal oblouk výpadové brány. Masivní, železem pobité dveře byly na noc zamčené. Ve světle čadící louče, planoucí v držáku na zdi, spatřili zbrojnoše, jak si znepokojeně prohlíží tmavnoucí oblohu.
Damion popadl Attiku za rameno a přitáhl ji k sobě. Zašeptal jí do ucha: „Běž k němu a povídej si s ním."
Udiveně se na něho podívala. *„Já?“*
Rytíř se ušklíbl. „Jednoduše se tu chovej jako doma. Sejmu ho zezadu."
Upírala na něho veliké oči temné jako okolní noc. „Ale nezabiješ ho, že ne?"
Jarnac našpulil pusu a zavrtěl hlavou. Probodávala ho pohledem. Pak se ostře nadechla, to kvůli uklidnění, a vydala se k rohu stájí. Damionovi neušlo, jak zaváhala. Nato směle vystrčila bradu, napřímila ramena a sebevědomým krokem mladého hejska vyrazila na dvůr. Damion se té parodii na mužství nehlasně usmál.
„Co myslíte, bude pršet?" otázala se hlubokým hlasem. Muž se spěšně otočil, pevně sevřel kopí. Ale jakmile před sebou uviděl přepychově oblečeného usměvavého, mladika, zřetelně se mu ulevilo. „Co tu kčertu pohledáváš, chlapče?"
„Čekám na Julianu." Attica přistoupila blíž k bráně. „Určitě ji znáš, ne?" Schválně se natočila tak, aby se k ní zbrojnoš musel postavit čelem. Miskami dlaní naznačila bujné vnady a nestydatě se zhoupla v bocích. Damion ji užasle pozoroval. Zajímalo by ho, kde k těmhle gestům přišla. Voják zaryčel smíchy.
„Ty ji neznáš? Tu novou holku od krav, co má takovéhle cecky?"
„Neznám," přiznal zbrojnoš, ale bylo jasné, že by se seznámení nebránil. „Juliana, říkáš?"
Attica přikývla. „Slíbila mi, že se sejdeme u kašny na náměstí." Nadšený výraz náhle povadl, dívka bezmocně rozhodila ruce. „Ale když bude pršet, tak nepřijde. Co myslíš, dá se do deště?"
Strážný nyní stál zády k Damionovi. Zaklonil hlavu a zamžoural na oblohu. „Když sloužím já, vždycky lije jako z konve," zavrčel.
Damion se plížil kupředu. Vzniklou situaci by hravě vyřešil jediný šikovný řez vedený zpředu přes hrdlo. Jenže něco slíbil. Zatnul zuby a vší silou praštil vojáka do hlavy těžkou rukojetí dýky. Helmice pod tíhou úderu zazvonila jako gong. Muž se úhledně složil rytíři k nohám, avšak z temnoty se ozval výkřik.
„Sakra!" ulevil si Damion. Vrhl se kupředu, aby vyrazil závoru jistící bránu. Křídla se rozestoupila s pronikavým skřípotem, jenž se nelibě nesl nocí. Rytíř opětovně zaklel a natáhl ruku ke své společnici. „Attiko?"
Dívka zaváhala. Vítr si pohrával s lemem jejího pláště a rozcuchanými kadeřemi. Obrovské oči se v pobledlém obličeji vyděšeně leskly, jako by si teprve nyní naplno uvědomila, co se chystá udělat.
Zaznělo další varovné zvolání, tentokrát seshora z hradeb. Vzplála pochodeň. Následovalo dunění těžkých kročejů. „Attiko," Damion se znovu podíval za její záda a pak zpátky na ni, „jestli chceš jít se mnou, má lásko, pak je nejvyšší čas."
Rozběhla se k němu. Spěchal jí vstříc. Doufali, že se ztratí v temných uličkách města.

Dívčiny nohy vytrvale tepaly tvrdé dláždění, srdce namáhavě bušilo v hrudi. Attica čerpala sílu ze široké mužné dlaně, jíž se držela.

Vlasy rozfoukané větrem ji šlehaly do obličeje. Blesky plašily tmu, hrom duněl, země se otřásala. Prchali úzkou, příkře se svažující uličkou, kde se jeden k druhému tísnily domky kupců. Na zcela opuštěném místě se jejich kroky dutě rozléhaly, řev pronásledovatelů zvolna slábl, až Attica zadoufala, že je setřásli.
Náhle se nad spícím městem rozezněl sytý hlas zvonů. Vyzváněly na poplach, varovaly ostrahu městských bran před hrozícím nebezpečím. Kdesi blízko se rozštěkal pes a další se k němu přidávali. Odněkud se ozval rozespalý mužský hlas, ale pro hlasité zvonění nebylo jeho slovům rozumět.
Damion se ďábelsky zazubil. „Domnívám se, že našli toho pána, co jsi ho skolila holí."
„Hmm." Dívka se zběžně ohlédla přes rameno. Zpola očekávala, že za sebou spatří ozbrojence svírající kopí. Ovšem kvůli spletitě se vinoucí uličce toho mnoho neviděla.
„Upřímný obdiv tvému strýci," poznamenal tiše Jarnac. „Jeho muži jsou rychlí."
Attica se znovu podívala za sebe a tentokrát si zklamaně povzdechla. Neunikla jí slabá záře vysoko zdvižených, planoucích pochodní, od nichž odletovaly jiskry. Vojáci jsou jim v patách. Věděla, že se nestihnou před nimi schovat za nejbližší nároží.
„Tam!" zvolal překvapeně jeden z pronásledovatelů. „Vidíte je?" Jeho upocený obličej se zaleskl ve svitu louče. *„Chopte se jich!*"
Attica zaváhala a klopýtla o vystouplý kámen. „Jsme v pasti."
„Ještě ne," odporoval jí Jarnac. Stačil dívku zachytit dřív, než upadla, a odhodlaně ji vlekl do stínu podloubí, z něhož se vyklubal průchod mezi domy.
Proběhli jím a ocitli se na úzkém dvorku lemovaném z jedné strany řadou domků, z druhé vysokou zdí. Zbytek prostoru se stal svéráznou mozaikou tajuplných stínů. Jeden z nich jim vzápětí odhalil své tajemství, když Damion zakopl o oj vozíku. Attica přistála na hromadě prázdných sudů.
„Panenko skákavá," uchechtl se Jarnac vesele, jako by neměli v patách smečku vojáků. „Zabloudili jsme k obchodníkovi s vínem." Zvon nepřestával kvílet a dívce se zdálo, že se proti nim postavilo celé město.
„Inu, určitě je to lepší, než skončit u chovatele prasat," povzdechla si Attica a přinutila se postavit na rozechvělé nohy. Doléhal k ní Damionův tichý smích. Vypadalo to, že její průvodce kutí něco se sudy. Když konečně pochopila, co muž provádí, ozvalo se za ní zlověstné hrdelní zavrčení. Bleskově se otočila.
Krčil se za ní velký chlupatý pes a varovně cenil zuby.
„Jarnaku!" špitla vyděšeně. Vtom obrovský mastif vyrazil kupředu.
„Prokrista," zhrozil se Damion. Střelhbitě přivinul dívku k sobě a pak kopl do strategicky umístěné páky. Řetězu, na němž byl pes uvázán, si Attica všimla, až když zachrastil, jak za něj popuzené zvíře bezmocně škubalo. Jeho zuřivé štěkání zanikalo v lomozu řítících se sudů.
Nadskakovaly a rachotily po dvoře, proměnily se v armádu dubových bojovníků, spěchajících zachránit dvojici štvanců. K dívčiným uším dolehl vodopád ošklivých nadávek a užaslých výkřiků, linoucích se z úst dvou mužů, kteří se právě hnali temnou pasáží, kde je zastavila změť rozbitých prken a pukajících železných obručí.
„Cha cha cha," zaznělo těsně u její hlavy. „Mělas pravdu. Je to tu o hodně lepší než u chovatele prasat."

Pádili přes nerovné dláždění kolem chlívku s udivenou kozou a kurníku k rohovému schodišti vedoucímu na pavlač.
Tam se přehoupli přes zábradlí a skočili na pozvolna se svažující střechu patrové dílny přilepené k zadní stěně domu. Když stanula na brlení, Attica zaváhala a bezděčně se ohlédla. Ozýval se za nimi dusot těžkých kroku. Jeden z ozbrojenců je rychle doháněl. Poplašeně se rozhlížela kolem sebe a zrak jí padl na květináč s pelargoniemi. Bez rozmýšlení jej popadla a zprudka hodila na hlavu vojákovi, který se objevil na schodech pod ní. Hliněná nádoba se roztříštila o helmu, zemina létala na všechny strany. Muž se skácel.
„Dostala jsem ho!" zaradovala se, pustila se zábradlí a vlétla Damionovi do rozpřažené náruče.
„Likvidace protivníku ti jde docela dobře," pochválil ji Jarnac, avšak pobavení vzápětí vystřídal smrtelně vážný výraz, jaký u něho Attica dosud nespatřila. „Začíná to být nebezpečné, má milá. Byl bych radši, kdybys mě nechala zemřít v té cele. Nesnesu pomyšlení, že by se ti kvůli mně mělo něco stát."
Sledovala ho se zakloněnou hlavou. Vítr mu cuchal vlasy zvlhlé potem. Na pozadí zamračené oblohy vypadal jeho obličej velice bledý. Navzdory své drsnosti jí připadal nesmírně krásný. Srdce jí nejisté klopýtlo a málem se zastavilo. Dostavilo se šokující odhalení.
Já ho miluji, uvědomila si zčistajasna a užasla. *Proto jsem tady. Proto prchám bouřlivou nocí s lehkým srdcem a plná vzrušení. Proto se tváří v tvář smrti dokážu smát. Miluji Damiona a nesnesu pomyšlení na rozloučení...*
Roztřesenými prsty se dotkla mužovy líce. „Ať už to dopadne jakkoliv," pravila tiše, „nikdy toho nebudu litovat."
Damion se rozzářil jako sluníčko a opětovně si ji podmanil. „Pořád máme šanci to zvládnout." Uchopil dívku pevně za ruku. „Pojď, ty moje nebezpečné princátko. Naštěstí zatím nezačalo pršet."
Opatrně klouzali po svažujících se střechách domů, rozesetých na kopci pod lavalským hradem jako obrovské nerovné schody. Nestály daleko od sebe, oddělovaly je pouze úzké uličky, které se daly snadno přeskočit. Ani výškou se příliš nelišily a rozdíly se nechaly překonat pomocí krakorců nebo Damionových silných paží.
Avšak úprk mladé dvojice rozhodně nebyl tichý. Pronásledovatelé se štvanců drželi jako klíšťata a vztekle halekali. Damion s Attikou se nesnažili před nimi skrýt, naopak používali na svoji obranu vše, co měli po ruce: uvolněné tašky, nezralé švestky, vyprané prádlo sušící se na pavlači.
Vzteklí zbrojnoši se s kletbami na rtech prodírali povykem zburcovaným městem a potýkali se s hloučky rozlícených obyvatel, kterým se nelíbilo vstávat uprostřed noci. Dobří občané lavalští nevědomky pomáhali uprchlíkům tím, že si vylévali zlost na každém narušiteli, kterého měli po ruce, tedy na Renoufových poskocích. S gustem na ně z oken vylévali vědra plná splašků, vzduchem létaly boty. Na prahu některých domů se objevily popuzené matrony s košťaty v rukou, jimiž se čile oháněly a bušily do vojáků, nedbajíce na to, že se před nimi ocitly v nedbalkách. Jekot nabral na intenzitě v okamžiku, kdy se protrhla nebesa a k zemi se řítily proudy vody.
Ve vzduchu pronikavě zavoněla tráva a dlažba. Mokré střešní tašky se proměnily v nebezpečnou skluzavku. Vítr hnal Attice do tváře šňůry deště a oslepoval ji. Klesla na všechny čtyři a opatrně se sunula dál, srdce měla až v krku. Vlnící se řada stavení,

po níž se pohybovali, náhle končila náměstím ve tvaru trojúhelníku, dlážděném lesknoucími se kočičími hlavami. Poslední obydlí, na němž se ocitli, mělo dvě podlaží a končilo příkrou zdí. Neexistovala z něj cesta dolů.
Stáli bok po boku na okraji střechy. Attica prudce oddechovala. Déšť jí stékal po tvářích, odkapával z vlasů a vsakoval se do potrhaného, špinavého oblečení. Připadala si, jako by se topila v moři zoufalství. Nezvládnou to.
„Mohl bych se pokusit o kousek tě spustit," navrhl Damion. „Anebo skočíme ruku v ruce."
Do střechy bušil lijavec. Dívka pohlédla na svého přítele a napadlo ji, že se raději rozhodl zemřít pádem na tvrdé dláždění, než skončit v zajetí. Vtom ji zatahal za ruku. Opatrně klouzali po mokrých taškách, když konečně zaregistrovala to, čeho si Damion předtím všiml. K zastíněnému rohu stavení se tiskla o něco nižší stodola.
Attica se podívala na její doškovou střechu. Pak se ohlédla pres rameno. Pronásledovatelé s pochodněmi v rukou se blížili. Těsně kolem ní prolétl šíp. Cítila, jak se sykotem rozráží vzduch. „Skočíme." sdělila Jarnakovi.

Rákosové došky ztlumily jejich dopad, ale nevydržely. Uprchlíci se probořili mezi hrubě otesanými trámy a skončili ve stání vyděšené krávy.
Naštěstí si nic nezlomili. Ihned vyskočili a obalení slámou vyběhli z chléva na opuštěné náměstí, z něhož vedly tři ulice - dvě širší, jedna úzká. Zvolili tu úzkou, směrující kolem úpatí kopce k řece.
Avšak ztratili volnost pohybu, již měli na střechách domů. Renoufovi muži měli dost času přesunout se do všech koutu města. Sotva po pětadvaceti krocích před sebou štvanci spatřili rudá oka čadících pochodní. Vojáci jim odřízli cestu. Damion odbočil do úzké škvíry mezi starými, zanedbanými domy, které se o sebe opilecky opíraly. Za žádným se nerozprostíral dvorek, který by jim poskytl šanci k úniku.
Damion zaklel a vrhl se k prvním dveřím, na něž narazili. Zkoušeli jeden železnými pláty pobitý vchod po druhém, až se k jejich nesmírnému úžasu jeden vzdal a oni stanuli před krátkým schodištěm. Bez dlouhých okolků se po něm pustili.
Obklopil je teplý vzduch prosycený vůní mýdla. Spatřili řady kamenných sloupů podpírajících starobylou klenbu. Kolem nich se ve zlatavé záři lampy obtáčely obláčky páry. Damion si vzpomněl na rozvaliny zpola pohřbené v písku, jež objevil ve vyprahlé východní poušti.
Ocitli se ve starobylých lázních, které se určitě kdysi těšily náramné oblibě. Nyní očividně chátraly. Snad sem obyvatelé Lavalu přes den chodívali smývat prach a pot z poctivé práce, avšak v noci toto místo zjevně sloužilo neřestí.
Potvrzovala to i dívka, která jim nevědomky přišla otevřít. Teď na Damiona zírala s otevřenou, rudě nalíčenou pusou. Bradavky a dvorce obnažených ňader zdůrazňovala tatáž červeň, již měla na rtech. Za jejími zády se rozprostíral bazén. Kouřilo se z něj. Vlnky pleskaly o jeho obrubu. Z vody čněla rozložitá ramena a nahý zadek jakéhosi muže, jenž na schůdcích vedoucích do lázně bez skrupulí obcoval s bledou ženou.
„Co je to za místo?" podivila se Attica. Úžasem třeštila oči.
„Nedívej se," doporučil jí přítel. Popadl dívku za ruku a kvapně proběhli kolem nádrže. To už se dovnitř hrnul první voják.

Jak pospíchal, nevšiml si schodů, zakopl a v kotrmelcích přistál u nohou zmalované ženštiny. Ta se mezitím vzpamatovala a s jekotem utekla.
„A kruci," ulevil si Damion. Plížili se kolem výklenků s káděmi. Byla jich tu celá řada. Koupali se zde ti, kteří se styděli předvádět na veřejnosti. Hluboká dřevěná koryta stála na podestách a před zvědavými zraky je chránil těžký závěs, na němž si však vlhkost, věk a bujará zábava vybraly svou daň.
Dusot okovaných bot se rozléhal po dláždění a odrážel se od klenutých stěn. Zpestřovalo jej šplouchání vody, klení mužů a výkřiky žen. „Nemyslím, že by se sem pánové chodili jenom mýt," vysoukala ze sebe Attica.
„Povídal jsem ti, že se nemáš rozhlížet kolem sebe," ucedil Damion a otočil se, aby se vypořádal se štíhlým zbrojnošem, jenž se k nim blížil s taseným mečem.
Nečekaně mu skočil do cesty a odzbrojil ho pomocí svinutého ručníku, jejž serval z pasu dotčeného naháče. Ten s řevem utekl, holá růžová zadnice se mu nedůstojně natřásala. Meč obalený ručníkem s řinkotem přistál na kachlících. Zachmuřený voják zašátral po dýce. Attica na nic nečekala a zezadu ho praštila třínohou stoličkou.
„Už jsem se divil, kde jsi," přiznal zadýchaný Jarnac."
S květníky či holemi však Atlica očividně dosahovala lepších výsledků než se židlemi. Muž se pouze zakymácel. Aby neupadl, honem se přidržel okraje právě opuštěných necek. Ozvalo se zapraskání, jak staré dřevo povolilo pod jeho vahou. Voják vykulil očí a sletěl dozadu. Stále svíral v prstech utrženou postranici.
Zalila ho miniaturní přílivová vlna. Horká mýdlová voda proměnila podlahu v kluziště. Podrazila nohy druhému žoldákovi. Další upadl tak nešťastně, že si rozbil čelo o kamenný sloup.
„Začíná tu být nějak těsno," ucedil Damion. „Určitě je zde nějaký zadní východ."
„Myslím, že jsem na opačném konci zahlédla dveře." Rozběhli se uličkou lemovanou závěsy.
Dveře tam opravdu byly, ale stála u nich žena v bílé říze s bojovně vystrčenou bradou. Na první pohled na ní upoutaly neuvěřitelně ryšavé vlasy. „Dvorek je plný vojáků. Tudy se odsud nedostanete. Pojďte za mnou."
Mladí lidé si vyměnili letmý pohled. V průběhu dlouhé noci plné nebezpečí se naučili komunikovat beze slov. Stejně uvažovali, jejich těla se pohybovala v synchronizovaném rytmu.
Jako by si navzájem četli myšlenky. Oba si dobře uvědomovali, že jejich šance na záchranu rapidně slábnou. Zvláštní rusovláska v průhledném hábitu s hořící svíčkou v ruce nemá důvod jim pomáhat. Oni však nemají na vybranou. Musí jí důvěřovat. Proto ji poslušně následovali.
Kráčeli dlouhou temnou chodbou, na níž se neblaze podepsala mnohá staletí. Jejich průvodkyně se před nimi vznášela jako duch, slabá záře svíčky vrhala na rozpadající se stěny křivolaké stíny.
Vtom se žena zastavila a pravila: „Za truhlou."
Damion se do truhly opřel ramenem. Na to, jak byla velká, vyrobená z dubového dřeva pobitého železnými pláty, se mu zdála lehká. Hladce klouzala po čisté kamenné podlaze. Za ní se objevil nízký otvor.
Kroky pronásledovatelů se blížily, na dlouhé uvažování nebyl čas. Attica klesla na všechny čtyři, sklonila hlavu a protáhla se dírou. Damion ji následoval. Vlekl za

sebou truhlu, aby ji dostal na předchozí místo. Spatřil zatřepetání bílé řízy. Pak truhlice dosedla ke zdi a obklopila je černočerná tma.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Nad hlavami jim bubnoval déšť. Znělo to, jako by bušil do šindelové střechy.
Damion se v podřepu rozhlížel kolem sebe. Zvolna rozlišoval temné obrysy předmětů, které je obklopovaly. O něco světlejší obdélník spatřil tam, kde by mohly být dveře. Usoudil, že se pravděpodobně ocitli ve sklepě nebo skladišti. Pod nohama měli udusanou hlínu, vzduch byl vlhký a zatuchlý, stěny tak silné, že kromě ševelení lijáku a vlastního zrychleného dechu nic neslyšeli.
Dolehl k němu Attičin hlas: „Co teď?"
Přisunul se blíž a uchopil dívku za křehké zápěstí. Bylo studené, mokré, rozechvělé. Přivinul milou k sobě. „Nemůžeme tu zůstat," prohlásil. „Když nás nenajdou v lázních, začnou prohledávat okolí."
Cítil, jak se otřásla. Pevně ji sevřel v náruči, aby ji zahřál. Dlouze si povzdechla. Tiskla se k němu a zatínala prsty do jeho poničené vlněné tuniky. „Tím chceš nejspíš říct, že bychom to zase měli vzít po střechách."
Ač hovořila ledabylým tónem, postřehl v jejím hlase náznak strachu. Věděl, nač myslí. Na poryvy studeného větru, věkem zpuchřelé tašky drolící se pod podkluzujícíma nohama, na děsivý pohled z výšky několika metrů, na tvrdou dlažbu, na níž by našli jistou smrt.
Zabořil obličej do jejích vlhkých vlasů a opájel se Attičinou osobitou vůní. Opět hořce zalitoval, že ji zatáhl do takového nebezpečí. „Attiko," pravil tiše. Srdce ho bolelo. „Přísahám při Bohu všemohoucím, že kdybych tušil, jak tě odsud bezpečně dostat, udělám to. Nikdy jsem tě neměl..."
Zavrtěla se mu v náruči. Přitiskla špičky prstů k jeho ústům, aby ho umlčela. „Udělala jsem to, protože jsem chtěla. Nenuť mě vysvětlovat proč."
Dotek jejích prstů je oba ohromil. Náhle pochopili.
„Uvědomuješ si," zašeptal Damion, „že za těmito dveřmi na nás může čekat půl tuctu ozbrojenců? Vyjdeme odsud a zemřeme."
„Uvědomuji si to."
Cítil, jak se chvěje. Zhluboka se nadechla. „Damione?"
Otázka zůstala viset ve vzduchu. Nepotřeboval se ptát, co si přeje. A v daném okamžiku zhola nezáleželo na tom, že to, co žádá, není správné.
Přivinul ji k sobě. Attica vstřícně pootevřela ústa. Přimkla se k němu svým štíhlým tělem a uchopila jeho hlavu do dlaní. Splynuli ve vášnivém polibení.
„Attiko," zamumlal Damion. Zasypával drobnými polibky dívčina víčka, vlasy, hrdlo. Pak uchopil její dlaně do svých a pomohl jí vstát. „Musíme jít."
V hutném šeru spatřil, že se usmívá. „Přesto ničeho nelituji." Oči se jí spokojeně třpytily. „Ať se stane cokoliv, jsem ráda, že jsme se poznali."
Shlížel do něžného obličeje zahaleného stíny a pocítil tíhu na hrudi. Mohl Attice povědět, že ji miluje od chvíle, kdy si s ohromením uvědomil, že má před sebou mladou ženu. Nelhal by, kdyby tvrdil, že ji odjakživa všude nosí ve svém srdci. Znal ji ještě dřív, než měl vůbec tu čest se s ní setkat. Jako by mu byla souzena. Avšak

některé věci je lepší neříkat. Políbil ji na prsty propletených dlaní. „Ani já ničeho neželím."
Ruku v ruce vyrazili vstříc osudu, který je čekal na opačné straně dveří.

Attica sledovala, jak Jarnakova ruka spočinula na rukojeti dýky. Opatrně otvíral bytelné dveře. Přivítala je zarostlá a zpustlá zahrada bičovaná proudy deště.
Dívka vydechla úlevou. Vyběhla za svým rytířem po krátkém schodišti a vydala se na milost bouři, zuřící venku. Liják na ně zaútočil plnou silou, voda jim stékala po tvářích a oslepovala je. Téměř neviděli na krok. Prodírali se ke staré polorozbořené chalupě.
„Jak se dostaneme nahoru?“ zeptala se Attica a zahleděla se na nízkou střechu. „Nejsou tu žádné schody ani žebřík."
„Zato se tu pne vinná réva." Muž se zkusmo pověsil na zpuchřelé laťoví a rozmrzele zabručel, když pod jeho vahou povolilo. „Je to jako perník, tak si dávej pozor, abys šplhala jen po víně."
„Po stromech jsem naposledy lezla jako malá." Damion její námitky nevyslyšel. Popadl ji v pase, zvedl a přistrčil k silnému pokroucenému kmínku.
Dívce nezbylo, než se soukat vzhůru. Ostré větvičky zachytávaly její šaty a škrábaly ji na kůži. Jarnac šplhal za ní. Zaklonila hlavu, aby se podívala nad sebe. Spatřila řadu přesahujících střešních tašek. Promrzlými prsty sevřela jejich okraj.
Krytina se rozlomila zrovna v okamžiku, kdy dívčina levá noha sklouzla po mokré haluzi.
Attica vykřikla, kvapně se snažila něčeho přidržet. Bála se, že spadne. „Prokristapána!" Damionovo urostlé tělo se prudce vymrštilo a přitisklo dívku ke stěně domu.
„Propána," vydechla rozechvěle.
„Počkej tady."
Vtiskla obličej do zmáčeného listoví, prsty ovinula kolem pokroucených větví. „Podej mi ruku," slyšela muže říkat. Sebrala odvahu a nechala se vytáhnout vzhůru.
Skulila se na mokrou střechu porostlou mechem. Prudce oddechovala. Ležela na břiše a do zad jí bušil déšť. Damion se letmo dotkl její tváře a pokračoval v cestě. Přinutila se postavit na všechny čtyři a následovat ho.
Krčili se za hřebenem střechy. Na ulici pod nimi se hemžili vojáci. Stále věnovali plnou pozornost budově starých lázní a nenapadlo je podívat se vzhůru.
Damion se dotkl dívčina lokte. Voda mu stékala po lících, odkapávala z nosu a lepila mu vlasy k lebce. Jeho kdysi pěkné oblečení se ve vězení proměnilo v cáry, teď navíc páchnoucí po mechu a blátě. Attiku zčistajasna napadlo, že vyhlíží stejně jako on, a navzdory vážné situaci se usmála.
Pochopil, co ji pobavilo, a ušklíbl se. Nato zvážněl. „Jdeme," naznačil němě.

Pokračovali v pouti po šikmých kluzkých střechách. Postupovali opatrně. Lijavec ani vítr nepolevovaly a každý krok mohl být posledním. Pomalu se blížili k řece.
Attiku bolelo celé tělo. Dlaně měla odřené, nohy samou modřinu, na plicích ji pálilo. Neodvážili se slézt dolů, neboť v ulicích se pohybovala strýcova armáda. Na kraji

města domy prořídly. Nízká stavení obklopovaly zahrady a uprchlíkům nezbývalo, než sestoupit na pevnou zem. Sotva se dívčiny nohy dotkly vodou nacucané trávy, zhroutila se Attica vyčerpáním. Zlomila se v pase, opřela se dlaněmi o kolena a divoce oddechovala.
„Počkej tady," vyzval ji její průvodce. „Poohlédnu se po nějakém suchém místě, kde bychom mohli přečkat zbytek noci." Vyděšeně se na něho podívala. Co když se mu něco stane a ona ho už nikdy neuvidí? Popadla ho proto pevně za rukáv.
„Jdu s tebou."
„Neboj se, neopustím tě," slíbil a zmizel v bouřlivé noci.
Dívka se opřela zády o drsnou omítku polorozbořeného stavení a objala se pažemi, aby se zahřála. Zdálo se, že vítr zesílil. Kvílel v okapech, zuřivě lomcoval korunami stromů a třásl listím.
Attica cvakala zuby a chvěla se po celém těle. Noční bouřky jí odjakživa naháněly strach. Byly divoké, nepředvídatelné, ale zároveň podivným způsobem vzrušující. Jako by v jejím nitru probouzely něco, s čím podvědomě bojovala.
Zabloudila očima ke vzdálené kostelní věži. Za ní se táhnou městské hradby, tichá připomínka toho, že zdaleka ještě nejsou v bezpečí. Podařilo se jim uprchnout z hradu a vyhnout se strýcovým vojákům, přesto jsou v pasti. Až se zítra za svítání brány otevřou, všechny stráže budou mít oči na stopkách a nikdo neunikne jejich pozornosti. Z Lavalu není jiné cesty ven.
Zavřela oči a opřela se hlavou o zeď. Vyčítala si strach a zoufalství, v nichž se utápěla. Přála si, aby se Jarnac vrátil.
Zaslechla kroky a rázem byla ve střehu. Přinutila se zaostřit na siluetu muže, která se k ní opatrně blížila. Vzápětí se jí ulevilo. Zbrojnoši se nepohybují s elegancí kočky. To dovede pouze Damion. Důvodem, proč ho hned nepoznala, byl náklad, který nesl. Rozpoznala obrys loutny, uzlík s oblečením a dále cosi tenkého a dlouhého, vzdáleně povědomého.
„Co je to? Kdes to našel?'
Tiše se zasmál. „Tohle je náš klíč od brány."
Nechápavě na něho civěla. *„Loutna?“*
Předal jí nástroj spolu s kopicí pestrobarevných šatů. „Předpokládám, že umíš hrát."
„Ano, ale... nic nechápu. Co je tohle?"
Muž se široce zazubil. „Chůdy. Pokusíme se projít branou v přestrojení za komedianty, které jsme viděli, když jsme sem přijeli."

Attica stála u západní věže kostela. K hrudi tiskla uzlík šatstva a zírala do tmavého otvoru před sebou. „Mám se schovávat tam dole? U nebožtíků?"
Damion se jal sestupovat po schodech. Doléhala k ní ozvěna jeho kroků i hlasu. „Je to krypta, Attiko. Ano, podobá se hrobu, ale není to jedno a totéž. Čeho se bojíš víc? Škodolibých duchů zesnulých farníků, kteří nedokážou nalézt klid, anebo nesmírně živých ozbrojenců tvého strýce?“
Poplašeně se ohlédla na liduprázdnou ulici za svými zády. Déšť se proměnil v nepříjemné mrholení, ale vítr neustával. Přinášel k nim útržky vzrušených hlasů a kouř z doutnajících pochodní. Přitiskla ukradené oblečení víc k sobě a pospíchala do podzemí.

„Nezapomeň zavřít dveře," radil jí Damion. Poslušně se opřela do těžkého křídla pobitého železnými pláty. Namáhané panty pronikavě zaskřípaly, následovalo zvučné bouchnutí. „Matko boží," zašeptala. Ocitla se v neproniknutelné temnotě. Na krátký děsivý okamžik jí napadlo, že se v ní dočista ztratí.
„Co kdybys rovnou vylezla na věž a rozhoupala zvon?" ucedil suše Jarnac. „Pro případ, že tě vojáci před chvílí neslyšeli."
„Hmm." Plížila se kolem studené kamenné zdi, dokud nenahmatala hrubé lano, sloužící jako zábradlí. Opatrně sestupovala po kamenných stupních.
Dole nepanovala taková tma, jak se Attica obávala. Postarala se o to řada vysoko umístěných větracích otvorů. Vypadalo to, že krypta kopíruje hlavní loď kostela, přestože působila mnohem starším dojmem než svatostánek nad ní. Nízkou klenbu podpíraly silné pískovcové sloupy.
„Copak jsi nemohl najít nějakou hezkou, teplou stodolu?" stěžovala si dívka.
Jarnac se tiše zasmál. „Tady nás vojáci rozhodně hledat nebudou."
„Proč myslíš?" zeptala se a opřela se zády o studený okraj nejbližšího náhrobku.
„Protože se bojí mrtvých. Ukaž..." Natáhl se pro uzlík, který si dívka tiskla k tělu. „Dej mi ho. Všechno zmáčíš."
Poslušně mu jej podala. Byla promrzlá, vyčerpaná a celá bolavá. Nejradši by se položila na zem, zavřela oči a usnula.
„Měla by ses svléknout z těch mokrých šatů," poradil jí Damion.
„Nemůžu," zasténala.
Zmocnily se jí silné ruce. „Pro případ, že by sis toho nevšimla, má milá," doléhal k ní mužův hlas, „ti připomínám, že je tu tma jako v pytli. Nevidím si ani na špičku nosu, jestli ti tohle dělá starosti."
Mýlil se. Attiku jen opustily všechny síly. Nedokázala se pohnout. Proto klidně stála a nechala Damiona, aby zápolil s jejím vodou nasáklým oděvem. „Odstrojila bych se sama," blábolila unaveně. „Jenom si potřebuji krapet zdřímnout."
Vděčně se zahalila do jednoho z ukradených plášťů. „Děkuji," zamumlala uznale. Přitáhla si oděv blíž k tělu a uložila se na bok.
Cítila, jak ji Damion pohladil po tváři. „Hezky se vyspi, princátko."

Probudil ji melodický zpěv kosa. Uvědomila si, že je jí krásně teplo, za což vděčila Damionovi, který ji ve spaní objímal.
Spočívala na boku, zády se tiskla k Jarnakově hrudi. Po celý svůj život spala sama. Považovala to za přepych, neboť dobře věděla, že o některé postele se dělí pět šest lidí. Nicméně je příjemné se vedle někoho probudit. Vedle muže.
Jehož miluje.
Zavřela oči a vychutnávala si vzájemnou blízkost. Pak víčka zase rozlepila a srdce se jí zastavilo v hrudi. Větracími otvory se do krypty vkrádala bledá záře. Svítalo.
Kéž by nikdy nenastal nový den! Uvědomovala si marnost svého přání. Nikdo nedokáže zastavit čas, oddálit nebezpečný den, prodloužit pocit klidu, míru a bezpečí.
Ačkoliv se Damion ani nepohnul, vycítila, že je vzhůru. „Už je čas?" zeptala se tiše.
„Ještě ne."
Maličko se poodtáhl. Chytila ho za ruku. „Drž mě, prosím."

„Měla by ses ještě trochu prospat."
Položila se na tvrdou dlažbu. Tělo ji bolelo. Poslušně zavřela oči, ale spánek nepřicházel.
„Damione?" špitla a pohlédla na svého přítele. Hlavu měl podloženou paží, díval se na ni.
„Ano?"
„Myslíš, že to zvládneme?" Chtěla tím vyjádřit obavu, zda dokážou projít městskou branou v přestrojení za potulné komedianty. Ale bylo zbytečné cokoliv upřesňovat. Dobře věděl, na co se ptá.
„Nevím," přiznal. „Jaký jsi muzikant?"
Nervózně se zachichotala. „Celkem dobrý. Jak ti to jde na chůdách?"
„Už jsem to zkoušel." Udiveně se na něho podívala. „Opravdu?"
„Hmm hmm. V Acre, když jsem sloužil u sira Rauvea. Bylo mi asi patnáct."
„U sira Rauvea? U toho rytíře, s nímž ses vydal na křižáckou výpravu?"
„Ano. Řádil jako sám ďábel, když se rozčilil, ale byl to jeden z nejlepších jezdců a šermířů, jaké tahle země nosila. Pochopitelně jsem ho toužil předčit."
Představila si Jarnaka jako troufalého mládenečka a zazubila se. „A jak ses dostal k těm chůdám?"
Položil se vedle ní. „Jednou v neděli jsem měl volno a spolu s ostatními pobočníky jsem se rozhodl odjet do města na trh. A tam jsem je poprvé spatřil."
„Chůdy?"
Jarnac přikývl. „Moji přátelé věděli, jak si zakládám na své zdatnosti..."
„Chceš tím říct, žes byl nafoukaný až běda?"
„Něco takového. V každém případě se kluci se mnou vsadili, že nedokážu bez pádu přejít tržiště."
„Takové nabídce jsi samozřejmě nedokázal odolat," smála se Attica.
Zamračil se na ni, ale čtverácky se mu leskly oči. „Copak jsem mohl? Vždycky jsem si zakládal na své pověsti."
Převalila se na bok. „A zvládl jsi to?"
„*Mais oui.* Zaplatil jsem kejklíři, aby mi půjčil své chůdy a přidal několik rad. Není to tak obtížné, když člověk ví jak na to a umí udržet rovnováhu."
„Což *ty* jsi uměl."
„Jistě. Sklidil jsem bouřlivý aplaus. V polovině tržiště už jsem měl kolem sebe početné obecenstvo, sestávající převážně z dětí a psů. Děti se smály a výskaly, psi štěkali. Což by nevadilo, kdyby nebylo toho velblouda."
„Velblouda?** Attica netušila, zda má Damionovi věřit či ne.
„Velblouda. Sotva jsem se k ní přiblížil, usoudila, že se mnou nechce mít nic společného. Vycenila na mě ošklivě žluté zuby a splašila se."
„Proč o něm mluvíš jako o holce?"
„Protože to holka byla. Bez skrupulí do mě vrazila."
„A?" Attica stěží potlačovala smích.
Jarnac si povzdechl. „Čekal mě dlouhý pád. Přistál jsem v cukrářově stánku. Zničil jsem mu veškeré zboží, o provozovně nemluvě. Zlomil jsem si dvě žebra, ale chůdy to přežily."
„Co na to sir Rauve?" vyzvídala dívka.

„Sloužil jsem mu, proto za mě musel všechnu škodu zaplatit. Pochopitelně mi to pořádně spočítal. Ovšem je mu nutno přičíst ke cti, že nejprve počkal, až se uzdravím."
Attica se hlasitě rozchechtala. Avšak sotva se její smích rozlehl klenutou kryptou, rychle vystřízlivěla a pevně stiskla muži ruku. „Jestli se nám to nepovede," naléhala. „Jestli se něco zvrtne a vojáci nás zatknou, musíš mému strýci povědět vše, co si bude přát."
Rytíř se zhluboka nadechl. „To nejde, má milá."
Posadila se. „Když to neuděláš, umučí tě k smrti."
„Já vím. Zmínil se o tom. Zřejmě se domníval, že když mi naznačí, jaká chmurná budoucnost mě čeká, změknu a začnu s ním spolupracovat."
Dívka pátrala v jeho tmavých očích po strachu, avšak spatřila jen hořký výsměch. Nedokázala snést představu, že by Damiona ztratila. „Já tomu nerozumím. Proč mu to nechceš říct? Ať už ti Jindřich slíbil cokoliv, k čemu ti to bude v případě, že zemřeš?"
Muž se k ní sklonil a plášť se mu svezl z obnaženého hrudníku. „Ježišikriste... Skutečně si myslíš, že mi jde pouze o královskou odměnu?“
Tupě na něho zírala. „A o co jiného? Netvrď, že jsi Jindřichovi zcela oddán, protože tomu nevěřím. Opakovaně jsi přede mnou hlásal, že jsi věrný výhradně sobě a nikomu jinému. Lejstra ukrytá v breviáři nestojí za ztrátu života."
Muž se posadil a natáhl se po oblečeni. „Tady nejde o to, co je v té knize, ale kdo ji má."
„Sergej " zašeptala. Náhle pochopila. „Chráníš Sergeje. Předal jsi mu ji na náměstí a poslal ho napřed, aby Jindřicha varoval."
Jarnac na ni tvrdě pohlédl. „Opravdu si myslíš, že na toho kluka poštvu pochopy tvého strýce jenom proto, abych si zachránil kůži?"
Cítila, jak jí z tváří vyprchává všechna barva. Zírala na své zatnuté pěsti. „Kdepak. Samozřejmě že ne."
Damion na ni hodil jedny z pestře zbarvených šatů. „Radši by ses měla obléct. Musíme projít branou dřív, než se praví kejklíři probudí a zjistí, že je někdo připravil o řemeslo."
„Přece jsi jim za všechno zaplatil. Nebo ne? Dostali mnohem víc, než mají tyhle věci cenu."
Jarnac zabručel. „Ano, nechal jsem Pepemu u postele zlatý řetěz, abych ulevil tvému svědomí, princátko. Přesto pochybuji, že bude jásat nadšením, až zjistí, že mu zbylo jen spodní prádlo."
Attica si beze slova natáhla košili a punčochy, ale v duchu se ušklíbla, když brala do rukou červeno-žlutou tuniku komedianta hrajícího na loutnu. Stará ošuntělá vlněná látka odporně páchla potem, žluklým tukem a kouřem. Určitě v ní budou blechy. Zhnuseně zaskřípala zuby a přetáhla si ji přes hlavu.
Původní majitel haleny byl tlustý chlapík, proto vytahaný přední díl působil na Attice všelijak. Vycpala chybějící břicho svým oblečením, Jarnac je podvázal opaskem. Navzdory tomu výsledek působil nevěrohodně.
Tohle nám nikdy neprojde, blesklo dívce hlavou a prsty se jí roztřásly. *Nezabere to.*
„Damione?" hlesla tiše.
Otočil se k ní., Jsem k smrti vyděšená."

Díval se na ni a oči měl vážné. „Já vím.“ Spočinul dlaněmi na křehkých ramenou a něžně Attiku políbil. Pak se usmál.
„Tak se na to podívej z té lepší stránky."
Nachýlila hlavu. „Copak nějaká taková je?"
Nehlasně se uchechtl. „Přinejmenším v Lavalu nejsou žádní velbloudi."

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Dlouhán Pepe byl toho rána ve výtečné náladě. Jako by mu vůbec nevadilo, že dosud nepřestalo mrholit a obloha zůstává potažená nízkými šedivými mračny.
Chůdy se jenom míhaly, když scházel z kopce od kostela, obklopen hloučkem rozesmátých dětí. Za ním se hrnul muzikant Benno s bílou maskou na obličeji. Prochladlými prsty se snažil z otlučeného nástroje vyloudit nějakou melodii.
„Koukni se na to," prohodil mladý voják stojící na stráži u brány. „Tohle je jediný spolehlivý způsob, jak se dnes nenamočit v blátě." Ale jeho kolega jen cosi mrzutě zabručel. Měl špatnou náladu a byla mu zima. Ještě se nevzpamatoval z nočního lezení po střechách, kdy se zbytečně hnal za dvěma uprchlíky. Schlíple se krčil pod hradebním obloukem.
„Hej, Benno!" Mladík poskakoval z nohy na nohu, aby se zahřál.
Muzikant vypadal ještě hůř než jindy. Obrátil se ke zbrojnoši a zarazil se.
Muž se ušklíbl. „Zahraj něco od Isabelle ďAnjou."
Hlava v masce přikývla, prsty se rozběhly po strunách. Dlouhán Pepe se nespokojil s pouhou chůzí a začal tancovat. Dlouhé bidlovité nohy se toporně pohybovaly v parodii na elegantní promenádu. Děti pištěly nadšením.
Voják se rozchechtal. *„Merci bien!“* zvolal a hodil kejklíři minci.
Benno ji zachytil v letu, zaklonil hlavu a zaštěkal jako spokojené štěně. Ňafání se ozývalo ještě dlouho poté, co legrační dvojice prošla branou a ztratila se ve změti stanů rozesetých poblíž vchodu do města.

„Matko boží, ty se ale umíš předvádět," zlobila se Attica.
Ve výřezech Jarnakovy masky se zaleskly oči plné smíchu. Provinile se přikrčil, když si dívka strhla z hlavy tu svoji a přetáhla ho s ní po ramenou.
Ač ji přetrvávající strach připravil o dech, nedokázala se ubránit pocitu triumfu. „Co sis ve jménu božím myslel, že děláš?" plísnila ho, když se zbavoval škrabošky a naoko vyděšeně před ní couval. Usmíval se. „Příšerně jsem se bála, že uklouzneš a spadneš těm vojákům přímo k nohám. Vůbec jsem nemohla hrát, tak jsem byla vyjukaná, a ty navrch začneš *tančit!*"
Mrskla po něm zmuchlanou masku klauna a Damion svižně uskočil stranou. „Přece jsem ti vylíčil, jak jsem dobrý." Zbavil se pestrobarevné tuniky, odhodil ji a postavil se s rukama v bok. „Kromě toho jsem nechtěl u strážných vzbudit zbytečné podezření. Kdybychom se nechovali jako komedianti, jistě by nás přiměli odložit škrabošky."
„Fuj." Ráda by se zbavila Bennovy špinavé tuniky, ale prsty ji odmítaly poslouchat. Tak moc se třásly. Zastavili se v lesíku daleko od Lavalu, aby se převlékli. Počasí se zvolna lepšilo, obloha se jasnila a krůpěje na zeleném listoví se třpytily jako démanty.
„Nevykládej mi, že ses cestou přes trh naučil na chůdách poskakovat," zlobila se.

„Tenkrát ne. Po incidentu s velbloudem majitel chůd tvrdil, že jsou zničené, přestože nebyly. Aby mu sir Rauve zavřel pusu, koupil mu nové."
„Chceš tím naznačit, žes na nich skotačil častěji?"
„Přesně tak. Dříve než jsme opustili Acre, trdlovali na nich všichni pobočníci sira Rauvea."
„Mohl jsi mi to říct."
„Jo. A na co bych se vymluvil, kdybych z těch chůd náhodou sletěl?"
Attica se shýbla pro jeho boty a hodila je po něm. Šikovně je chytil. „Kde se máš setkat se Sergejem?"
Jarnac se zády opíral o kmen stromu a natahoval si škorně.
„Nikde. Jakmile jsem mu předal breviář, poslal jsem ho šupem do La Ferté Bernard, aby stačil včas varovat krále Jindřicha."
Dívka náhle povadla. „Chceš tím říct, že nám nezůstal žádný kůň?"
„Jeden snad ano. Požádal jsem Sergeje, aby pro jistotu nechal grošáka v jedné usedlosti nedaleko odsud." Napřímil se.
„Jsi hotová? Musíme se dostat co nejdál od města. Zakrátko tvému strýci dojde, že se nám podařilo zmizet, a rozšíří okruh pátrání."
Attica si přehodila plášť přes ramena. „To se budeme dělit o jednoho koně?"
„Přesně tak," odvětil Jarnac a vykročil po travnatém okraji cesty.
Jeho společnice se zastavila. „V tom případě musíš pokračovat beze mě."
„Přidej, Attiko," vyzval ji Damion, aniž zvolnil.
„Vyslechni mě." Popadla ho za paži a otočila k sobě.
Podíval se na ni. Mhouřil oči a bezděčně zatínal zuby. „Dobrá, poslouchám."
„Jestli tě Renouf chytí, zabije tě."
Ďábelsky se zašklebil. „Správně. *Jestli* mě chytí..."
Kdyby ho nezadržela, byl by pokračoval v chůzi. „Když pojedeš sám, máš větší šanci mu uniknout."
Sledovala, jak z mužovy tváře mizí pobavení. „To je pravda," připustil a přistoupil k dívce blíž. „Ale pokud se domníváš, že s tebou bude jednat v rukavičkách, jsi na omylu, Attiko. Dopomohla jsi mi k útěku a tím pádem ses postavila na stranu jeho nepřátel."
„Je to můj strýc. Určitě bude zuřit a možná mi natluče, ale rozhodne mě nezavraždí."
„Včera v noci sis myslela pravý opak."
Dotčeně zdvihla bradu. „Na tom nezáleží. Rozhodla jsem se to risknout."
„Ale já ne." V očích se mu nebezpečně zablýsklo. „Dokázal bych se držet zpátky a přihlížet, jak obětuješ své štěstí ve prospěch rodiny, poněvadž to považuješ za svou povinnost a odmítáš se zpronevěřit své ctí, ale ať mě vezme čert, jestli připustím, abys *za mě* položila život."
Ucouvla a ruka jí vylétla k hrdlu. „Aha. A co tě vede k domnění, že *já* tě nechám riskovat kvůli mně?"
Zčistajasna se usmál, což Attiku nečekaně chytilo za srdce. „Nezapomínej, že jsem rytíř — i když momentálně bez koně, zbroje a meče. Očekává se ode mě, že přispěchám na pomoc dámě v nesnázích."
Rozpačitě se zachichotala, když ji znenadání objal paží kolem krku a přivinul k sobě. „Milé princátko," prohlásil. „Nehodlám vás opustit, takže byste si na to radši měla zvyknout"

Pohodlně se o něho opřela. Cítila, jak mu pravidelně buší srdce. Měla o Damiona upřímný strach. Vlastně se bála o ně oba. „Je mi útěchou, že kdybychom my dva pohořeli, Sergej včas uvědomí Jindřicha."
Damion se zhrublými prsty dotkl dívčiných úst „Však my to zvládneme."

Attica sledovala, jak k ní přes rozblácený dvorek kráčí Damion s grošákem. Opět začalo silně pršet a prostranství kolem zemědělské usedlosti pokrýval bezpočet širokých kaluží.
„Merci bien!“ zvolal Jarnac na sedlákovu ženu, jež se spěchala schovat pod střechu. V dlani svírala mince, které za službu dostala.
Dívka si užasle prohlížela svého společníka. „Kde jsi sehnal ten meč?"
„Na to se musíš zeptat Sergeje," odvětil a vyšvihl se do sedla. „Je to jeho práce."
„Jak mohl vědět, že jej budeš potřebovat?"
Jarnac pokrčil rameny. „Nad podobnými věcmi už dávno nehloubám." Na zádech měl připevněný štít „Pojď, pomůžu ti nahoru."
Snad po ničem netoužila víc, než chopit se jeho ruky. Přesto ucouvla. „Pořád si myslím, že bys měl dál pokračovat beze mě," pravila hlubokým vyrovnaným hlasem.
„Dobrá." Opřel se předloktím o hrušku sedla a kůň se pod ním netrpělivě zavrtěl. „Své sis řekla a já jsem ohromen tvou ušlechtilostí. Snad si vážně nemyslíš, že bych tě tu nechal napospas jisté smrti? Copak podle tebe nemám v sobě kousek cti? Teď mi podej ruku." Vyškrábala se k němu do sedla.
„Jsi hlupák," vyčetla mu, když ji objal svalnatými pažemi. Cítila příjemný žár stoupající z jeho těla. Opřela se o mužovo pevné rameno a hruď.
Damion přitiskl rty k její šíji. „Neboj se," uchechtl se. „Až zjistím, že je kůň unavený, půjdeš pěšky."
Nato pobídl grošáka a Attica se zachichotala.
Místo silnice vedoucí přímo do Le Mans a La Fefté Bernard zvolili pouť přes výše položené opuštěné kopce. Attica zdvihla ruku, aby si ochránila oči před dotírajícím deštěm, a zahleděla se na krajinu před sebou. I kdyby nepršelo a měli k dispozici dva koně, nedostali by se do cíle dříve než za pět šest dní. A to by se museli držet hlavních tahů...
„Proč zastavujeme?" zeptala se, když její společník navedl grošáka do hájku nedaleko zemědělské usedlostí.
Damion seskočil do mokré trávy a podal jí otěže. „Půjdu po svých."
„Ale to nejde."
„Tenhle kůň nás oba neunese."
Umanutě se přidržela hřívy, připravená seskočit na zem. „V tom případě se budeme střídat. Začínám."
Zadržel ji. „Myslíš, že ujdeš několik mil denně?"
,.Nemám ponětí," odvětila. „Nikdy jsem to nezkoušela."
„Já ano," povzdechl si a vykročil. „Takže se vezeš."
Pobídla koně a vydala se za rázujícím mužem, svižně se brodícím vysokou travou. Hodně toho o něm neví a moc ráda by poznala všechna jeho tajemství.
„Ještě jsi mi neřekl, jak dlouho Jindřichovi sloužíš," prohodila, když už nemohla zvědavostí vydržet.

„Zhruba půl roku," odpověděl, aniž se na ni podíval. „Proč se ptáš?"
Místo odpovědi se otázala. „Proč zrovna Jindřichovi?“
S úsměvem na ni pohlédl. „Proč ne? Je to největší panovník křesťanské říše. Pouze on mi muže dát to, co požaduji.“
„Co vlastně chceš?“ vyzvídala tiše.
Ačkoliv jeho hlas zůstával veselý, mužův úsměv ztvrdl. „Půdu. Tituly. Vše, po čem touží potulný rytíř."
Nespouštěla z něho zrak. „Po tvém bratrovi zůstal syn a dědic, je to tak?“
Prudce se odvrátil, „Na tom přece nesejde. Od Jarnakových nic nechci,"odsekl vzdorně. „Zvládnu to sám.“
Rozhostilo se nepříjemné ticho. Dívka mlčky jela vedle pochodujícího Damiona, v prstech svírala otěže. Ráda by se dozvěděla víc, ale nechtěla naléhat. Posléze se ozval Damion:
„Jak je možné, že je ti devatenáct, a dosud ses neprovdala?“ Troufalou otázkou dívku zaskočil.
Přestalo pršet. Attica si sňala z hlavy kapuci pláště a odvětila: „Přece jsem ti vyprávěla, že jsem jako malá byla přislíbena Ivoru z Chauvigny. Účastnil se křížové výpravy a mě poslali na výchovu k jeho matce. Tam jsem měla vyčkat jeho návratu. Jenže Ivorovi se domů zrovna nechtělo. Šest let byl na cestách a nakonec zahynul v Antiochii.“
„Pokud si dobře vzpomínám, drahý Attiku," poznamenal pobaveně Jarnac, „s Ivorem z Chauvigny byla zasnoubená *Elise*."
Attica se provinile zapýřila. „Tehdy jsem mluvila o sobě."
„Hmm." Nespouštěl oči ze vzdálených kopců. „Takže po Ivorově smrti tě otec zasnoubil s Fulkem?"
„Ano"
Cosi v dívčině hlase ho přimělo podívat se na ni a přimhouřit oči. „Tvůj otec musí být hodně tvrdý chlap, když se nestydí takhle tě zneužívat."
Attice se pojednou stáhlo hrdlo. „Moje rodina vlastní rozsáhlé pozemky ve východní Bretani. Avšak jsou roztříštěné a není snadné je bránit. Časy jsou zlé. Proto náš rod potřebuje Salersovy jako spojence. O to se mám postarat já a tři hrady, které dostanu věnem.“ Odmlčela se, nastavila tvář studenému větru a zhluboka se nadechla. „O lásce svého otce jsem nikdy nepochybovala. Odmalička mě učil, že mám být loajální ke svému rodu a našemu pánovi, králi Jindřichovi. Nic jiného ode mě neočekává.“
„Co tvoje matka?"
Attica zavrtěla hlavou. „Právě matka jako první navrhla tohle spojenectví.“ Hořce se usmála. „Moje zasnoubení patří k několika málo věcem, na nichž se Robert ď Alérion a Blanche Blissotová shodli. Vzájemně sebou pohrdají. Teď když otci věk a choroba zabránily v plození dětí, se mojí rodiče vídají pouze zřídka. Matka se zdržuje na jižním panství, zatímco otec pobývá na svých hradech a loveckých chatách v Normandii."
Cítila, jak si ji muž upřeně prohlíží. „Je tvoje matka oddaná Jindřichovi stejně jako otec?"
„Nemám ponětí. Proč se ptáš?“
Damion pohodil rameny a zahleděl se do dáli.
„Kdy Sergej odjel do La Ferté Bernard?“ zeptala se po chvíli.

„Včera odpoledne.“ Jarnac se zakřenil. „Na rozdíl ode mě od prvopočátku věděl, že jsi žena. Jenom mi to neřekl.“
„Proč ne?"
Hlasitě se rozesmál, ale neodpověděl.
„Vyprávěj mi o něm," vyzvala ho.
Damion se zamračil. „Moc ti toho nepovím. V Sergejovi je těžké se vyznat. Prožil si krušné chvíle, a protože je velice vnímavý, svým způsobem ho poznamenaly. Proto vidí věci, které ostatním unikají. Ale vysvětlit to nedokážu.“
„Co se mu přihodilo?“ vyzvídala. Vzpomněla si na chlapcův uštvaný pohled. „Co tak strašného ho potkalo?“
Jarnac se na ni znovu podíval. „Město, kde žil, napadli nomádi z východu. Povídal, že matka je nazývala Mongoly. Všichni bychom se měli modlit, aby tahle pohroma nikdy nezasáhla naši zemi."
„Proč?" vydechla. „Copak jsou tak zlí?"
„Jsou to pastevci, Attiko. Žijí ve stepích. Hnusí se jim život ve městech, proto je... boří. Ničí je s nesmírnou divokostí."
Ačkoliv byla mužova tvář prosta všech emocí, Attica zjistila, že Damion nedokáže pohnutím mluvit. „A Sergej se stal svědkem toho plenění?“
Jarnac na ni upřeně hleděl. „Neumíš si představit, co všechno viděl. Ve městě bydlelo několik tisíc obyvatel, ale přežili pouze on a jeho matka.“
Dívka zvedla hlavu a zaposlouchala se do ševelení větru. Grošák unaveně zdvihal nohy a nořil široká kopyta do bláta. K událostem, o nichž Damion mluvil, došlo velice dávno na opačném konci světa. Přesto jako by překonaly čas a prostor a dolehly na ni silou strachu, bolesti a zoufalství. Attica nechápala, jak člověk vůbec dokáže překonat takovou hrůzu. Dítě. Žena. Žena, nabízená na trhu s otroky.
Sklonila zrak a zahleděla se na svoje ruce držící otěže. Tohle je jedno z Damionových temných tajemství, která chce znát. Chce vědět vše o ženě, již koupil v Aleppu. Přeje si, aby jí vyprávěl o Sergejově matce.
Když však pohlédla na svého společníka, shledala, že jeho pozornost upoutal zastup jezdců, jenž se zčistajasna vynořil na vrcholu kopce na opačné straně údolí. Damion zavedl koně mezi stromy a vyčkával, dokud muži nezmizí.
Vhodná příležitost k vyptávání se rozplynula. Mlčky pokračovali v cestě.

Časně odpoledne dorazili k potoku s travnatými břehy. Rozhodli se, že si zde odpočinou. Přestalo pršet. Attica si svlékla mokrý plášť a přivázala jej zezadu k sedlu. Jarnac usedl na mokrou kládu a s úšklebkem si zul boty.
„Viděli jsme pouze několik mužů,“ prohodila dívka, když se uvelebovala vedle svého přítele. „Ani nemuseli patřit k Renoufovi. Třeba nás nikdo nepronásleduje."
Rytíř cosi zabručel a natáhl se po měchu s vínem, jejž zakoupili od selky. „Určitě nás hledají. Renouf ví, kam máme namířeno, proto jeho lidé hlídají hlavní stezky. Avšak skupiny jeho žoldáků nejsou početné, neboť musí pokrýt rozlehlé území.“
Dívka si přitáhla kolena k hrudi a objala je pažemi. Byla promočená a prochladlá, dlouhé hodiny strávené v sedle způsobily, že její tělo nepříjemně ztuhlo.
„Kdo je svatý Guido?“ zeptala se a položila si bradu na koleno.
„Cože?"

„Svatý Guido. Zmínil se o něm Olivier de Harcourt. Napadlo mě, že bys ho mohl znát.“
Jarnac si mnul otlačené prsty na nohou. „Byl to učitel zpěvu v jednom benediktýnském klášteře v Itálii. Guido z Arezza. Vymyslel svérázný notový zápis, jímž zaznamenával svoje skladby.“
„Skladby?“ Zamračila se. Snažila se rozpomenout „Ale žádná sedmá nota přece neexistuje, že ne?“
Muž pokrčil rameny. „Guido vystačil se šesti. Ale kdyby se přidala sedmá…“ Zavrtěl hlavou.
„Co to má potom společného s Jindřichem a Filipem?“ nechápala Attica.
Rytíř se jí dlouze zadíval do očí, pak se odvrátil a natáhl se po škorních.
„Filip měl odjakživa slabost pro všemožné šifry. Zřejmě za to mohou jeho sklony k machinacím a intrikám.“ Odmlčel se a nasoukal pravou nohu do promáčené holínky. „Zprvu si vystačil s jednoduchým kódem, kdy písmena nahrazují číslice. Jenže ten lze hravě rozluštit. Proto musel vyrukovat s něčím originálním. A napadly ho noty.“
„Notová šifra?" užasla dívka. „Ale je to vůbec možné? Vždyť ani po přidání sedmé nebude not dost.“
„Ne." Muž se postavil a chopil se měchu s vínem. „Podle mě se tahle hádanka neopírá jenom o výšku, ale i o délku tónů.“
„Jenže délku nelze zaznamenat. Nebo ano?"
„Pokud já vím, tak ne.“ Damion pohodil rameny a odvrátil se.
Sledovala, jak plní měch vodou z potoka. Náhle na ni ostře dolehlo vědomí, že jsou spolu sami uprostřed luk a kopců.
Tímto způsobem stráví několik dní a nocí. Zahleděla se na vzdálené vrcholky ztrácející se v nízkých mracích.
„Pochybuješ o Janově loajalitě ke králi Jindřichovi?“ Podíval se na ni přes rameno. „Vím, že mezi Paříží a Janovým dvorem probíhala čilá korespondence, avšak nenalezl jsem žádný důkaz o tom, že se Jan chystá připojit ke vzpouře.“
„Avšak tajné dokumenty z breviáře dosvědčí, že se něco chystá, že?"
„Myslím, že ano." Damion se cele soustředil na čerpání vody. „Avšak nejsem si jist Jindřichovou reakcí. Není to jen král, ale také otec. Pravděpodobně prohlásí, že dopisy dokazují jenom to, jak moc se Filip snaží. Nemáme žádný důkaz o tom, že by Jan přijal některou z jeho nabídek.“
„Nechápu, jak se syn může otočit zády ke svému otci? A Jindřichovi potomci se toho neštítí," pravila tiše. „Co je to za lidi, když rebelují vůči člověku, který jim dal život? Jak se mohli spiknout s jeho protivníky?"
Zaskočila ji prudkost, s níž se k ní Jarnac obrátil. Ramena měl napřímená, v zelených očích plála bolest. Nebo snad pocit viny. Hořce se ušklíbl. „Zřejmě jsi měla větší štěstí na tatínka než mnozí z nás," prohodil a vydal se ke koni.
Dívala se za ním a srdce se jí svíralo. Náhle se jí chtělo plakat. Co zlého Damiona potkalo, že i po všech těch letech jeho duše stále krvácí?

KAPITOLA
ČTRNÁCTÁ

Ploužili se do táhlého svahu porostlého kluzkou mokrou travou. Attica jela na grošákovi, Damion kráčel vedle ní. Pojednou prudce škubl hlavou, přimhouřil oči a zadíval se na obzor.
Sledovala směr jeho pohledu a srdce se jí divoce rozbušilo. Hřeben kopce právě překonávali dva rytíři v plné zbroji.
„Prokristapána," ulevil si Jarnac a sáhl po meči. Vyhoupl se do sedla za Attiku a převzal od ní otěže. Vtom na ně zahulákal jeden z ozbrojenců.
„Drž se," sykl muž dívce do ucha, když se pod nimi začal grošák plašit. Attica se chytila hrušky sedla a opřela se zády o Damionovu hruď. Rytíř je oba zakryl svým štítem. Protivníci se mezitím hotovili k útoku. Jarnac prudce pobídl svého koně.
Grošákova kopyta divoce tepala vodou nasáklou trávu. Při každém cvalovém skoku kůň rytmicky pohazoval velkou hlavou. Dívka se podívala přes okraj štítu a spatřila, jak se k nim na mohutném tmavém hnědákovi řítí žoldák s taseným mečem. Neviděla mu do tváře. Děsila ji dunící koňská kopyta, rozšířené rudé nozdry, dlouhé, vysoko zdvižené lesknoucí se ostří. Semkla víčka a začala se modlit.
Slyšela ržání dvou koní. Kov zazvonil o kov. Jarnac jí prudce oddechoval do ucha, grošák pod nimi tančil a uskakoval. Náhle klopýtl. Damion mu přitáhl otěže a Attica otevřela oči. Z Jarnakova meče odkapávala krev, tmavý hnědák ztratil jezdce.
„Slez dolů a chyť toho koně!" nařídil jí Damion a prakticky ji shodil ze sedla. Tvrdě přistála na zemi a odvalila se stranou. Rytíř hlasitě zaklel, pobídl grošáka a hnal se do kopce.
Otřesená dívka se zvedla a dlaně umazané od trávy si otřela o plášť. Vyhýbala se pohledu na mrtvého vojáka. Jeho kůň mu stál po boku a chvěl se po celém těle. Sotva se Attica natáhla po svěšených otěžích, ale vyvalil oči, divoce pohodil hlavou a couvl. Kornoutky uší hněvivě tiskl k lebce.
„Klídek chlapče," domlouvala mu. .Jsi moc hezký, hodný koníček."
Seshora k ní dolehlo řinčení chladných zbraní. Kdosi vykřikl, Attica se neodvážila vzhlédnout. „Pššt, stůj klidně," domlouvala koni.
Zvíře si ji ostražitě prohlíželo. Hlasitě frkalo a pohazovalo hlavou. Jedním skokem byla u něho a popadla ho za otěže. Mohutný hřebec odskočil stranou a vlekl ji za sebou. Z urostlých válečných koní měla odjakživa respekt, přesto se přinutila přidržet hřívy a vyšvihnout se do sedla. Jeho přední rozsocha byla tmavá a lepkavá. Pojednou si uvědomila, že je to krev. Otřásla se hnusem, chopila se otěží a otočila koně. Na vrcholu kopce už na ni čekal Damion de Jarnac.

Druhý z válečných koní si zle natáhl šlachu a ošklivé kulhal, proto ho zanechali na místě. Před odjezdem Jarnac svlékl jednoho ze zbrojnošů z drátěné košile a vzal si ji spolu s helmou. Nepohrdl ani vlněnou tunikou, jež nahradila jeho zablácenou a rozedranou.

Se dvěma koňmi cesta snáze ubíhala. Attica s povděkem kvitovala, když se Damion ujal mohutného hřebce a vrátil jí menšího grošáka. Už proto, že jeho sedlo nebylo potřísněno krví.
Ujížděli mlčky, vládlo mezi nimi napjaté ticho, jež posléze prolomil Jarnac.
„Trápí tě to, že? Ti dva zabiti vojáci."
Pohlédla mu zpříma do očí. „Ano."
„Proč?“ Pátral v jejím obličeji po odpovědi. „*Routiérů* jsi zjevně nikterak neželela. Dokonce jsi sama jednoho z nich vyřídila.“
Dívce činilo potíže správně se vyjádřit a vysvětlit situaci.
„*Routiéři* neuznávají žádné zákony. Napadli mě, protože bažili po penězích. Šlo jim o vlastní prospěch. Ale ti zbrojnoši..." Nervózně si pohrávala s otěžemi. „Plnili jen rozkaz svého pána. Nebyli to zlotřilí vrahové a lupiči, nýbrž stateční, věrní muži. A proto také zemřeli."
„Byla bys radši, kdybychom se na jejich místě ocitli my?“
„Ne, ale..."
Damion nesouhlasně semkl rty. Byl to tvrdý, válkami zocelený muž. „Takhle to chodí ve většině bitev, Attiko. Udatní rytíři zabíjejí jiné nebojácné chlapy, protože každý z nich je loajální jinému vládci. Anebo odlišné verzi Boha."
Dlouze si povzdechla. Cítila, jak se v jejím nitru cosi mění. Už nikdy nebude ženou, jakou bývala. „Vím, že máš pravdu. Jenom nejsem na půtky zvyklá."
Chápavě se na ni usmál a zkrátil svému koni otěže. „Před námi je nádherně rovná louka. Co kdybychom koně trochu rozhýbali?"
Attica se usmála na souhlas a pobídla grošáka do cvalu. Dovolila větru, ať od vane všechny znepokojivé myšlenky.

Často se zastavovali, aby napojili a napásli koně a nechali je odpočinout. Přesto zbytečně nemařili čas.
Nadešel soumrak. Ocitli se na svazích tu a tam porostlých stromy. Opět se zvedl vítr a hrozil deštěm. Attica se choulila v sedle. Prsty měla dočista promrzlé, tělo zkřehlé chladem, ztuhlé a bolavé. Pevně zatínala zuby, aby jimi nedrkotala. Soustředila se na ně natolik úporně, že si ani nevšimla, kdy se kůň zastavil.
Natáhly se po ní svalnaté paže. Muž si ji přivinul k hrudi a nesl ji temnotou. „Kde to jsme?“ zeptala se, příliš vyčerpaná na to, aby zdvihla hlavu.
„Vypadá to jako opuštěná salaš." Damion se prosmýkl nízkými dveřmi. „Střecha částečně spadla, ale její zbytek nás udrží v suchu, kdyby začalo opět pršet. A můžeme si tu rozdělat oheň."
Opatrně ji položil n listím posetou podlahu před hliněným ohništěm zapuštěným v zemi. Dívka se snažila opřít o lokty, ale zavíraly se jí oči.
„Trochu se prospi, Attiko,“ pravil Jarnac vlídně a pohladil ji po vlasech.

Probudil ji žár a praskání ohně.
Ležela, ani se nepohnula, očima putovala po malé skromné chýši. Byla postavena z hrubých větví spletených rákosem a zpevněná mazaninou z jílu a slámy. Avšak čas

si na ní vybral svou daň a většina provizorní omítky dávno opadala. Holými trámy nad její hlavou prosvítala obloha posetá hvězdami a cáry mraků.
Slabé zašustění přitáhlo její pozornost zpátky k ohni.
Damion si pažemi objímal pokrčená kolena a zamyšleně zíral do plamenů. Oranžová záře podtrhovala výrazné rysy jeho obličeje. Attice připadal natolik působivý, že by se na něho dokázala dívat věčně. Venku zaskučel vítr. Dívka si znovu uvědomila, že jsou spolu sami, ztracení uprostřed pustiny. Náhle jí naskočila husí kůže a dostavil se zvláštní pocit v břiše.
Muž se k ní pojednou otočil a zazubil se. „Tak už jsi vzhůru?"
Posadila se. „Měl jsi mě vzbudit. Pomohla bych ti s koňmi."
Neodpověděl. Dál na ni zíral lesknoucíma se očima, jež jí napovídaly, že i on si je plně vědom důvěrnosti vzniklé situace. Jsou spolu sami v polorozbořené salaši, obklopeni sametovou nocí.
Chopil se jedné ze sedlových brašen. „Máš hlad?"
„Ne. Vím, že bych ho měla mít, ale nemám."
„V každém případě se najez." Podal jí skývu chleba se sýrem. Jídlo objevili mezi zásobami padlých vojáků., „Budeš se cítit líp."
„Už se cítím, protože jsem se prospala." Přesto si chléb poslušně vzala a kousek z něj odtrhla. Suché sousto jí zaškrábalo v krku, když se je snažila polknout. „Co myslíš, potuluje se kolem hodně vojáků?" otázala se a chopila se koženého měchu.
„Určitě na některé z nich narazíme." Muž přiložil na oheň další klacek. Mokré dřevo zasyčelo a ke stropu se vznesl obláček kouře.
„Vyprávěj mi o Sergejově matce," vyhrkla znenadání Attica.
Ostře se na ni podíval. Ve svitu ohně se jeho oči zdály temné a plné tajemství. Dlouze na ni zíral, až se domnívala, že jí neodpoví. Nato sklonil zrak k plamenům. „Co chceš vědět?"
Studovala jeho profil, čistou linii tváře i hluboké vrásky kolem očí, jež jsou památkou na pobyt ve sluncem zalitých dalekých krajích. „Jak se jmenovala?"
„Maria."
Attica si přitáhla kolena k hrudi, objala je jednou paží, zatímco druhou rukou se nimrala v chlebu. „Podobala se Sergejovi?"
Muž se ani nepohnul. „Svým způsobem ano. I ona byla malá jako on. Křehká. Měla sněhobílou pleť, která se nikdy neopálí."
„Musela být moc krásná."
Damion se teskně pousmál. „Byla."
Jeho nešťastný výraz vzal dívku za srdce. „Milovals ji," poznamenala tiše.
Ihned se na ni podíval. „Kdepak. Měl jsem ji rád, ale v životě jsem nebyl zamilovaný."
Attica se natáhla po měchu s vodou a s údivem shledala, že se jí třesou prsty. „Koupil sis ji pouze pro potěchu těla?"
Jarnac se široce zazubil. „Koupil jsem ji, aby mi prala a vařila."
„Byla tvou otrokyní. Spanilou otrokyní. Chceš mi tvrdit, že jsi s ní nikdy…" Nedokázala se přimět k dalším slovům.
Muž svěsil hlavu. Potutelně se usmíval. „Neříkám, že jsem po ní nezatoužil, Attiko. Ale nikdy jsem jí k ničemu nenutil, pokud tě zajímá tohle. Přicházela za mnou z vlastní vůle. Poprvé k tomu došlo, když u mě žila šest měsíců."

Chopil se dalšího kousku dřeva a olupoval z něj kůru.
„Stalo se to v Sýrii. Ten den jsme se utkali z několika Saladinovými vojáky." Dívka sledovala, jak se Kamion zhluboka nadechl. Pomalu vypouštěl vzduch z plic. „Měl jsem kamaráda. Ponce. Společně jsme se protloukali světem od chvíle, kdy jsem opustil Anjou."
„Aha, patřil k tvým společníkům, kteří tě vyprovokovali k chůzi na chůdách," vzpomněla si.
„Přesně tak." Lítostivě se pousmál. „V souboji mu rozpárali břicho." Damion bolestně polykal. „Člověku pak trvá dlouhé hodiny, než zemře. Vnitřnosti mu visí ven, prýští z něho krev a on přesto žije. Bez ohledu, jak je statečný, se po chvíli neudrží a řve bolestí, dokud nenastane konec."
Zadržela dech. Chýší se rozléhalo praskání ohně a skučení větru. Jarnac pokračoval, jeho obličej byl prost jakýchkoliv emocí: „Svíral jsem ho v náručí, dokud nevypustil duši. A pak… Nepamatuji si přesně, co se dělo. Jen to, že po určité době za mnou přišla Maria." Přiložil klacek na oheň.
Sousto chleba a sýra se dívce zadrhlo v krku. Prudce je polkla. „Zamilovala se do tebe."
Zavrtěl hlavou. „Kdepak. Ale vážila si mě natolik, že mi chtěla ulevit v mé bolesti. A potřebovala něco, co jsem jí mohl dát na oplátku já. Nikdy si nedovolila mě milovat. Dokonce na mě ani nepromluvila. Nikdy."
Attica k němu udiveně vzhlédla. „Copak byla němá?"
„Uměla mluvit. Slýchával jsem, jak cosi vypráví Sergejovi, když ho ukládá. Zpočátku hovořila pouze svým rodným jazykem. Avšak časem porozuměla i francouzštině a arabštině. Přesto komunikovala jen se svým synem. Domnívám se, že za to mohly všechny ty hrůzy, které prožila. Sergej byl jediný blízký člověk, který jí zůstal. Nesmírně ho milovala. Přežila jenom kvůli němu."
Attica zašpuntovala měch a opatrně jej odložila stranou. „Nemluvila s tebou, nicméně se tě dotýkala. Nabídla ti svoje tělo?"
Pokrčil rameny. „Jak už jsem povídal, oplácel jsem jí její náklonnost. Myslím, že se mi přiblížila tak těsně, jak jenom dokázala. Tím, že se mnou nerozprávěla, mě nevpustila do svého srdce."
V Attičině hrudi narůstala bolest. Snažila se jí vypudit povzdechem, ale nepomohlo to. „A jak jsi před ní uhájil své srdce ty, Damione?"
Zíral do plamenů, pevně zatínal zuby.
„Musela ti být blízká. Oplakával jsi ji, když skonala. Dodnes se staráš o jejího syna."
„Byla mi tak blízká, jak to jenom šlo. Jak vidíš, pustil jsem si ji k tělu."
Tíha, již Attica cítila na hrudi, hrozila, že ji rozdrtí. „Protože ti to dovolila?" zašeptala.
Blýskl po ní očima plnýma vášně. „Ne. Protože nebyla komtesa d' Alérion, snoubenka vikomta de Salére."
Dívka se do něho vpíjela pohledem. Ani se nepohnul, zvolna oddechoval. Do chýše vtrhl náhlý poryv větru a rozdmýchal oheň.
Attica se zvedla z podlahy a postavila se tam, kde kdysi bývaly dveře. Zahleděla se na vysoké, spoře zalesněné kopce kolem sebe, ozářené měsícem. Připadalo jí, jako by ji noc volala. Jako by v ní probouzela cosi neodolatelného a zároveň nebezpečného.

Podobného muži za jejími zády. Šlechtična, jakou byla před pouhými dvěma dny, by tomu vábení odolala. Jenže to by se nesměla zásadně změnit.
Opřela se dlaní o hrubé veřeje. Aniž odtrhla pohled od vzdálených hor, poznamenala: „Jestli rod Salersů povstane proti králi Jindřichovi, můj otec zasnoubení zruší. Je Jindřichovým stoupencem a vždycky jím bude."
Slyšela, jak k ní Jarnac přistoupil. Položil jí dlaně na ramena. Palci se zezadu otřel o její šíji. Zachvěla se.
„*Co kdyby,*" zašeptal jí do ucha, „co kdyby tvůj otec zasnoubení *doopravdy* zrušil? Myslíš, že by byl ochoten tě za mě provdat?"
„Snad," pípla.
Pevně ji sevřel a otočil k sobě. „Nezapomínej, že jsem mladším synem svého otce, Attiko. Nejprve musím na tomhle světě něco dokázat."
Kdepak " Zavrtěla hlavou a pohladila ho po široké hrudi. Cítila, jak divoce mu buší srdce. „Už jsi toho dokázal dost. A jsi o hodně víc než pouhý druhorozený syn."
Na rtech mu zahrál náznak úsměvu. ..Ne že bych neměl ani vindru. Hugh de Jarnac mi zanechal malý statek. Dále jsem nastřádal nevelké jmění ze svých výprav. Avšak významní šlechtici, jako je tvůj otec, nedávají své dcery mužům, jako jsem já."
Pravda ukrytá v Damionových slovech zasáhla její nitro jako nůž. *„Bůh mi pomáhej."*
Slova se jí vzpříčila v hrdle. „Nikdy dřív bych se svému otci nevzepřela, ale nyní to udělám." Zabořila prsty do mužovy tuniky a přimkla se k němu.
„Ach Attiko." Uchopil její hlavu do dlaní a přivinul k sobě. Svíral ji tak vášnivě, až ji bezděčně drtil. Dívka cítila, že zabořil tvář do jejích vlasů. Usouženě stále dokola opakoval její jméno. Trýzněný bolestí.
Spalovaný touhou.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Dopustil se chyby, když se Attiky dotkl. Když ji svíral v náruší a opájel se půvaby jejího těla.
Otvorem po vyražených dveřích pronikal dovnitř ostrv vítr. Přinášel s sebou vůni deště a příslib věčnosti. Za noci jako je tahle, muž lehko zapomene na tvrdou realitu okolního světa na vlastní zásady a sliby. Za noci, jako je tahle, lehko zapomene na sebe.
Se zasténáním políbil dívku do vlasů a se zavřenýma očima vdechoval jejich vůni. Dlaněmi zvolna klouzal po dlouhých štíhlých zádech. Náhle ji odhodlaně popadl za ramena.
Chtěl ji od sebe odstrčit, a také by to byl udělal, kdyby v té chvíli nezaklonila hlavu a nezírala na něho s pootevřenými ústy. Utápěl se v tmavých studánkách jejích očí.
Nedokázali od sebe odtrhnout zrak. Váhavě sklonil hlavu a opatrně Attiku políbil. Stačilo dotknout se jejích úst a byl ztracen.
Dychtivě ji líbal a ona mu ochotně vycházela vstříc. Škádlila ho jazykem, vášnivě objímala, strhávala na sebe. Tiskla se k němu stále blíž a blíž, ale najednou to nestačilo.
S nesrozumitelným zamumláním z ní Damion strhl tuniku a uchopit do dlaní její plná ňadra. Odpovědí mu bylo zasténání tak smyslné a erotické, až se mu počala vařit krev žilách. Potlačovaná, nebezpečná láska k této ženě nabyla na síle a zcela si podmanila jeho srdce.
Cítil, jak ho opouštějí poslední zbytky sebekontroly.
Zatoužil Attiku položit na podlahu chýše posetou suchým listím. Serval by z ní šaty a přimkl se celým svým obnaženým tělem k sametově hebké, bledé ženské pokožce. Dotýkal by se všech tajemstvím opředených míst, kde si Attica v skrytu duše přeje, aby ji hladil. Mazlil by se s ní rukama, rty i jazykem. Objala by ho dlouhýma štíhlýma nohama a on by uhasil žár v jejím klíne. Byla by jeho. *Jeho.* Navždy.
Jeho.
Až na to, že pro ně žádné *navždy* neexistuje. Kdyby teď popustil uzdu své vášni, připravil by je oba o budoucnost. Čekala by je pouze pekelná muka, zlomené srdce... nebo smrt.
Ačkoliv to věděl, na zlomek vteřiny zatoužil podlehnout onomu naléhání, to když ústy okusil křivku dívčina hrdla. Attica mu vzrušeně oddechovala do ucha, srdce jí divoce tlouklo, celá se chvěla. Uchopil do dlaně oblé ňadro a pak nechal ruku sklouznout níž.
Dívka sevřela jeho zápěstí a zahleděla se mu zpříma do očí. „Miluji tě," špitla třesoucími se rty, jež představovaly nesmírné pokušení. „Nechť se má budoucnost podřídí povinnosti a rodové cti, avšak tento okamžik bude jen můj."
Ježíšikriste, blesklo muži hlavou, zatímco se utápěl v hlubinách temných studánek. *Jsem jenom člověk,.., obyčejný chlap...* Náhle nemohl popadnout dech.

Políbil dívko do dlaně. „Miluji tě, Attiko." Cítil, jak se zachvívá v jeho náruči, ale nedokázal jí pohlédnout do líbezné tváře. „Zbožňuji tvoji odvahu, tvoji sílu, odhodlání, smysl pro čest. Miluji tě tak, jak jen může muž milovat ženu." Odmlčel se, těžko hledal slova. „Chci tím říct, že mi na tobě velice záleží. Proto ti nemohu zkazit život tím, že si tě nyní vezmu."
„Můj život je beztak v troskách," zašeptala unaveně.
„Není." Povzbudivě jí stiskl ruku a pustil ji. „Není," opakoval. Odcouval od ní. Prchal před bolestí a touhou, jež se jí zračily v obličeji. „Zatím není nic ztraceno. Ale kdybychom se neovládli, bylo by po všem."
Fičel kotem nich vítr a cuchal dívce chlapecky krátké kadeře. „Potom ať se tak stane."
„Copak to nevidíš?" Odhodlaně před ní ustupoval. Pojednou stál venku, vydaný napospas větru a noci. „Copak nechápeš, že ti odmítám ublížit? Nato tě moc miluji"
Nedokázal se k ní otočit zády a odejít. Zvolna před ní couval. Činil jeden krok za druhým, až ho pohltila temnota.

Hodiny zbývající do svítání strávil v přístřešku pro koně. Zády se tiskl k nahrubo otesanému trámu, tvořícímu veřeje. Se zakloněnou hlavou sledoval, jak východní obloha zvolna bledne.
Dobře si uvědomoval, že se musí od Attiky držet dál. Ve dne i v noci. Dobrovolně se mu nabídla, což pouze posílilo jeho odhodlání nic si s ní nezačít. A nejenom proto, že pokud se potvrdí jeho podezření, bude se muset vypořádat s jejím zrádným bratrem. Attica mu nikdy neodpustí, co bude nucen udělat. Kromě toho dobře věděl, jaké tragédie pramení z nedovolené lásky, jako je ta jejich.

Následující noc strávili v opuštěné dřevorubecké chatě, další v hostinském pokoji zapadlého kláštera.
Attice pochopitelně neušlo, jak pečlivě se jí Damion vyhýbá a dává si pozor, aby se jí ani nedotkl.
Čtvrtý den ráno šplhali do táhlého kopce. Z blankytně modré oblohy se smálo hřejivé slunce. Zastavili u zurčící bystřiny, aby napojili koně a pojedli medové koláče, které zakoupili v jedné vesnici.
Attica nastavila tvář zlatistým paprskům a vychutnávala si kouzlo okamžiku. „Ve dnech, jako je tento, je radost žít. Jako by se na tebe smál celý svět i sám Pánbůh. Nezdá se ti?"
Otevřela oči a obrátila hlavu ke svému společníkovi. Sledoval ji. Ležel na boku, opíral se o loket a nespouštěl z ní zrak. Ve zmučeném pohledu se mu zračila žádostivost, již nestačil včas skrýt.
Zírali jeden na druhého. Vtom vítr zesílil a přinesl s sebou nezaměnitelný mdlý odér vyčpělého kouře smíšený s pachem smrti.
„Co je to?“ nechápala Attica. Jarnakova ruka bezděčně spočinula na jílci meče.
„Nasedej!" Jediným plynulým pohybem se mrštně zvedl z trávy. „Rychle."
Docválali na vrchol kopce porostlý hustým lesem, kde se snadno ukryli. Shlíželi na pozůstatky kdysi malebné vesnice, rozprostírající se kolem kamenité říčky na dně

údolí. Okolní pole byla vypálená, sady vypleněné, ze stavení zbyly jen zčernalé ruiny.
„Marijápanno," zhrozila se dívka. „Kdo to udělal? *Routiéři?*"
„Kdepak. Tohle je práce armády na pochodu."
Dívka pohlédla na svého společníka. Oči měl přimhouřené, napjatě civěl na zkázu pod sebou. „Mírová vyjednávání jistě zkrachovala," prohlásil a mohutný hnědák se pod ním zavrtěl. „Tohle je výsledek."
„Tohle udělal Filip? Filip s Richardem?"
Muž přikývl.
Kam oko pohlédlo, nabízel se obraz zkázy a utrpení. „Ale... kde je Jindřich?"
„Netuším." Damion pobídl koně. „Pojeďme dolů. Třeba něco zjistíme."

Ujížděli v naprostém tichu, rušeném jenom skřípěním sedel a duněním koňských kopyt. Dokonce i ptáci se odmlčeli.
Cvalem překonali brod. Na břehu řeky stály trosky mlýna, z nichž se ještě kouřilo. Tráva kolem náhonu se bělala rozsypanou moukou a zardívala se prolitou krví. Attica se zhrožené odvrátila a zakryla si ústa rukou.
„Proboha," zašeptala, když jí zrak padl na kachnu s uťatou hlavou, s jejímž peřím si pohrával vítr. „Proč? Proč to udělali?"
„Aby podkopali morálku. Šířili hrůzu. Zatlačili tam, kde je protivník nejzranitelnější." Damion pobídl koně a opatrně se vyhnul převrácenému vozu spočívajícímu na boku.
Minuli pozůstatky statku. Dřevěná nástavba shořela a zbytky zuhelnatělých trámů se zhroutily. Na dvoře se povalovaly mrtvoly zabitých prasat. Nepřirozené ticho rušilo protivné bzučení všudypřítomných much.
„Copak nikdo nepřežil?" děsila se Attica. Bystrýma očima pročesávala zbytky vypleněných chalup.
„Statkáře a jeho ženu nejspíš zajali. Budou za ně požadovat výkupné," mínil Damion. „Tedy pokud ti dva měli tolik Štěstí. Jestli někdo přežil, určitě se schovává."
O obrubu kašny, stojící uprostřed návsi, se otírala mourovatá kočka s bílými tlapkami. Žalostně mňoukala. Attica k ní zamířila, avšak vyděšené zvíře se před ní dalo na útěk. Zoufale se škrábalo po rozlámané mříži.
„Nedívej se tam!" varoval Jarnac dívku ve chvíli, kdy se právě to chystala učinit.
Otočila se k němu a uvědomila si, že ji oči pálí, jako by hodiny plakala, přestože neuronila jedinou slzu.
Cosi z jejích myšlenek se jí muselo odrazit v obličeji, neboť muž zčistajasna prohlásil: „Máš pravdu. Vím, co mohu očekávat, protože jsem sám vraždil a plenil. Jak sis vůbec představovala válku, Attiko? Že se rytíři v lesklé zbroji vyzvou vzájemně na souboj a rolníci jim nadšeně tleskají? Někdy ano. Ale většinou válka vypadá takhle."
Opsal paží široký kruh.
„Prosím," vzlykla ochraptěle. „Nemohli bychom..."
Náhle se odmlčela, neboť děsivé ticho prořízlo vysoké zapištění. Dívka se zvědavě rozhlížela kolem sebe. „Co to bylo? Znělo to jako hlas dítěte."
„Nejspíš jehně." I Damion začal pečlivě zkoumat zdevastované okolí.
„Kdepak. Bylo to dítě. Jsem si tím jistá."

A pak ho spatřila. Malého, zhruba dvouletého chlapečka oblečeného pouze v košilce. Vydrápal se z pozůstatku jakési kůlny a vrávoral k nim. Z otevřené pusy se linulo nelidské kvílení, drobnými pěstmi si mnul oči, prolité slzy zanechávaly na jeho umouněných tvářích světlé cestičky.
Pojednou se zastavil a přerývaně se nadechl. Dříve než se Attica stačila k němu vydat, hošík se prudce rozběhl přímo pod kopyta hnědého hřebce. Ten nejprve polekaně ucouvl, pak se postavil na zadní a zaržál.
Attica potlačila výkřik, když se Damion nebezpečně vyklonil ze sedla a popadl ječícího pacholíčka za límec. Nato vydechla ulehčením. „Díkybohu."
Jarnac po ní blýskl zelenýma očima. „Místo toho pánbíčkování bys mi mohla říct, co si počneme s malým děckem. S *batoletem,* pro lásku boží!"
Chlapeček popadl Damiona za drátěnou košili a důvěřivě se přivinul k jeho hrudi. Stále jím otřásaly záchvěvy nedávného pláče, ale stačilo, aby ho rytíř objal svalnatou paží, a klučina se ihned uklidnil.
Attica se vlídně usmála. „Zdá se, že si tě oblíbil."
Damion se lehce zapýřil. „Radši by měl nalézt zalíbení v tobě. Copak se můžu ohánět mečem s děckem v náruči?"
Dívka s úsměvem navedla grošáka blíž k hnědákovi a vstřícně roztáhla paže. „Podej mi ho." Jarnac se opatrně vymaňoval ze sevření rozrušeného hošíka, který opět začal pofňukávat. S ulehčením ho předal Attice. Ta si jej posadila před sebe do sedla. „Všechno bude zase dobré, maličký " broukala. Snažila se ho znovu ukonejšit.
„Spatně jej držíš," poučil ji Damion., Jednou rukou ho chyť pod zadečkem a druhou mu podepři záda."
Nechala si poradit a stal se zázrak. Chlapeček naposledy vzlykl, zabořil obličejík do její haleny a ztichl.
Rozesmála se. „Zabralo to." Podívala se na Damiona a neuniklo jí, jak mu zacukalo v koutcích. Napětí, které ho sužovalo, se zčistajasna vytratilo a on se usmál.
Attica cítila, jak se k ní vrací někdejší klid a mír, přestože se ve vzduchu vznáší spousta bolestných a nevyřčených věcí. Smutně si povzdechla, tak ráda by...
„Ne!“
Prudce pohlédli směrem, odkud zazněl hlasitý protest plný zoufalství.
Řítila se k ním žena v otrhaných šatech a s rozcuchanými tmavými vlasy. Tvář měla zmučenou, zakopávala si o sukni, divoce šermovala rukama. „Ne! Neodvážejte ho!" Klopýtla a upadla, ale hned se zase zvedla. „Je můj! Je to můj Folcard! Ach neberte mi ho!"
Zastavila se několik kroků od mladé dvojice. Ze všech sil lapala po vzduchu, v prstech žmoulala lem otrhané sukně. Bledý obličej i paže měla poškrábané, v neupravených kadeřích se jí zachytilo suché listí a větvičky. Tmavé oči žhnuly jako šílené. „Prosím." Padla na kolena a sepnula dlaně. „Je to můj Folcard. Nechala jsem ho tady v domě." Podívala se na čadící hromadu suti. „Jeho i Cecily jsem nechala doma s tatínkem a šla jsem na pole. Ale pak přijeli vojáci. Schovávala jsem se v lesích..." Ramena se jí prudce roztřásla. Zakryla si obličej rukama. „Proboha..."
„Uklidněte se, ženská," zabručel Jarnac. „Nechtěli jsme vám ho ukradnout. Vstaňte."
Žena se zatvářila nedůvěřivě a vyškrábala se na nohy. Attica pobídla grošáka a předala jí dítě. Chlapeček se podíval na svoji matku a hystericky se rozvřeštěl. Kopal nožkama do vzduchu a šermoval rukama.

Žena ho divoce přivinula k sobě, jako by se bála, že jí ho dívka zase sebere. „Folcarde," domlouvala mu. Sesunula se na kolena, přitiskla obličej k hlavičce svého syna a rozplakala se.
„Madam?" ozval se po chvíli Jarnac. „Co nám můžete říct k tomu přepadení?“
Attica se domnívala, že tázaná není odpovědi vůbec schopná. Kolíbala se dopředu a dozadu a mačkala k sobě své dítě. Oči měla zavřené a ustavičně opakovala jeho jméno.
„Paní?“ nedal se rytíř.
Žena prudce rozlepila víčka, jako by si náhle uvědomila, že její společníci dosud neodjeli. „Vojáci!“ V jejím obličeji se objevil děs. „Bůh nás ochraňuj! Povídali, že vyjednávání v La Ferté Bernard selhalo a Filip vytáhl do boje. Podmanil si La Ferté Bernard, Montfort - a taky Beaumont a Ballon. Ale nikdo neočekával, že se objeví i tady.“
„Co král Jindřich?“ naléhal Jarnac.
„Jindřich?“ Ženin obličej ztvrdl zlostí. „Prý utekl do Le Mans.“
Jarnac zvedl hlavu, nepřítomně se zadíval na protější kopce a chopil se otěží.
„Co budeme dělat?“ otázala se Attica. „Nemůžeme odjet a nechat ji tu s dítětem samotnou.“
Rytíř na ni pohlédl přimhouřenýma očima. „Co navrhuješ?“ zeptal se suše. „Vzít ji s sebou?" Znovu věnoval pozornost ubohé ženě. „Přežil ještě někdo kromě vás?“
Oslovená vzlykla a přikývla. „Ti, kdo pracovali na polích. Většinou utekli do lesa. Jenom ti, kdo zůstali ve vesnici...“ Obrátila se k troskám toho, co bývalo jejím domovem, a Attice neušlo, jak v tu chvíli zestárla.
Jak se s tím vyrovná? táhlo dívce hlavou. *Jak se člověk může vypořádat s takovou krutostí, ztrátou a hrůzou? Jak?*
„Attiko. Attiko?“
Uvědomila si, že na ni Damion zírá prázdnýma, přimhouřenýma očima. Vítr si pohrával s jeho černými kadeřemi, obličej měl jako vytesaný z kamene. Náhle jí byl dočista cizí. Stál před ní odtažitý, nebezpečný cizinec.
„Musíme jet,“ oznámil jí podivným hlasem. Díval se na ni, jako by věděl, nač myslí. Třeba ano. Od prvopočátku tvrdí, že v ní čte jako v otevřené knize.
Hrdlo se jí stáhlo, nemohla mluvit. Chopila se otěží, přikývla a pobídla koně.

„Co podnikneme teď?" otázala se o hodně později.
Teprve nyní si uvědomila, že se ubírají jiným směrem. Předtím směřovali na východ, nyní míří k jihu.
Jedeme do Le Mans. Doufejme, že cestou nenarazíme na armádu.“ Krátce na ni pohlédl. „Jsi v pořádku?“
Attica cítila, jak jí hoří tváře. „Ano."
K večeru dorazili k rozlehlé louce poblíž potoka. Hned za mělkým brodem se utábořilo patnáct dvacet poutníků v prostých šedých hávech. Ostražitě vzhlédli a prohlíželi si nově příchozí. Z několika ohnišť stoupal kouř, ve vzduchu se vznášela vůně dušeného masa a brambor.
Z hloučku lidí vykročil muž ve vyrudlé kněžské sutaně a zamířil k Attice a Damionovi. Tmavě hnědé vlasy mu na spáncích prokvétaly stříbrem. Z opáleného

obličeje varovně svítily šedé oči. Robustní postavou i způsobem chůze spíše připomínal válečníka než duchovního. Avšak Damionovi neušlo, že pravý rukáv jeho hávu je prázdný.
„Dobrý večer, otče," pozdravil zdvořile rytíř. „Přijeli jsme v míru a nemáme v úmyslu škodit."
Kněz se na něho zahleděl uhrančivým zrakem. „Zřejmě si přejete přenocovat v našem ležení." Vstřícně ukázal k ohňům. „Rádi se s vámi rozdělíme o jídlo. Zručný šermíř se nám bude hodit v případě, že kolem potáhne vojsko."
Damion poplácal hnědáka po zpoceném krku. „Měli jste tu čest s Filipovou armádou?"
„Naštěstí ne, ale viděli jsme její práci." Kněz potřásl levým rukávem svého roucha a podal Damionovi ruku poznamenanou léty, kdy vládla mečem. Jsem otec Sebastian. Vedu skupinu poutníků z Caen do kostela svatého Martina v Tours."
Smutně se usmál. „Bohužel jsme si nevybrali nejvhodnější dobu. Proslýchá se, že se Jindřich stáhl do Le Mans a Filip mašíruje na Tours. "
„Také se mi to doneslo." Rytíř stiskl muži levici. „Damion de Jarnac." Pak ukázal hlavou na Attiku, která schválně zůstávala vzadu a snažila se nevzbudit moc pozornosti. „A tamhle je Atticus ďAléríon, můj pobočník."
Jarnac?" Mužův stisk zesílil. Svíral Damionovu ruku déle, než bylo zapotřebí. „Myslel jsem si to. Hodně se podobáte svému bratrovi." Damion se měl co ovládat. „Vy jste Simona znal?"
„Než jsem si navlékl sutanu, byl jsem mužem meče. Já a Simon jsme spolu prožili učednická léta."
Damlon se mu vymanil. „Chápu." ucedil, aniž spustil z kněze zrak. „Klidně odjedeme, jestli chcete."
Otec Sebastian chytil hnědáka za uzdečku. „Můj synu, ať už se v minulosti odehrálo cokoliv, nyní jsem sluhou božím. A Boží milosrdenství je nevyčerpatelné, stejně jako schopnost odpouštět. Zůstaňte prosím a přidejte se k nám. Později si můžeme promluvit o vašem bratrovi. Znám historky, které byste třeba rád slyšel."

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Rychle se setmělo.
Attica se hřála v záři jednoho z ohňů. Téměř zapomněla na pohár piva, jejž svírala v ruce. Ospale mžourala do plamenu. Jeden z poutníků - štíhlý světlovlasý chlapec - dalekosáhle bájil o liturgických zpěvech a hymnech. Damlonoví už šla z jeho řečí hlava kolem, ale dívka se v duchu bavila.
„Jestli existuje způsob, jak zachytit délku tónů," mudroval muzikant se svraštělým obočím, „pak jej neznám. Ale stejně jako ostatní jsem něco slyšel..."
Jarnac přikývl, vyprázdnil čiši vína a natáhl se po měchu, aby si přilil. Attica si všimla, že celý večer vytrvale nasává, aniž by na něho měl vypitý mok větší vliv.
Vycítila, jak je napjatý. Znepokojovalo jí to. Jako by zmínka o bratrovi otevřela staré nezhojené rány. Damion zaznamenal, že ho kradmo pozoruje, a obdařit ji širokánským úsměvem. Avšak jeho oči dál zůstávaly ve střehu a nebezpečně se leskly.
Zabloudila pohledem k otci Sebastianovi. Krčil se na opačné straně ohniště před stařenou, jež měla natolik pokroucené nohy, že chodila jen s pomocí dvou holí. Duchovni jí masíroval bolavé chodidlo a tiše k ní promlouval.
Musí to být dobrý kněz, pomyslela si Attica. Zná život, veškeré jeho radosti, smutky i zoufalství. Ví, co je to slabost, pokušení a selhání. Přesto ani na chvíli nepochybuje o nekonečném milosrdenství božím a schopnosti odpouštět.
Přemítala, co asi Jarnac provedl, že potřebuje boží shovívavost.
„Doslechl jsem se o jednom římském opatovi, jenž zdokonalil notový zápis vytvořený svatým Guidem," pokračoval dychtivě mladík. „Prý přidal sedmou notu a pojmenoval ji *si* - samozřejmě na počest Sancte Ioannes..."
Svým prohlášením přitáhl Attičinu pozornost. Chlapec stál po Jarnakově boku a ona předpokládala, že se Damion jeho žvaněním pouze baví. Pojednou jí došlo, že její přítel z nadšeného muzikanta systematicky doluje informace.
Dopila pivo, postavila pohár stranou a chystala se něco říct. Vtom si všimla, jak rytíř zostražitěl. Na něco se upřeně díval.
Otočila se, aby sledovala směr jeho pohledu, a zjistila, že kněz se přestal věnovat stařeně a osaměle stojí v povzdálí, jako by na někoho čekal.
Jarnaka přestalo zajímat víno. „Omluv mě," prohodil k mládenci, aniž odtrhl zrak od otce Sebastiana.
Attica se začala zvedat, ale Jarnac jí položil dlaň na rameno. „Je pozdě. Měla by ses prospat," pošeptal jí do ucha. Pohlédla mu do obličeje zahaleného stíny. „Ty taky." Zavrtěl hlavou. „Nejprve si musím s někým promluvit."
Dívala se, jak odchází. Připojil se k vyčkávajícímu duchovnímu a beze slova se odebrali stranou. Vysoký, soukromými běsy pronásledovaný mladý rytíř, jenž nevěří v milosrdenství boží, a bývalý válečník, který v ně uvěřil.

Yvette trůnila ve svém vyřezávaném křesle, jež s ní přicestovalo až z Châteauhaut, a pobaveně si prohlížela sbírku mečů a dýk, vystavenou na stěnách komnaty Renoufa Blissota na hradě Laval. Oceňovala jemnou řemeslnou práci, znala hodnotu použitého zlata, stříbra i drahých kamenů, přesto nepovažovala tyto nástroje smrti za krásné.
„Zdá se, že část vaší sbírky chybí," poznamenala s pohledem upřeným na prázdnou skobu.
„Odnesla ji moje neteř," odvětil Renouf. „Zřejmě mohu považovat za štěstí, že se nerozhodla osobně mi zbraně vrátit. Například prostřednictvím mých zad."
Yvette přenesla pozornost zpět k drobnému černovlasému muži, sedícímu na třínožce u dubového stolu, zkrášleného nádherným stříbrným svícnem. Hostitel se jí líbil. Oceňovala jeho štíhlé pružné tělo i uhrančivé šedé oči. Bohužel není tak schopný, jak by si člověk přál.
„Copak je obtížné udržet jednu devatenáctiletou holku pod zámkem?" rozčiloval se Gaspard. Nervózně přecházel po komnatě.
Renouf se opřel lokty o stůl a položil bradu na spojené ruce. „To mi pověz ty, Gasparde," ucedil posměšně. „Tobě utekla dřív než mně."
Gaspard ukázal obviňujícím prstem na Yvette. „Tady to máš! Copak jsem ti nepovídal, že bychom si měli pospíšit? Jenže ty sis musela vzít na cestu polovinu věcí z hradu. Kdykoliv někam jedeme..."
Yvette ze stříbrného podnosu vybrala bonbon a vhodila si jej do pusy. „Sedni si, Gasparde, zbytečně se vyčerpáváš."
„Prchají na východ," prohlásil Renouf Blissot a pohodlně si natáhl nohy před sebe. „Do La Ferté Bernard. Před několika dny zabili dva moje rytíře - alespoň předpokládám, že to byla Jarnakova práce. Obral je o koně a výstroj. Od té doby uprchlíky nikdo nespatřil." Pohlédl na Yvette. „Věděla jste o Richardových a Filipových plánech?"
„Ne. Harcourt sice něco naznačil, ale pouze okrajově."
Renouf zavrčel: „Škoda že si nedával pozor na jazyk i před Attikou."
„Tušíš, jaké dokumenty skrýval v breviáři?" Gaspard se zhluboka napil vína.
Hradní pán zavrtěl hlavou. „Ne. Ale pokud byly určené Janovi a dostanou se do nesprávných rukou, skončí to katastrofou."
„Podle mě bychom měli předpokládat, že už se tak stalo," mínila Yvette a vstala. „Je pozdě. Nyní se odeberu do té půvabné komnaty, kterou jste pro nás nechal přichystat." Zamračila se na manžela, který si zhluboka přihýbal z číše s vínem. „Dlouho neponocuj, Gasparde. Brzy ráno odjíždíme."
Manžel chtěl něco říct, ale zaskočilo mu a rozkuckal se. ,
„Odjíždíme?" nechápal.
Yvette se zastavila s rukou na klice. „Jestli Attica utekla k Jindřichovi, nebude snadné dostat ji zpět. Zamíříme proto do La Ferte Bernard a ty předneseš svou stížnost před Filipem. Je přece Jindřichův oddaný spojenec."
„Ale já už ji nechci," trucoval Fulk. Zvedl se z okenního výklenku, kde si hrál s vrhem štěňat. „Nemůžete očekávat, že se s ní ožením poté, co uprchla s tím rytířem." Zhnuseně ohrnul ret, jako by ucítil něco ošklivého. „Odmítám paběrkovat po jiném muži."

„Nebuď hloupý!" utrhla se na něho Yvette. „Odmítni Attiku a místo spojence budeme mít na krku dalšího nepřítele. Roberta ďAlérion." Varovně synovi pohrozila prstem. „Ty si ji zkrátka vezmeš, chlapče, i kdyby nosila pod srdcem parchanta toho rytíře. Oženíš se s ní a basta!"

Attica se probudila. Obklopoval ji naprostý klid, jenž se snáší na svět v pozdních nočních hodinách těsně předtím, než začne svítat.
Oheň dohořel, avšak vzduch byl stále vlahý. Otočila hlavu a ze zvyku zapátrala po Jarnakovi. Zjistila, že je sama.
Opřela se o lokty, zhluboka se nadechla a napínala zrak ve snaze odlišit ho od ostatních spáčů. Netušila, zda je mezi nimi i otec Sebastian. Znovu se položila, zavřela oči a pokoušela se odpočívat. Jenže nenacházela klid.
Proto se tiše posadila, obula si boty, zabalila se do pláště a zvedla z tvrdé země. Aniž o tom uvažovala, vydala se k potoku.
Tma jí zde připadala ještě černější, bylo zde pusto a prázdno. Slyšela, jak vítr ševelí ve větvích stromů. Avšak noční tvorové umlkli. Jako by svět zadržel dech a chystal se na nové ráno.
Vtom ho spatřila. Stál na malé vyvýšenině nad potokem, smutná osamělá postava. Vydala se k němu. Její kroky tlumila vysoká tráva zmáčená rosou. Byl k ní otočený zády, ale dobře věděl o její přítomnosti, neboť ji oslovil ochraptělým hlasem: „Neměla by ses tu potulovat."
Ve vzduchu se vznášelo napětí. Attica cítila, jak rudne. Uvědomovala si, že se pohybuje na hranici něčeho krásného a nebezpečného. Měla by se obrátit na patě a odejít, než bude příliš pozdě. Místo toho si stoupla těsně k Damionovi. „Všichni v táboře spí."
Ani se nepohnul. „Tohle jsem nemyslel a ty to dobře víš."
Prohlížela si jeho zakaboněný profil. „Nevěřím, že bys mi ublížil," prohodila, třebaže to byla lež. Vždyť už ji poznamenal tím, že jí dal nahlédnout do svého světa a ukázal jí, jaký může život být. Co by mohla prožívat, kdyby se narodila jako někdo jiný. A ještě víc ji raní toho dne, kdy ji její smysl pro čest a povinnost přinutí, aby se s ním rozloučila.
V tom okamžiku se na ni Damion podíval zdánlivě znuděnýma očima s těžkými víčky. „Kdybychom se neovládli, mohlo by tě to zničit"
„Já vím," hlesla.
Muž ji propaloval intenzivním pohledem, který důvěrně znala. Srdce jí tlouklo jako splašené.
„Já vím," opakovala sotva slyšitelným šepotem. „Já vím a je mi to fuk."
Damion popuzeně trhl hlavou a nasál nosem vzduch. „To si jenom myslíš."
Neovládl se a prudce sevřel dívku v náruči. „Jsi přesvědčená o tom, že se sama v sobě vyznáš a na ničem ti vlastně nezáleží. Avšak nedokážeš si představit, co všechno může z téhle patálie vzejít"
„Asi ne." Opájela se jeho osobitou vůní. „Ale dovedu si spočítat, jaký bude můj život bez tebe. Nezvládnu ho." Dlaněmi se opřela o mužovu širokou hruď. Cítila, jak se chvěje. Zjevně sváděl tuhou bitvu sám se sebou. V obličeji se mu zračilo napětí, takže se zdál ještě nebezpečnější a pohlednější než jindy. Neušlo jí, jak zatíná zuby.

„Attiko, prosím..."
Přitiskla mu špičky prstů ke rtům, aby ho umlčela. „Damione," špitla a vzala jeho zarostlý obličej do dlaní. Nespouštěla ho z očí.
Muž jako by náhle ztratil všechny zábrany. Se zasténáním jí prudce přivinul k sobě. Hladově ji líbal.
Byl plný ohně. Dívka k němu zoufale lnula a uvědomovala si, že ji jeho žár připravuje o poslední zbytky sebekontroly. Chtěla se mu dostat blíž, ale v cestě jí stálo oblečení. Toužila přimknout se k Damionovi nahou kůží a klouzat dlaněmi po hladkém reliéfu jeho rozpáleného těla.
Věděla, že ho spaluje tatáž touha. Prýštila z jeho smělých doteků. Přes tuniku laskal její bradavky. Zakoušela něco mezi bolestí a extází. Jestli se Damion nepokusí zmírnit její muka, dozajista na místě zemře.
„Attiko...," zašeptal s ústy přitisknutými ke křivce jejího hrdla.
Zabořila mu štíhlé prsty do haleny. „Ne. Nepřestávej. Tentokrát ne."
Podíval se na ni. Zardíval se, oči mu rozčileně jiskřily. „Nestojím za tuhle oběť. Za tohle riziko." Zavrtěl hlavou. „Vždyť mě vůbec neznáš. Netušíš, čím vším jsem se provinil."
Divoce potřásala hlavou ve snaze všechno popřít. „Byla jsem u toho, když jsi zabíjel. Viděla jsem to."
Zjizvenýma rukama stiskl její křehké dlaně. „Nemáš ponětí o tom nejhorším."
Dívka pozvedla propletené prsty k ústům a políbila Damionovi ruku. „Copak to nevidíš? Nezáleží mi na tom. Na ničem nezáleží."
Zesílil sevření, až to skoro bolelo, a pak ji pustil. „Mně ano."
„Proč?" Zacloumal jí záchvat paniky. Nejradši by tomu zabedněnci zabušila pěstmi do hrudi, aby se vzpamatoval. Kéž by ho mohla uchopit do náruče, přivinout k hrudi a ukonejšit jako nešťastné dítě. Toužila něco podniknout. Cokoliv, co by Damionovi zabránilo, aby se od ní ustavičně odvracel. „Proč?" naléhala. „Protože považuješ za svou *povinnost* mě před *sebou* chránit?"
Muž zíral do dáli. „Ano."
Attica se hystericky zachichotala. Znělo to téměř jako vzlyknutí. „Zadrž, milý rytíři." Objala se, aby potlačila chvění. „To říkáš ty, člověk, který se vysmívá všem zásadám kavalírů? Navenek jimi pohrdáš a ve skutečnosti se jimi striktně řídíš!"
Ostře se na ni podíval. „Nedělej ze mě něco, co nejsem."
„Kdepak. Vyslechni mě. Ať už jsi provedl svému bratrovi cokoliv, neznamená to, že v sobe nemáš kousek cti. Nejsi tak špatný."
V tichu, které se rozhostilo, zřetelně slyšeli zurčení potoka. Damion se od ní znenadání odvrátil a zamířil na jeho břeh. Attica stála na místě, ani se nehýbala. Vyčkávala.
„Když bylo mé matce čtrnáct," spustil muž sytým, melodickým hlasem, „rodina ji zasnoubila s mužem, se kterým se nikdy předtím nesetkala."
Damion se odmlčel, ve vzduchu se vznášelo napětí. Svěřoval se jen s obtížemi. „Byl to tvůj otec?" zeptala se tiše Attica.
Smutně si povzdechl. „Hugh de Jarnac klidně mohl být jejím dědečkem. Avšak matčina rodina prahla po vlivném spojenectví a jejich dobře vychovaná dcera to chápala a nic nenamítala."
Jaký byl?"

„Moc si na něho nepamatuju. Vlastně jsem ho ani pořádné neznal. Byl mi cizí. Vzpomínám si na jeho urostlou postavu, dunivý hlas a věčně špatnou náladu. Radši jsem se mu klidil z cesty. Když mi bylo devět, zahynul při lovu. Myslím, že se mi ulevilo."
Attica si vzpomněla na svého otce - usměvavého a shovívavého Roberta d' Alérion. To matka k ní neměla žádný vztah a držela se od ní co nejdál. A dosud drží. „Co tvůj bratr?" zeptala se.
Zčistajasna ustal vítr a na okolní krajinu se snesl zvláštní klid. „Moje matka byla Hughova druhá choť. Z prvního manželství měl otec syna, který byl o pouhý rok starší než moje matka. Jmenoval se Simon."
Attica přistoupila k Damionovi blíž, ale ani se na něho nepodávala. „Takže tvůj otec už dědice měl."
„Vlastně rovnou dva. Simon se oženil velice mladý. Jeho žena po porodu zemřela a zanechala mu syna. Novou manželku bratr nikdy nehledal."
„To svoji zesnulou choť tolik miloval?" odvážila se zeptat.
Jarnac se hořce ušklíbl. „To sotva. Neoženit se, protože miloval moji matku. Manželku svého otce. A ona zbožňovala jeho."
Attice ohromeně nasála vzduch do plic. „Oba museli ukrutně trpět." Dobře věděla, že taková láska je odsouzená k zatracení. Bylo naprosto nemyslitelné, aby se vdova provdala za syna svého zesnulého muže. Církev považovala takový svazek za incest a trestala jej smrtí.
Dívka nedokázala odolat. Musela se Damiona dotknout. Bála se, že ji odežene, ale vzal ji za ruku a propletli si prsty. „Jak se s tím vypořádali?*' vyzvídala.
Muž si ji přivinul k hrudi, takže mu neviděla do tváře. „Po Hughově smrti matčina rodina vyslovila přání, aby se k nim vrátila spolu s částí svého věna, ale ona odmítla. Prohlásila, že bude spolu se svým synem vychovávat vnuka zesnulého chotě. Avšak netrvalo dlouho a vyrojily se první klepy."
Atiica si opřela hlavu o Damionovo rameno. „Věděl jsi o jejich poměru?"
Muž objal dívku kolem pasu a zabořil obličej do jejích vlasů. „Zpočátku ne. Byl jsem mladý a oni diskrétní. Posléze mě poslali k mému strýci a jemu se nějakým zázrakem povedlo udržet mě v nevědomosti. Na nějaký čas. Krátce poté, co jsem oslavil třinácté narozeniny, se mi začali ostatní chlapci kvůli mé matce posmívat. Stalo se to ve stájích. Málem jsem je tehdy pozabíjel."
Na okamžik se odmlčel. „Řádil jsem jako zběsilý, ale v koutku duše jsem věděl, že ti kluci mají pravdu. Cítil jsem, že nenaleznu klid, dokud si nepromluvím s matkou.
Strýc se mě pokoušel zadržet. Jednoduše jsem ho srazil k zemi. Vzal jsem si jednoho z jeho koní a rozjel se domů."
Attica tušila, co bude následovat. Musela zatnout zuby, protože jinak by Damiona požádala, aby přestal.
„Tu noc se přihnala strašlivá bouře. Lilo jako z konve a blesk střídal blesk, takže světla bylo jako ve dne. Do hradu jsem dorazil za svítání. Bušil jsem do brány, aby mě vpustili dovnitř, ale pro burácení hromu mě strážný neslyšel. Posléze jsem se přece jenom dočkal.
Nedokázal jsem vydržet do rána, proto jsem vtrhl do ložnice své matky a... tam jsem je našel."

Attica se mu beze slova otočila v náruči tak, aby mohla pohlédnout do jeho bledé, ztrhané tváře a uštvaných očí. Damion nepřítomně hleděl do dáli a zároveň se probíral jejími vlasy.
„Bylo mi pouhých třináct let, Attiko. Byl jsem moc mladý, abych pochopil, co ti dva pro sebe navzájem znamenají. Bral jsem to tak, že moje matka znesvětila památku svého zesnulého chotě a bratr otce. Simonovi jsem zazlíval, že zostudil celou naši rodinu."
Dívka se nedokázala na něho dál dívat. Zabořila mu obličej do haleny, hrdlo měla stažené bolestí. „Ach, proboha... Ne…" Cítila, jak Damionovi rozčilením buší srdce.
„Tasil jsem meč a vyzval bratra na souboj přímo tam, v matčině ložnici. Přirozeně to odmítl. Ale já mu nedal pokoj. Pronásledoval jsem ho, kam se hnul, a ohrožoval jej svou zbraní. Byl dočista nahý. Bránil se stoličkami, plášti.... vším, co měl po ruce. Avšak zdráhal se chopit svého meče a postavit se mi. Matka plakala. Sténala. Prosila mě, abych přestal."
Attica zavřela oči. Představila si burácení hromu, oheň skomírající v krbu a do nitky promáčeného rozzuřeného chlapce s lesknoucím se mečem v ruce. Uměla se vcítit do utrpení krásné ženy, jež s vytřeštěnýma očima hledí na dva znesvářené muže, které z hloubi srdce miluje.
„Po určité době mi matka přestala domlouvat a mrštila po mně hliněný džbán. Trefila mě do ramene. Zřejmě mi chtěla vyrazit meč z ruky, avšak já pouze zakolísal. Přesně v tom okamžiku se mě Simon pokusil odzbrojit... Můj meč mu hladce proklál hruď."
Nechtěl jsi ho zabít," zašeptala.
Probodával ji očima, tvářil se vážně. „Ale ano, chtěl. Chtěl jsem ho zabít."
Zavrtěla hlavou. „Ale ne takhle."
„Ne, jenže na věci to nic nemění." Ostře polkl. „Bylo mu pouhých devětadvacet let, Attiko. O dva roky víc, než je nyní mně."
„Co se stalo s tvou matkou?" otázala se tiše.
Muž se náhle zdál odtažitý, z jeho výrazu mrazilo. „Vstoupila do kláštera."
„A ty ses vydal na křížovou výpravu?"
Přikývl. „Opustil jsem dům svého strýce a vstoupil do služeb sira Rauveho."
„Setkal ses ještě někdy se svou matkou?"
„Ne."
Přišlo jí ho nesmírně líto. Z očí jí vytryskly slzy. „Ach Damione…"
Pohladil ji klouby prstů po tváři. „Neplač pro mě, Attiko. Je to moje tragédie, ne tvoje. Kvůli svému mládí jsem neměl potuchy, co je to beznadějná vášeň a neodolatelná touha. A právě to je sblížilo. Nyní všemu rozumím a Bůh mi pomáhej, abych se s tím dokázal vyrovnat." Povzdechl si. „Teď se vrať do tábora."
Ani se nepohnula, srdce jí bušilo. Třásla se touhou, poháněla ji zvláštní odhodlání. Beze spěchu rozepnula sponu pod krkem a její plášť se se zašustěním snesl do trávy. Vzápětí v ní se žuchnutím přistál opasek.
Obloha nad jejich hlavami bledla, blížilo se svítání. Vítr zaháněl uvadající noc.
Dívka si odhodlaně rozvázala tuniku a přetáhla si ji přes hlavu.
„Attiko " napomenul ji Damion plaše, když si sundávala punčochy. „Nedělej to."
Metodicky se svlékala, až zbyl jen pruh plátna věznící jej ňadra. Odvinula jej z hrudi, proměnil se v širokou bílou stuhu u jejích nohou.

Stála před mužem nahá jako prst. Cítila, jak její rozpálené tělo ovívá vánek, a připadala si nesmírně svobodná a vzrušená. Damion se ani nepohnul, ale oči mu plály výmluvným světlem.
Natáhla se po jeho ruce a přiložila si ji na ňadro. „Ozkoušej, jak je plné. Zrálo jen pro tebe.“
Chtěl ucuknout, ale nedovolila mu to. Putovala jeho dlaní po svém těle. „Tady mě máš. Otevírám se ti.“
Muž spalovaný touhou zasténal a vášnivě dívku objal. Dychtivě ji políbil. „Attiko," zalykal se a divoce bloudil dlaněmi po jejím těle. „Obávám se, že nedokážu být dostatečně něžný."
Zatnula mu nehty do ramen. „Není třeba,“ zavzdychala a přimkla ho k sobě blíž. „Prostě tě potřebuji."

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Položil ji na kopičku pomuchlaného oblečení a uvelebil se mezi jejími stehny. Svým mohutným tělem zastínil blednoucí oblohu, na níž se třpytily poslední hvězdy. Stal se celým Attičiným světem, ten tmavý rytíř s drsným obličejem a očima planoucíma nekonečnou láskou.
Objala ho pažemi kolem pasu a rukama spočinula na pevných hýždích. Tiskla ho k sobe blíž. Hladil ji po bradě a tvářích. Cítila, jak se chvěje touhou.
„Moc po tobě prahnu" přiznala, „a ničeho se nebojím."
Zakryl její ústa svými a horoucně ji líbal. Prsty nořil do dívčiných hedvábných vlasů, mazlil se s jejími ústy.
Tráva kolem nich podmanivě voněla, potok zurčel, rodil se nový den plný příslibu.
Mužovy hrubé ruce laskaly dívčina sametová ňadra a rozdmýchávaly v jejím klíně novou vlnu žádostivosti. Netrpělivě se pod ním vrtěla. Vadilo jí, že je stále oblečený. I ona se chtěla opájet hebkostí jeho pokožky. Chtěla Damiona svléknout, ale to už se jeho zvědavá ruka přesunula z plochého bříška do rozpáleného lůna. Lačně je zkoumal a jako by tím obnažil každý nerv panenského těla. Attica hlasitě lapala po dechu a úžasem třeštila oči. Cítila, jak do ní vklouzl mužův prst, a povzdechla si. Pevně semkla víčka, prohnula se v zádech a zcela se poddala neobvyklému prožitku.
„Proboha, Attiko, moc se omlouvám, ale nemůžu..." Odtrhl se od ní, oči mu hořely dychtivostí. Rozčileně zápasil s tkanicemi svých kalhot. Všimla si, jak se zachvěl, a pevně ji popadl za boky. V obličeji se mu zračilo odhodlání.
Vzápětí se cosi neuvěřitelně hladkého dralo do jejího klína, a přestože si právě tohle moc přála, musela se ovládat, aby leknutím neucukla.
Damion ji popadl za ruce a přišpendlil je za její hlavou. Nato se do ní zcela ponořil.
Vykřikla. Umlčel její protest svými ústy. „Pšššt," domlouval jí, zatímco zasypával dívčin sladký obličej polibky. Zachvívala se pod ním. Ostře vnímala, jak je tvrdý a horký, že ji celou naplňuje. „To jsem jenom já," domlouval jí a Attica se ke svému úžasu rozechvěle zachichotala.
Znovu ji políbil, vlasy se jí otřel o tvář. Když se přestala chvět, jal se mírně pohupovat v bocích. Attica zadržela dech. Mírnou bolest vystřídal překvapivě příjemný tlak, jenž s každým zhoupnutím narůstal, mohutněl a měnil se v čirou radost a zároveň v nesnesitelná muka jejich lásky.
„Prosím." zalykala se slastí, „ach prosím." Připadalo jí, že se pokoušejí zachytit cosi nádherného, slibného, avšak nepolapitelného.
„Lásko sladká." Damion vzrušené oddechoval. Vklouzl prsty mezi jejich spojená těla a jal se milou dráždit v samém středu jejího ženství.
Attica cítila, jak cosi v jejím lunu exploduje, a nesnesitelný žár vystřídalo blažené potěšení. Jako v mlze sledovala, jak Damion zaklonil hlavu a semkl víčka. Tvářil se, jako by prožíval nevýslovná muka. Naposledy se mohutně zhoupl v bocích, tělo se mu orosilo potem a on se od ní překotně odtáhl.

Zadýchaná dívka ho sevřela v náruči a přimkla k sobe. Věděla, že jeho sémě skončilo v trávě, aby ji uchránil před početím. Avšak ohledy, které na ni bral, nikterak neumenšily bolest a smutný pocit prázdnoty rozpínající se v jejím nitru.

Zatoužil navždy Attiku svírat v náruči. Jenom ji tak držet
Dobře věděl, jaká dovede být láska. Když se vetře člověku pod kůži a přidá se k ní touha, stane se z ní nebezpečné vlivná síla. Ačkoliv tohle dobře znal, namlouval si, že on jejímu vábení dokáže odolat. Nyní se cítil láskou pokořený.
A příšerně se jí bál.
Cítil, jak se k němu Attica tiskne ňadry. Zhluboka si povzdechla. „Nejspíš bych se teď měla stydět," přiznala tiše, „ale jsem plná radosti. A bezbřehého štěstí."
V přibývajícím světle se kochal jejím půvabným obličejem. Napadlo ho, že by se na něj mohl dívat věčně. Kéž by mu bylo dopřáno pohlédnout na své děti a vnoučata a spatřit v jejich obličejích Attičiny rysy smíšené s jeho. Náhle nedokázal snést pomyšlení na život bez ní.
„Brzy se rozední," usmála se.
„Nemyslíš, že by svatí poutníci utrpěli šok, kdyby nás tady našli?"
Dotkla se jeho líce a zazubila se. „Mohli by."
Povzdechl si a uchopil do dlaní její zadničku. „Vydržel bych se s tebou milovat celé hodiny, Attiko. Chtěl bych si dát pořádně načas a všude se tě dotýkat. Rukama. Rty. I jazykem." Dychtivě ji políbil.
Na nebi zacvrlikal skřivánek.
„Tak vydrž do večera," vyzvala ho se smíchem. Zasténal a přitiskl čelo k jejímu.
„A v posteli," dodal a nespokojeně se zavrtěl na tvrdé zemi. „Měli bychom si nějakou najít."

Když se vraceli do tábora, plála nad obzorem rudá záře. "Vysoká tráva jim dosahovala ke kolenům, tiše si šeptala a její vůně dívce připomínala dávno minulá léta ztraceného dětství. Sevřela Damionovu ruku ještě pevněji. Podíval se na ni a usmál se.
Láska, rozpínající se v jejím srdci, ji naplňovala veselím, ovšem zároveň se ozýval strach. Attica si namlouvala, že až bude s otcem probírat otázku svého manželství, Etienne ji podpoří. Chtěla věřit, že Robert ďAlérion, věrný sluha krále Jindřicha, nepřipustí, aby jeho dcera skončila v domě zrádců. Starý panovník jistě Damiona velkoryse odmění za jeho neochvějné služby a otec bude nakonec rád, že smí statečného rytíře počítat do své rodiny. Potřebovala mít něakou naději. Kdyby nemohla doufat svinula by se na zemi do klubíčka a na místě zemřela.
Vítr přinášel mračna kouře, linoucí se z rozdělávaných ohňů. Vůkol se ozývalo vzrušené mumlání. Neočekávala, že poutníci už budou vzhůru. Damion se zčistajasna zastavil a přimhouřenýma očima sledoval vzdálené kopce.
Vtom se dostavilo hrozivé poznání. ..Co je to?" Dotkla se rytířovy paže.
Ukázal bradou na planoucí obzor. „Slunce nevychází na jihu, Attiko."
„Co to znamená?'
Zavrtěl hlavou, ale cosi v jeho výrazu jí napovědělo, že to moc dobře ví.

„Damione..." Náhle se odmlčela. Spatřila totiž před sebou unaveného, zpěněného koně, jehož boky se chvěly vyčerpáním. U ohně stál zaprášený muž se ztrhaným obličejem a rozmlouval s otcem Sebastianem. Jakmile si duchovní příchozích všiml, chlácholivě se dotkl mužova ramene a zamířil k mladé dvojici.
„Opravdu to nemůže být Tours?" zeptal se ho Damion, sotva k nim kněz dorazil. „Zdá se to příliš blízko."
Sebastian zavrtěl hlavou. „Kdepak. Vypadá to, že Filip tažení na Tours pouze předstíral. Místo toho zaútočil na Le Mans." Očima bývalého vojáka probleskla vzpomínka na města, která vyplenil. „Citadela se prý dosud drží, ale město je v plamenech."
„Co Jindřich?" vyhrkla dívka.
Kněz se k ní otočil. „Prchá do Normandie. Všichni šlechtici ho opustili, zbyla mu jen hrstka rytířů, kteří ho doprovázejí."
Étienne,, blesklo dívce hlavou a zmocnil se jí takový děs, že se vzmohla na pouhé přikývnutí. Sebastian se vracel ke svým ovečkám.
„O bratra se neboj," chlácholil ji Damion, jako by jí četl myšlenky. „Jindřichovi se podařilo uprchnout dřív, než Filip stačil město obsadit. Étienne je s ním."
Dívka zírala na rudou záři a třásla se po celém těle**.** Měla pocit, že se jí rozpadl celý svět.
„Co si teď počneme?“
„Vydáme se do Normandie. Co jiného nám zbývá?" Ruku v ruce kráčeli k místu, kde uvázali svoje koně. Ptáci se začínali probouzet, poskakovali ve větvích a štěbetali. Attica zaklonila hlavu a pozorovala je. Nedokázala pochopit, všechno vypadá jako obyčejně, rodí se nový den plný příslibů, avšak její život se hroutí.
„Nedaleko odsud je klášter," prohlásil zčistajasna Damion. „Navštívíme jej, a teprve potom se vydáme do Normandie."
Attica k muži udiveně vzhlédla. „Ty chceš jet do kláštera?“
Ve vzduchu se vznášelo zvláštní napětí. „Tamější abatyší je Isabelle d'Anjou," prohlásil posléze podivně drsným hlasem. „Potřebuji si s ní promluvit o té francouzské šifře."
Isabelle d'Anjou kdysi bývala známou patronkou trubadúrů. Vlastně víc než to. Sama skládala verše i hudbu. Attica si náhle na něco vzpomněla a zmocnila se jí podivná tíseň.
„Domnívala jsem se, že Isabelle d'Anjou dávno zemřela." Pohladila grošáka po sametovém chlípí.
„Kdepak, pouze složila řeholní slib"
„Ty ji znáš?"
„Znám." Znělo to, jako by považoval tuto odpověď za dostatečnou. Přesto posléze dodal: „Jestli existuje způsob, jak zaznamenat délku tónu, ona o něm bude vědět."
„Jindřich byl poražen," připomněla Attica, aniž spustila zrak z koně stojícího jí po boku. „K čemu nám teď bude rozluštění francouzské šifry?"
„Ještě to neskončilo. Král míří do Normandie, aby zverboval svoji armádu. Nevzdá se, dokud bude žít."
Rozechvělými prsty hladila grošáka po nozdrách. *Kdyby jí nezbyla ani jiskérka naděje...* V hrudi ji zabolelo, jako by zapomněla dýchat. Avšak sotva zhluboka nasála vzduch do plic, bolest se zhoršila.

„Pokud Jindřicha svrhnou," hlesla tiše, „bude otec trvat na mém sňatku, aby posílil spojenectví se Salersovými a tím pádem i s Richardem. Nikdy mi nedovolí zasnoubení zrušit."
„V tom případe se musíme přesvědčit, že Jindřich dál sedí pevně na trůně. Nemyslíš?“
Ačkoliv se až dosud úporně vyhýbala jeho pohledu, nyní se musela na Damiona podívat. Zíral na ni pronikavýma zelenýma očima. Kéž by se jim dokázala vyhnout!
Odvrátila se a spočinula zrakem na páru bílých hus, jejichž křídla elegantně rozrážela svěží ranní vzduch. Vycítila, že se Damion postavil za ni. Ani se jí nedotkl. Sledovali vzdalující se ptáky.
„Husy prý tvoří páry na celý život. Když přijdou o partnera, jiného si nehledají. Jednoduše vedou osamělé životy." Odmlčel se. „Slyšela jsi o tom?"
„Ano." Uchopila muže za ruku právě v okamžiku, kdy se slunce vyhouplo nad obzor a zalilo krajinu svou zlatou září.
Damion si propletl prsty s dívčinými a jemně milou přiměl, aby se k němu otočila a pohlédla mu do očí. „Ty jsi moje partnerka na celý život, Attiko. Bez ohledu na to, co se stane, jinou už nikdy milovat nebudu."
Sklonil hlavu, aby si podmanil její ústa něžným polibkem, který příliš rychle skončil.
Když se vraceli s koňmi zpátky do tábora, pátrala Attica po husách. Avšak obloha zela prázdnotou, jako kdyby tu nikdy nebyly.

Le Mans se vyhnuli širokým obloukem a pozdě odpoledne dorazili do kláštera Sainte Geneviève.
Tiskl se k úpatí kopce shlížejícího na zelené údolí řeky Loiry. Nyní slouží benediktýnskému řádu, avšak starobylé, nízké kamenné budovy jsou mnohem starší. Společenství žen zde žije již od pátého století. Avšak zázraky se zde začaly dít až po smrti vážené poustevnice jménem Geneviève.
Sestupovali po příkré stezce ke klášteru. Attica se zvědavě rozhlížela kolem sebe. Přemítala, co přimělo krásnou, bohatou a proslulou ženu, jako je Isabelle d'Anjou, hledat útočiště ve zdejších skrovných budovách.
Klášter Sainte Genevieve vstoupil ve známost svou oddaností Bohu a prostotou, neměl žádný majetek ani vliv. Avšak Isabelle ve svém předchozím životě patřila mezi uznávané šlechtičny. Byla praneteří Viléma z Akvitánie a manželkou mocného pána z Poitou, k jehož dvoru se sjížděli nejvýznamnější učenci, hudebníci, básníci a umělci své doby. Bylo obtížné představit si tuto světaznalou ženu ve zdejším nuzném prostředí.
Dorazili k bráně. Damion si sundal helmici a stáhl z hlavy kapuci drátěné košile. Seskočil z koně a pěšky zamířil ke službukonající jeptišce. Attica se bezděčně pousmála. I bez vojenské výstroje působil rytíř na tomto místě plném míru a pohody nepatřičně.
„Dobrá sestro," oslovil Jarnac jeptišku a věnoval jí svůj nejvlídnější úsměv. „Přijeli jsme navštívit vaši abatyši. Kdybyste byla tak laskavá..."
„Válečníci nejsou v tomto domě vítáni. Sem smějí vstoupit pouze poutníci a ti, co prosí o almužnu." Řeholnice se odmlčela a očkama jako korálky pohrdavě sjela rytíře od hlavy až k patě. „Ale bojovníci ne."

Damion se popuzeně napřímil, chřípí se mu zachvělo zlostí. Attica potlačila úsměšek. Se zájmem sledovala, jak se muž snaží ovládnout hněv a nahradit jej úsměvem. „Dobrá sestro," doširoka rozhodil ruce, jako by se vzdával, „ochotně se vzdám meče i dýky a přenechám je ve vašem držení. Jen když budete tak hodná a uvědomíte o našem příjezdu matku představenou..."
Baculatá jeptiška zhnuseně zabručela. „I bez meče a dýky zůstáváte válečníkem. Nejste zde vítán. Odejděte."
Žena se chystala vzdálit, avšak zastavilo ji Damionovo vzteklé zasyčeni. V dlani mimoděk sevřel jílec svého meče, jako by se jej chystal tasit. „K čertu s vámi, sestro. Nikam nepůjdete!"
Jeptiška úžasem vytřeštila oči a otevřela pusu.
„Nechte na pokoji svůj meč a přestaňte obtěžovat mou sestru," ozval se klidný, melodický hlas za Attičinými zády.
Otočila se na patě a stanula tváří tvář elegantní ženě v černobílém hábitu. Měla nádherné zelené oči a krásný obličej bez vrásek, přestože se už dávno rozžehnala se svým mládím.
Žena se nedívala na ni, nýbrž na zpupného rytíře. V hladkém obličeji zdánlivě bez věku se neprojevil ani náznak emocí. Avšak oči nedokázaly skrýt šok a záblesk naděje, jenž se vzápětí přetavil v ohromený úžas, posléze v jistotu a radost, již pro změnu vystřídala ostražitost.
„Damione," hlesla abatyše a obyčejný stříbrný kříž na její hrudi poskočil, jak se prudce nadechla.
Dívka se zahleděla na svého společníka, jenž nespouštěl z jeptišky zrak. Větřík si pohrával s jeho tmavými vlasy. Ani se nepohnul, obličej měl stejně bezvýrazný jako matka představená.
Váhavě k ní vykročil. Pak natáhl ruce a v hrubých, bojem poznamenaných prstech sevřel ženiny bílé dlaně. „Madam."
Zvolna klesl na kolena, sklonil hlavu a uctivě jí políbil ruku. „Přišel jsem poprosit o odpuštění."
„Můj synu, synu..Odmlčela se, hlas se jí třásl. Pevně svírala jeho ruku. „Konečně jsi přijel."

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Byla mu naprosto cizí, tahle zbožná žena v prostém hábitu řeholnice. Kdysi bývala jeho matkou. Radostně se smála, když na vratkých nohou učinil své první krůčky. Vedla jeho prstíky na strunách harfy. Dokázala se s ním vášnivě přít. A pak ji začal nenávidět, protože zradila svého manžela. A zabil muže, jehož milovala.
Vzhlédla od vína, které svařovala. Vysokými okny cely pronikala dovnitř zlatá sluneční zář a změkčovala rysy matčiny tváře. Čtrnáct let. Neviděl ji čtrnáct let. Pořád je krásná.
A ostražitá.
„Proč zrovna teď?" otázala se. „Po všech těch letech... Proč zrovna nyní?“
Damion seděl na hrubé stoličce u koše na uhlí. Přimhouřenýma očima sledoval, jak matka míchá horký nápoj. Zůstali spolu sami. Isabelle pozvala Damionova „pobočníka“ na malé občerstvení, ale Attica zdvořile odmítla. „Podle mě si máte o čem povídat,“ špitla tiše.
Obrátila se k odchodu. Damion ji chytil za ruku. „Měl jsem tě varovat. Moc mě to mrzí. Nechápu, proč mi činilo takovou potíž se přiznat.“
Dívka mu povzbudivě stiskla dlaň. Výmluvně se usmála. „Ty to nechápeš? Já ano.“
Muž zhluboka nasál sladkou vůni hřebíčku a skořice. Přinutil se odpovědět na matčinu otázku. „Přivedly mě sem dva důvody. Jeden je osobní, druhý se týká krále Jindřicha, jemuž sloužím.“
„Aha.“ Nalila víno do obyčejných dřevěných pohárů a jeden mu podala. „Nejprve se tedy věnujme Jindřichovi."
Muž opatrně usrkl horkého nápoje a jal se matce líčit vše, co věděl či nevěděl o francouzské šifře.
„Hodně toho vím, ale dokud nemám ponětí, jak označit délku tónu, nejsou mi moje znalostí nic platné."
„Jeden takový zápis vskutku existuje," prohlásila Isabelle, když skončil. „Vytvořila jej v Katalánsku jistá benediktýnka. Ale málokdo o něm ví."
Zíral na ni přes okraj svého poháru. „A ty jej znáš?"
Dlouze mu hleděla do očí, jako by pečlivě zvažovala odpověď. Pak noblesně vstala a chopila se voskové tabulky a jehly, ležících na polici. „Napíšu ti ho." Položila psací potřeby na dubový stůl.
Sklonila se nad tabulkou. Damion se zájmem postavil pohár, opřel se o dlaň a soustředěně studoval symboly vyryté do vosku. „Ano," pravil po chvíli. „Už chápu, jak se může notový zápis proměnit v šifru."
Abatyše k němu přisunula tabulku. „Nicméně samotné noty ještě nepředstavují tajný kód."
„Kdepak. Ale slyšel jsem jistou melodii a později mi padl do rukou rozluštěný text. Pokud pomocí tohoto notového zápisu porovnám píseň s rozšifrovanou zprávou, zjistím, v čem spočívá Filipův princip."

„Hmm," broukla matka. Zdálo se, že ji nepřesvědčil. „Slyšela jsem, že Jindřich ti chce dát odměnou za tvé služby ruku své schovanky Rosamund. Tím pádem se staneš hrabětem z Carlyle."
Muž sebou trhl a tabulka s rachotem přistála na stole. „Kdo ti to kčertu řekl?"
Žena povytáhla elegantní obočí. „Ďábel s tím nemá nic společného, drahý synu. Zpovědník anglického panovníka je můj bratranec. Copak jsi na to už zapomněl?"
Damion se jen tak tak ovládal, aby nekřičel. „Doufejme, že nebývá vždycky tak indiskrétní."
„Vždycky ne. Pouze ví, že dychtivě čekám na každičkou zprávu, která se tě týká."
Matka nemusela víc dodávat. Prostá odpověď úplně stačila. Ruce držela klidně sevřené v klíně, tvářila se vážně. Avšak do jejích slov se promítlo čtrnáct let bolesti a touhy..., a nekonečné, zoufalé naděje. I on pocítil hořkou lítost.
„Moc se omlouvám," špitl.
V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho. „Proč jsi tedy přijel, Damione? Proč zrovna teď?"
Chtěl jí toho tolik říct. Až příliš mnoho. Jenže pojednou nevěděl jak na to. Slova se mu vzpříčila v hrdle. Musel se odvrátit. Přistoupil k oknu směřujícímu na nádvoří.
Díval se na tu část kláštera, kam mají příchozí přístup. Doufal, že zahlédne Attiku, ale prostranství zelo prázdnotou.
„Pověz mi, Damione, když tedy máš v úmyslu oženit se s jednou z Jindřichových schovanek, co je to za dívku, která tě doprovází?" vyzvídala Isabelle klamně vlídným hlasem.
Prudce se k ní otočil. „Jak jsi to poznala?"
„Že cestuješ se ženou?" Shovívavě se usmála. „Oči jí zahoří pokaždé, když se na tebe podívá, milý synu." Široce se zazubila. „Napadlo mě, že buď jsi na Východě přišel na chuť zvláštním choutkám, anebo je ten tvůj pobočník s velikýma očima a dlouhýma nohama přestrojená dívka."
Potlačil smích a chopil se kotlíku.„Dáš si ještě víno?"
Zavrtěla hlavou. Opatrně proto dolil pouze svůj pohár. „Předpokládám, že zmíněná dáma není Rosamund z Carlyle."
„Kdepak. Je to dcera komtesy ď Alérion, Attica."
„Aha. Rozhodně nevypadá na holku z chalupy. Jak dlouho už jí děláš společnost?"
Damion se opřel o hrubou zeď a foukal do poháru. Poté se zhluboka napil horkého kořeněného nápoje. „Víc než týden."
Slyšel, jak matka zadržela ohromením dech. „Potom upřímně doufám, že dosud nejsi zasnoubený s Jindřichovou schovankou, protože ďAlérion bude jistě požadovat, aby sis jeho dceru vzal."
Damion propaloval Isabelle pohledem. Ženě začínalo zvolna svítat. Pochopila a náhle pocítila znepokojení a soucit. „Tak proto jsi přijel," hlesla. „Ach Damione, neříkej mi, že je někomu zaslíbená."
Přikývl. Krutá realita ho drtila. „Třináctiletému klukovi, jenž vstoupil ve známost jako Fulk Tlustý. Je synem vikomta de Salers."
„On ani jeho rodiče jistě nebudou o takový sňatek stát."
„Myslíš poté, co jsem budoucí nevěstu připravil o čest?" zavrtěl hlavou. „Alérionovi jsou mocný rod a Attica má dostat věnem tři hrady, které Salersovi považují za

strategické body. Za takových okolností by Yvette neváhala oženit svého syna s běhnou se zaječím pyskem."
„Co na to ďAlérion?"
Damion prudce odstoupil od stěny. „Zdá se, že Salersovi přeběhli na Richardovu stranu. Znamená to, že pokud Jindřich zvítězí, ďAlérion o ně nebude stát. Avšak pokud se starý král dočká porážky... Inu, Robert bude potřebovat vazby na Richarda."
Odmlčel se a znovu se zadíval z okna. Na nádvoří se objevila vysoká novicka. Noblesně si vykračovala. Byla radost se na ni dívat. Věděl, kdo to je, aniž k němu vzhlédla.
Vypůjčila si řeholní šat, aby se mohla snáze pohybovat v ženské komunitě. Přesto ho na jejím zjevu něco znepokojilo. Pohled na Attiku v úboru jeptišky ho natolik vyděsil, že bezděčně sevřel v dlaních okenní parapet. Měl se co ovládat, aby nevykřikl na protest.
Ozval se za ním matčin hlas. „Tys jí neřekl, že jsem tady?"
Zavrtěl hlavou.
Po krátké odmlce se Isabelle zeptala: „Ví to?"
Věděl, nač se ptá. „Ví, že jsem zabil Simona de Jarnac a proč. To je všechno."
Rozhostilo se ticho plné starých vzpomínek, bolesti a očekávání. Damion opatrně pohlédl na svou matku.
Seděla s rukama v klíně, držela se zpříma a hlavu měla vysoko zdviženou. Ve svých dvaačtyřiceti letech byla pořád krásná, bystrá a plná života. Člověka zákonitě napadlo, jak asi snáší okleštěný život jeptišky, jejž si sama dobrovolně zvolila. Bylo jí patnáct, když Damiona porodila, a dvacet osm, když její syn zabil jediného muže, jehož kdy milovala. Milovala ho víc než svůj život, víc než čest, víc než Boha. Poté sem přišla jako pokorná novicka. Vzdala se světských radostí i svého bohatství. Zavrhla život, který dosud vedla.
„Pořád ti chybí?" zeptal se tiše.
Zmučeně si povzdechla. „Každou vteřinu."
Damion ostře polkl, ale neodvrátil se. „Proč ses sem uchýlila? Byl to projev pokání za spáchané hříchy?"
S údivem sledoval matčin hořký úsměv. „Kdepak. Hledala jsem zde klid."
„A našla jsi ho?"
Zaváhala. „Svým způsobem."
Povzdechl si. „Potom jsem rád."
Přistoupil k matce, poklekl před ní a uchopil její ruce do svých. Připadaly mu velmi drobné, křehké a studené. Nepamatoval si ji tak malou.
„Vím, že po tobě nemohu žádat, abys mi odpustila. Na to jsem ti moc ublížil. Ale věř mi, že mě to upřímně mrzí," prohlásil. „Lituji, že jsem Simona zabil a tebe zavrhl. Avšak nejvíc je mi líto, že jsem nepochopil..." Hlas se mu zlomil. „Že lásce se nedá ubránit."
„Damione." Pevně stiskla synovy ruce. Dlouze mu hleděla do očí, přetékala emocemi. „Každý den jsem se modlila, abys mi dokázal odpustit. Ale tohle jsem nechtěla. Nikdy jsem si nepřála, abys hloubce mého utrpení porozuměl skrze vlastní bolest."
Smutně se pousmál. „Třeba je to moje pokání."
„Snad. Modleme se, aby to bylo pouze tvoje pokání, a ne osud."

Byl to místní kaplan, kdo přivezl z vesnice zvěst, že starý král Jindřich nemíří do Normandie, nýbrž na jih do Chinonu.
„Do *Chinonu?*' Attica zírala na Damiona jako na zjevení. „Ale... proč?"
„Nemám ponětí. To je poslední věc, kterou bych od Jindřicha čekal." Chlácholivě Attiku objal. „S rozbřeskem se vydám na cestu a po tobě chci, abys tu zůstala."
Užasle se na něho podívala. „To odmítám. Pojedu s tebou."
„Vyslechni mě, Attiko. Ať už se děje cokoliv, Jindřich potřebuje znát Filipovu tajnou šifru. A to co nejdříve. Když pojedu sám, budu o hodně rychlejší." Odmlčel se. **„A** ve větším bezpečí."
Smutně mu hleděla do očí. Právě použil jediný argument, proti němuž nemohla nic namítnout. Damion si připadal jako mizera, ale udělal by cokoliv, aby ji uchránil před rizikem.
„Nechci, abys někam jezdil," přiznala. „Nechci, abys mě opustil."
Propletl si prsty s jejími a přitáhl dívku blíž k sobě. „Já vím. Ani já po tom netoužím." Hladově se zmocnil sladkých úst.
„Dávej na sebe pozor." V sametově hnědých očích se třpytily slzy. Dívka se vpíjela pohledem do jeho tváře, jako by si vrývala do pamětí každičký její detail.
Znovu ji políbil. „Budu."

Blížilo se svítání. Chladný noční vzduch byl prosycený mlhou. Damion rychlými pohyby hřebelcoval svého hnědáka. Lucerna visící u jeho stání šířila přátelské žluté světlo, avšak zbytek stáje tonul v temnotě.
Zrovna se chopil sedlové deky, když zaslechl kroky. Zvedl hlavu. Na prahu konírny stanula postava v tmavém plášti. Očekával, že za ním přijde Attica, ale místo ní se dostavila Isabelle.
Hřebec k ní otočil hlavu a odfrkl si. Kopyty nehlučně podupával ve slámě. „Kde je tvůj pobočník?" otázala se matka.
„V kuchyni. Bezpochyby cpe do mých sedlových brašen tolik jídla, že by tím nasytila menší armádu. Proč se ptáš?“
„Protože by mě zajímalo, co přede mnou tajíš."
Muž uhladil deku koni na hřbetě a podmanivě se usmál. „Co tě vede k přesvědčení, že jsem před tebou cosi zamlčel?"
„Zaprvé tvůj úsměv," přiznala, což ho rozesmálo. „Attica by možná uvěřila, žes mi pověděl všechno, ale já vím, že sis něco nechal pro sebe."
Usadil sedlo na hřebcových širokých zádech. Včera v noci, po večerních modlitbách, spolu s Attikou navštívil abatyši v jejích komnatách. Attica ženě vyprávěla o svém útěku, nejprve z domu Salersových, poté od svého strýce. Už tehdy vycítil, že matka ví o jeho tajemství.
„Damione, pokud hodláš to nebohé dítě nechat u mě, domnívám se, že bych měla všechno vědět." Odmlčela se. „Čistě pro případ, že by ses nevrátil."
„Dobrá. Včera v noci, když jsme si povídali o pařížském dvořanovi, vikomtese ze Salers a Attičině strýci, pamatuješ, co jsi prohlásila?"

„Řekla jsem, že to zní, jako by se proti Jindřichovi spikli všichni šlechtici od Bretaně po Maine."
Přikývl. „Zní to neuvěřitelně jen do té doby, dokud si neuvědomíš, co spojuje Salersovy, pána z Lavalu a krále."
„Étienne ďAlérion," špitla.
Přikývl a přetáhl koni přes hlavu uzdečku. „A kdyby jenom to. Étienne patří k hrstce lidí, kteří znají pravý důvod mé cesty do Bretaně a Irska."
„Znal jej i Renouf Blissot?" Damion přikývl.
Matka si ho prohlížela jasnýma, inteligentníma očima. „Attica netuší, že podezíráš jejího bratra?"
Odvrátil se. „Ne."
„Myslím, že děláš chybu, když to před ní tajíš."
Nevesele se uchechtl. „Skutečně se domníváš, že by zde byla ochotna zůstat, kdyby to věděla?"
Isabelle zavrtěla hlavou. „Ne." Sňala z háčku lucernu a posvítila synovi do tváře. „Pověz mi, Damione, kdybys měl volit mezi loajalitou k Jindřichovi a životem Attičina bratra, co by sis vybral?"
Obloha začínala blednout. Kohout kokrháním vítal rodící se den. Damion uchopil koně za otěže a otočil ho hlavou ke dveřím. Na hrudi pocítil podivnou tíhu. Zhluboka se nadechl vzduchu prosyceného důvěrně známým odérem koní a sena. Připadal si rozervaný na kusy.
Zahleděl se ven na krajinu zastřenou mlhou. Zaslechl kroky. Blížila se k nim Attíca. Pospíchala za ním, protože netušila, co se chystá učinit.
Vycítil vedle sebe přítomnost své matky. Neodpověděl na její otázku. Ani nebylo třeba. Oba odpověď předem znali.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Attica pospíchala po úzkém točitém schodišti, sotva popadala dech. Kožené podrážky jejích bot rytmicky pleskaly, dlaněmi se opírala o kamenné stěny věže. Běžela, co to šlo, potila se, odírala si kůži o hrubě otesané zdi. Nemohla se dočkat, až stane na vrcholu hlásky a naposledy ho uvidí.
Do obličeje ji udeřil ledový vzduch. Přiskočila k oknu s výhledem na údolí a sevřela v prstech studený parapet. Přes střechy klášterních budov hleděla k silnici ztrácející se v borovém lese.
A tam ho spatřila, na kraji hvozdu. Osamělého jezdce na velkém tmavém hřebci. Mezi stromy se dosud povalovaly cáry mlhy, ale slunce již vystoupalo nad obzor a zalesklo se na mužově helmici.
„Damione!" zvolala a zvedla paži, aby mu zamávala.
Otočil se, zvedl hlavu a podíval se na klášter. Plášť se kolem něho vzdouval v ranním větru. Neklidný kůň pod ním tancoval. Náhle se vzepjal na zadní a obrovskými předními kopyty hrábl vysoko do vzduchu. Damion krátce zdvihl dlaň na pozdrav, pobídl hřebce a odcválal.
Attica pomalu spustila ruku. Z hrudi se jí vydral bolestný vzlyk. Ostře se nadechla ve snaze potlačit lítost. Přitiskla si pěst ke rtům. Zaslechla totiž za sebou lehké kročeje a šustot šatů.
Chladná ruka se dotkla jejího ramene. „Pojď, mé dítě," pravila Isabelle ď Anjou. Attica se otočila a vrhla se do náruče matky představené.

„Vím, že ti Damion vyprávěl, co se stalo té noci," pravila Isabelle d'Anjou. Shlížela na vlnky melodicky šplouchající o břeh rybníka. „Tehdy před čtrnácti lety."
Attica seděla na nízké kamenné zídce a pozorovala abatyši. Stála před ní rovná jako svíce, naprosto usmířená. Jakmile Damion odjel, odebraly se sem, k rybníku, jenž zásoboval klášter rybami. Slunce již rozehnalo všechnu mlhu a vzduch byl čistý a svěží. Nikde nespatřily živou duši a to byl důvod, proč sem zavítaly.
Attica se chopila narážky: „Obával se, že když se dozvím, co tenkrát provedl, zavrhnu ho. Ale to se mýlil."
Isabelle se ani nepohnula. „Damion ti neřekl pravdu, Attiko. Alespoň ne celou. Ani nemohl, neboť je vázán přísahou."
Slunce hřálo dívce do zad, přesto se zachvívala zimou. Nechtěla slyšet, co se jí Damionova matka chystá sdělit. „Nemusíte mi nic vykládat," namítla kvapně.
Abatyše se k ní obrátila, tvářila se stejně neproniknutelně jako její syn. „Přesto ti to povím. Jsem jediná, kdo na to má právo. Onu přísahu totiž Damion složil mně."
Dlouze se na dívku zahleděla, pak se zaměřila na vzdálené údolí. Bez hnutí zírala na obzor. Avšak Attiky se zmocnil dojem, že Isabelle pohlíží mnohem dál. Do samotné minulosti.

„Když jsem Simona de Jarnac poprvé spatřila, bylo mi čtrnáct let," spustila Isabelle klidným a vyrovnaným hlasem. „Patřil k družině, jež mě měla doprovodit do Poitiers, kde na mě čekal můj budoucí manžel, jeho otec Hugh."
„Noc před naším odjezdem začalo sněžit. Opatrně jsem kráčela k nosítkům a kdosi mi přispěchal na pomoc. Byl to Simon, ale tehdy jsem jeho pomocnou ruku nepřijala. Dokonce jsem se na něho ani nepodívala. Silou vůle jsem se totiž nutila nastoupit do nosítek."
Tuhle scénu si Attica dovedla lehko představit. Mrazivé ráno, sněhový poprašek, kopyta koní zvonící o zmrzlou zemi, od sametových nozder stoupají bílé obláčky. Mladé dívence se dělá mdlo z vědomí, že nadobro opouští svůj domov, děsí se budoucnosti.
„Dva kroky od cíle jsem uklouzla, ale Simon mě včas zachytil. Bylo to tak nečekané, že jsme oba vyprskli smíchy. Ve svých patnácti letech byl urostlý jako dospělý muž a moc mu to slušelo. Pohlédla jsem mu do očí a byla jsem ztracená. Navždycky."
Otevřené přiznání Attikou otřáslo. Z nějakého důvodu předpokládala, že se vztah mezi Isabelle a Simonem vyvinul až po Hughově smrti. Ovšem kdyby se ti dva spolu stýkali už dřív, nejednalo by se o pouhý incest, ale o cizoložství.
„Co jste udělala?" zeptala se Attica tiše.
„To, co jsem musela, samozřejmě. Nastoupila jsem do nosítek, odcestovala do Poitiers a provdala se za Hugha. Jenže jsem si nedokázala poručit a dál jsem se otáčela po Simonovi. Všímala jsem si, že ani já mu nejsem lhostejná."
Attica ani nedutala. Sledovala divoké kachny plovoucí na hladině rybníka.
„Existuje mnoho druhů lásky," pokračovala abatyše. „Ta naše byla hluboká, silná a čistá, ale zároveň... neukojená. Divoký hlad nás spaloval ve dne v noci, připravoval nás o vůli a podkopával naše odhodlání. Bojovali jsme s ním. Nějaký čas. Ale byli jsme velice mladí a Hugh často cestoval. Celé týdny ba i měsíce jsme zůstávali se Simonem sami."
„Nemusíte mi o tom vyprávět," namítla Attica.
„Tohle musíš vědět," trvala na svém Isabelle a zastrčila ruce hluboko do rukávů. „Až nastal den, kdy jsme si už nedokázali poručit. Poté jsme se vyděsili toho, co jsme provedli. Já zradila svého manžela, Simon otce. Ale přestože nás trápil pocit viny, ani na vteřinu jsme nepochybovali o tom, že to uděláme znovu. Proto se Simon rozhodl odejít z rodného domu.
Vrátil se až po Hughově smrti. Občas mě napadá, že synův odchod zlomil mému muži srdce. Naštěstí netušil, co bylo pravým důvodem jeho rozhodnutí."
„Nikdy se to nedozvěděl?" vyzvídala Attica.
„Kdepak. Přestože choval podezření, že Damion není jeho syn." Zvedla hlavu a poprvé se v jejím obličeji objevil náznak tragédie. „Proto na něho byl odmalička tvrdý a postaral se, aby po něm až na malý statek nic nezdědil."
Attica vyděšeně zaúpěla, jako by mohla odvrátit slova, jež nutně musela přijít.
„Hugh se nemýlil," pokračovala abatyše. „Nebyl Damionovým otcem, nýbrž dědečkem." Odmlčela se a nastalé ticho rušilo pouze bzučení včel.
„Simon nebyl Damionovým bratrem, Attiko, ale jeho otcem. Tu hroznou bouřlivou noc Damion zabil svého vlastního tátu."
„On o tom ví?" zašeptala dívka.

„Ví." Abatyše sklonila hlavu a černý závoj se jí svezl do obličeje. „Simon mu to prozradil těsně před svou smrtí."

Na kraji cesty ležela nahá zkrvavená těla mrtvých mužů. Přišli dočista o všechno - o výzbroj, boty, dokonce i kalhoty. Přesto se Attica přinutila pohlédnout jim do tváře. Čistě pro případ.
Zhrožené se odvrátila, zvedal se jí žaludek. *Díkybohu.* Žádný z voskových obličejů nepatří rytíři, jehož miluje. Přesto je znala. Byli to dva vojáci vyslaní z Châteauhaut.
„Kdybys padlo do rukou někomu jinému, princátko, byl by s tebou dávno amen."
Attica zalapala po dechu, srdce jí burácelo v hrudi jako zběsilé. *„Damione!* Díkybohu."
Ze stínu stromů vykročil urostlý hnědák. „Prokristapána, děvče, co tu pohledáváš?"
Zadívala se jezdci zpříma do očí. „Hledám tě."
Damion ji nevybíravě popadl za krk a přinutil otočit hlavu k nebožákům u silnice. „Koukni se na tamhle ty muže. Uvědomuješ si, co se ti mohlo stát?"
Vymanila se mu a srdce jí pokleslo. „Já vím."
Oči se mu zlostně blýskaly. „Tak proč jsi u všech čertů opustila klášter?"
Kurážně čelila jeho zlostí. „Chápu, že jsi mě chtěl uchránit před nebezpečnu, ale dospěla jsem k závěru, že se cítím lépe po tvém boku než ve zdech kláštera. Za necelý měsíc se můžu stát chotí Fulka Tlustého a nerada bych si po zbytek života vyčítala, že jsem s tebou mohla strávit víc času a nevyužila jsem toho."
V mužově obličeji se objevilo zvláštní napětí, jako by jen z posledních sil bojoval s přívalem emocí. „Prokristapána, Attiko," vydechl. „Můžeme být mrtví, dříve než se dostaneme do Chinonu."
Dívka polkla a rozechvěle se usmála. „Za tu cenu to stojí."
„Ty jsi blázen," vydechl. Předklonil se, sevřel v dlaních Attičin obličej a dlouze, zoufale ji políbil. „Neměl bych být rád, že tu jsi." Líbal ji na oči, čelo a nos. „Neměl bych, přesto rád jsem. Bůh mi pomáhej."

Za soumraku dorazili k malému statku. Působil dojmem, že se jeho majitelům dobře daří, ale když zamířili na jeho dvůr, shledali, že je dočista prázdný. Zdálo se, že ho obyvatelé opustili ve spěchu, aniž se obtěžovali zajistit vrata.
V blízké vesnici objevili jednoho z čeledínů. Sdělil jim, že rodina jeho pána se přestěhovala do nepohodlné tvrze v horách spolu s většinou služebnictva a vesničanů. Zdejší lidé netušili, kam se vydal anglický či francouzský král, rozhodně se však nechtěli připlést do cesty jejich vojsku.
„Myslím, že by pánovi nevadilo, kdybyste přenocovali v jeho příbytku," poznamenal čeledín s očima upřenýma na Damionův meč.
A tak na statku zůstali. V kuchyni se navečeřeli, pochutnávali si na klobásách, fících a okoralém chlebu, který si namáčeli do čerstvé smetany.
Damion sledoval, jak lampa vrhá do dívčina obličeje tajuplné stíny. Vzpomínal na oblá ňadra ve svých dlaních, na to, jak se Attica zachvěla, když spočinul rukou na jejím plochém bříšku. Připomněl si, jak moc se jí chtěl dotýkat i ale tentokrát zvolna, přesně jak slíbil.

Attica si elegantně otřela dlaně a usmála se na něho. Ruku v ruce vystoupali do panské ložnice.
Damion předpokládal, že si statkář odvezl zařízení s sebou, avšak uprostřed světnice stála masivní dubová postel s prachovými peřinami.
„Vida." Jarnac zabodl pochodeň do držáku na zdi. „Chtěli jsme postel, tak tady jednu máme."
Attica se zachichotala, když ji přitáhl k sobě. „Tohle bude naše svatební noc." Zvedl dívčinu ručku ke rtům a políbil ji. „Tímto se ti cele odevzdávám. Tělem i duší."

Sledoval, jak se pohybuje po místnosti a zapaluje lampy, pochodně a svíce. Každou chvíli se k němu otočila a zadívala se na něho. Botou přibouchl dveře. Prožívali osobitý druh zázraku. Obklopoval je takový klid, jako by skutečně byli sami na celém světě. Právě tohle teď potřebujeme, pomyslel si. Vlastní svět bez povinností a výhodných sňatků, bez zrádných bratrů a nebezpečných přísah věrnosti. Bez mučivých osudových voleb.
Attica stála bez hnutí uprostřed místnosti. Její oči se v pobledlém obličeji zdály obrovské, hruď se jí dmula očekáváním. V mužském oblečení a krátce zastřižených vlasech pojednou působila nesmírně křehce a zranitelně. Tolik ji v tu chvíli miloval, až to bolelo.
„Je to zvláštní," přiznala, „ale tenkrát na louce jsem vůbec nebyla nervózní. Zato teď jsem rozčilená až běda."
Postavil se před ni tak blízko, že se jí mohl směle dotknout, ale neudělal to. „Však já taky," zašeptal s úsměvem.
Zhluboka se nadechla. „Svlékneš se?"
Damion se jí podíval do očí. Ustoupil o krok, rozepnul si opasek a nechal jej spadnout na podlahu. Následovaly boty a kalhoty. Přetáhl si přes hlavu tuniku i s košilí a odhodil je stranou.
Attica se zhluboka nadechla, natáhla ruku a spočinula dlaní na mužově nahé hrudi. Ani se nepohnul. Líně ho hladila. „Já vím, že jen zhýralé ženské čerpají potěšeni z mužského těla. Jenže si nedokážu pomoct," přiznala se. „Muším se na tebe dívat, dotýkat se tě."
Začal jí rozvazovat halenu. „Jak můžeš mluvit o zhýralosti? Copak naše těla nejsou dílem božím? Měli bychom Pána velebit za to, jak vynikající odvedl práci."
Dívka se zazubila. „Na tobě si tedy dal opravdu záležet." Zadržela dech, když sklouzl rukama přes ňadra až dolů k pasu, aby ji zbavil opasku.
Pomalu ji zkušenýma rukama svlékal, až oba stáli nazí v záři mihotavých světel. Attica vzala muže za ruce a položila si je na svůj vosí pas. Damion ji přivinul k sobě a zabořil obličej do jejích vlasů. Voněla sluncem, loukou a osobitou vůní ženy. Zhluboka se jí opájel, oči měl zavřené. Kochal se tou prostou radostí objímat milovanou bytost. Radostí natolik pronikavou, až bolela.
Zabořil prsty do krátkých kadeří a políbil dívku na hladkou šíji. Cítil, jak se zachvěla. Zvrátila hlavu, hledala jeho rty.
Dychtivě se zmocnil jejích úst a horoucně je líbal. Stravovala ho divoká, bezuzdná vášeň.

Padli na široké lůžko pokryté kožešinou, tak měkkou a příjemnou. Attica spočívala na zádech, Damion se tyčil nad ní a upřeně jí hleděl do očí. Důvěrně se k sobě vinuli. Muž se zachvíval touhou, nejradši by si svou milou okamžitě vzal. Ale šlo mu především o její rozkoš.
Hladil ji očima, rukama i rty. Špičkou jazyka obkroužil jedno ňadro, potom druhé. Lačně sál temně růžovou bradavku a usmíval se, když Attica vykřikla slastí. Mazlil se s jejími ňadry, zkoumal všechna tajná zákoutí jejího těla.
Také se ho dotýkala. Učila se znát mužské tělo. Zachvívala se očekáváním.
„Patříme k sobě," oslovil ji Damion hlasem zhrublým touhou, „Přijmi mě do svého těla, neboť jsem jeho součástí."
Zašeptala jeho jméno a objala ho pažemi kolem krku. Ovinula Damiona dlouhýma nohama a vyklenula boky, aby mu byla ještě blíž. Spalovala je přímo nesnesitelná žádostivost.
Vášnivě se milovali, dokud nenastal čas, aby se od ní Kamion odtáhl. Opět byli dva. Každý sám za sebe. Damion svíral Attiku v náruči a tiskl ji pevně k sobě. Plakala. Noc se náhle zdála studená, temná a pustá.

Čtyři dny putovali magickou krajinou, která obklopuje řeku Loiru. Využívali každé příležitosti být spolu a zdálo se jim, že se pohybují v podivném soukromém světě. Ten skončil pátého dne, kdy se ocitli na náhorní rovině zvané Chinon.
Attica zastavila koně, zaklonila hlavu a zírala na vzdálený hrad. Ostře se rýsoval na skalním ostrohu, sálala z něj zvláštní hrozivá krása a majestátnost.
„Nerad bych, aby došlo k nějakému nedorozumění," pravil zčistajasna Damion, aniž spustil z pevnosti oči, „ale chtěl bych té požádat, abys Étiennovi neříkala, že umím rozluštit Filipovou šifru."
Dívka sebou polekaně trhla. „*Marjápanno,*" vydechla. „Snad ho nepodezíráš? *Étienna?*"
„Samozřejmě že ne," zaskřípal zuby. „Ale oba dobře víme, že Etienneův obličej je stejně čitelný jako tvůj. Obávám se, že by mu činilo potíže nechat si podobnou informaci pro sebe."
Sklonila zrak k otěžím, jež svírala v prstech. Ačkoliv se jí Damionova připomínka nelíbila, věděla, že je pravdivá. Kdykoliv bratr prožíval nějaké vzrušení, oči mu plály nadšením. Těšil se na dobrodružství. „Máš pravdu. Nic mu nepovím."
„Děkuji ti." Odmlčel se. „Attiko?"
Vzhlédla k němu. Tvář měl podivně napjatou. Prohánět se kolem nich vítr a pohrával si s listím jírovců i s jejich vlasy. Dívka věděla, že i její výraz je ztrápený.
„Bez ohledu na to, co se stane, tě budu vždycky milovat," slíbil.
„Já vím," povzdechla si a s těžkým srdcem sledovala, jak Damion pobídl koně a rozjel se k Chinonu.

Nikterak ji nepřekvapilo, že se k nim přibližně v půli cesty přidal Sergej.
Spatřili ho sedět na kraji louky poseté květinami. V ruce držel otěž svého koně, zády se opíral o kmen starého ořešáku. Bradu tiskl k hrudi, jako by dřímal. Pojednou se s trhnutím probudil.

„Máte zpoždění," ušklíbl se. „Čekal jsem vás už před hodinou."
Attica se podívala na Damiona, jehož oči se pobaveně blýskaly. Kdyby si před hodinou neudělali přestávku u odlehlého rybníka, dorazili by dřív.
„Jak se daří Jindřichovi?" zeptal se Damion, zatímco se mládenec drápal do sedla.
„Je nemocný. Vážně nemocný," odvětil Sergej. Náhle se tvářil ustaraně. „Proto se uchýlil sem a ne do Normandie, jak původně plánoval. Jestli má zemřít, chce skonat zde v Anjou."
„Což naprosto chápu." Damion se zamyšleně zahleděl na opevnění hradu. „Narodil se tu."
„Co můj bratr?" vyzvídala Attica.
„Tomu se daří dobře a stále věrně stojí při panovníkově boku. Z Le Mans jsme museli doslova utéct." Omluvně se podíval na Damiona. „Ale podařilo se mi zachránit všechny vaše koně, pane. I zavazadla." Kritickým okem zhodnotil rytířovo ošuntělé ustrojení. „Vypadá to, že se potřebujete nutně převléknout."
Damion se rozchechtal a jeho pobočník obrátil pozornost k Attice. „I pro vás jsem sehnal šaty, má paní. Avšak potřebovaly prodloužit, aby sukně nebyly moc krátké."
Attica se vděčně usmála. Netušila, jak mladík uhodl, že přijede spolu s Damionem, když původně měla zůstat u strýce v Lavalu.
Povolila grošákovi otěže a nechala ho courat se v patách ostatních koní. Napůl ucha poslouchala, jak se Damion Sergeje rychle vyptává a ten mu uvážlivě odpovídá. Čím víc se blížili k Chinonu, tím větší úzkost se jí zmocňovala. V době, kdy projížděli branou, se jí obavami a nadějí dělalo zle.
„Nezoufejte, má paní," domlouval jí vlídně Sergej, když jí u stájí pomáhal ze sedla. Udiveně se na něho podívala, ale to už se mladík prudce odvrátil a hovořil s čeledínem, který jim přiběhl na pomoc.
„Dojdi pro hraběte ďAlérion," poručil sluhovi tiše Sergej.
„Není třeba." Mladík ukázal bradou na kopec. „Už přichází."
„Můj otec je zde?" Dívčino srdce poskočilo radostí. Zalétla pohledem ke hradu a pátrala po robustní postavě Roberta ďAlérion. Místo něho spatřila vysokého štíhlého muže. Tvářil se vážně a kvapně se k ní blížil. „To přece není pan hrabě," namítla se smíchem. „To je..."
Poznání ji zasáhlo jako šíp. Hrdlo se jí bolestně stáhlo, srdce bilo na poplach. Spěchala k bratrovi.
„Étienne? Kde je táta?" Úpěnlivě mu hleděla do obličeje a vrtěla hlavou. „Pověz mi, že to není pravda. Proboha živého, popři to!"
Étienne na ni zíral, oči se mu leskly smutkem. Zhluboka se nadechl, už už otvíral pusu, aby sestře všechno vypověděl, ale slova mu uvázla v krku. Stejně na tom nezáleželo, neboť Attica vyčetla pravdu z jeho očí.
Bolest na ni udeřila přímo fyzickou silou. Dívka zkřížila paže na břiše a zalapala po dechu. Ucítila na rameni Étiennovu ruku, avšak ucukla před jeho dotekem. Náhle se na něho zcela nelogicky zlobila. Hněv ji opustil tak rychle, jako přišel, nešťastně zabořila obličej do bratrovy tuniky. „Ach tati," zašeptala. „Tati, tati."
Étienne na okamžik zaváhal, pak ji nemotorně objal. Trpělivě vyčkával, až sestra opláče zesnulého otce.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Attica stála na cimbuří hradu a nastavovala obličej horkému suchému větru vanoucímu od západu. Oči ji pálily.
Sama sebe nepoznávala. Tohle přece nemůže být ona, tahle žalem zdrcená žena, jež upírá nevidoucí oči na sluncem rozpálené střechy Chinonu. Nemohla uvěřit, že její otec už nežije. Že nikdy neuslyší jeho hromový hlas, nezahlédne prchavý náznak úsměvu. Bude ho postrádat po zbytek svého života. Nedá se na tom nic změnit. A právě to ji děsilo. Bylo toho na ni víc, než dokázala unést.
„Zemřel v Normandii," prohlásil Étienne a postavil se jí po bok. „Před několika týdny. Jakmile jsem se o tom dozvěděl, poslal jsem k Salersovým zprávu." Opřel se o zeď. „Jenže když k nim posel dorazil, ty už jsi byla pryč."
Cosi v jeho hlase ji přimělo se na něj podívat. „Říkáš to, jako bych podle tebe neměla nikam jezdit. Jako bych měla zůstat v Châteauhaut a nechat zrádce, ať Jindřicha klidně zajmou."
Neušlo jí, jak se bratr zapýřil. „To samozřejmě ne, ale... Prokristapána! Bál jsem se, že jsi také mrtvá. Mohlo se ti cokoliv stát. Cokoliv." Prohlédl si ji od hlavy až k patě a zaskřípal zuby. „Dobře vím, co je Damion de Jarnac zač, takže se neboj, že bych tě podezíral z jakékoliv nepatřičnosti. Ale strávila jsi s ním o samotě skoro dva týdny, Attiko. Jistě si uvědomuješ, že o vás lidi klevetí..." Odmlčel se a ostře polkl. „Naštěstí se Fulk Salers nerozhodl tě zapudit. Měl by na to plné právo, jak jistě víš. Tvoje věno by si směl přirozeně ponechat."
Ani se nepohnula. „Jak víš, že mě Fulk nezavrhl?" otázala se tiše.
Étienne se k ní otočil. „Protože Yvette je tady v Anjou. Požaduje, aby ses ihned vrátila, a ona ti mohla vystrojit svatbu."
Aíiica úporně pátrala v bratrově obličeji po vysvětlení. „Ty bys připustil, aby tohle zasnoubení trvalo? Spojil bys náš rod se zrádci, kteří se spikli proti svému panovníkovi?"
Muž náhle zbledl. „Váš sňatek je dávno domluvený, Attiko. Jindřich to chápe. Kdybychom jej nyní vypověděli, místo spojence bychom měli vlivného nepřítele. A kdyby k tomu došlo, snadno bychom přišli o všechny statky, které v Bretani máme. Vaše zasnoubení proto potrvá."
Poprvé si všimla, jak se Étienne za poslední měsíce změnil. Zeštíhlel, napadlo ji, zeštíhlel a zhrubl. Je mu pouhých jednadvacet let, ale kolmé vrásky, jež mu naskakovaly mezi obočím, když se chmuřil nebo přemýšlel, se už nadobro vryly do jeho čela.
„Kdysi ses mi svěřil, že s otcovým rozhodnutím provdat mě za Fulka osobně nesouhlasíš. Že považuješ na nesprávné, když po mně táta něco takového chce."
Étienne si nepřítomně prohrábl vlasy. Tohle gesto si pamatovala z dětství. „Tenkrát jsem si to opravdu myslel. Jenže to jsem na věc pohlížel jako tvůj bratr. Nyní jsem hlavou rodiny a konečně mi došlo, co tvým sňatkem otec sledoval."
„Étienne," pravila naléhavě. „Nechci se provdat za Fulka Salerse."

V bratrových kdysi něžných očích se objevilo podráždění. „Vždyť jsi se zasnoubením souhlasila, Attiko."
Nejradši by na něho zaječela: *Souhlasila jsem, protože jsem netušila, čeho se tím vzdávám. Neměla jsem o tom nejmenší ponětí.*
„Souhlasila jsi," opakoval významně bratr. „A složila jsi příslušnou přísahu. Jako byste již byli svoji, sestřičko. Stejně jako tvá duše náleží Bohu, tvoje pozemské bytí spočívá v rukou muže, který bude tvým pánem a manželem. A ať už se ti to líbí nebo ne, tím mužem je Fulk."

Z místa, kde stál, sledoval Damion Attiku, jak hovoří na hradbách se svým bratrem. Nelíbila se mu Étiennova bojovně napřímená ramena a dívčina hrdě zdvižená brada. Jako by se držela z posledních sil a potřebovala veškerou svou kuráž, aby dokázala bratrovi čelit.
Jestli budu muset, pomyslel si Damion, postavím se celému světu, aby zůstala mou. Avšak netušil, jak přesvědčí samotnou Attiku.
„Sloužil jsi mi dobře, Jarnaku," prohlásil Jindřich a poplácal ho po rameni. Upoutal tím rytířovu pozornost. „Kdyby mě tvůj pobočník včas nevaroval, chytili by mě Filip a Richard v La Ferté Bernard jako holuba. Zasloužíš si bohatou odměnu."
„To Attica ď Alérion si zaslouží vaše díky, ne já, Veličenstvo. Právě ona zjistila, že se proti vám chystá spiknutí a nasadila život, aby vás před ním varovala."
„Tvůj pobočník mi o všem vyprávěl." Starý král se zatvářil utrápeně. „Ovšem byl bych té dívce mnohem vděčnější, kdyby se jí podařilo mě varovat, aniž by na mě poštvala vikomtesu de Salers." Založil si paže na hrudi a na křivých nohou se dokolébal k oknu. Vítr si pohrával s jeho prošedivělými světlými vlasy, které na zátylku povážlivě řídly. „Pověz mi pravdu," vyzval Damiona po chvíli. „Připojil se můj syn Jan ke spiknutí?"
„Vím, že ho oslovili." Damion velmi pečlivě volil slova.
Jindřich sevřel ruku v pěst, zamával jí a zase ji spustil. „Ale přidal by se k nim, že ano? Otázka zní, zda listiny, které jsi získal, jeho zradu potvrzují, anebo představují pouhé pokušení."
„Tohle opravdu nevím, Veličenstvo."
Jeden z loveckých psů, kteří Jindřicha všude doprovázeli, se opřel vladaři tlapami o hruď. Nepřítomně ho pohladil. Díval se na svoje rytíře, kteří se na nádvoří cvičili k boji.„Jen se na ně podívej." Králova pihami posetá pleť se zdála nezdravě našedlá. „Ty mi vlastně říkáš, že mě jeden z nich zradil, ale nemůžeš mi povědět, který to je."
Damion si zastrčil prsty za opasek a uvažoval o jeho slovech. „Třeba existuje způsob, jak to zjistit." Bránil se pohledu na cimbuří, vzdoroval nepříjemnému pomyšlení, že oním zrádcem může být Attičin bratr. „Filip se domlouvá se svými kumpány prostřednictvím hudby. Přišel jsem tomu na kloub."
„Rozluštil jsi hudební šifru?" Jindřich lusknutím prstů přivolal psa a vykročil. Damion si všiml, že nemoc povážlivě zpomalila jeho kdysi energické kroky. „Geniálnost tohoto systému tkví v tom, že se Filipovi poslové pohybují z místa na místo zcela bez povšimnutí. Vyrozuměl jsem, že i tady na hradě je skupina potulných muzikantů a chystá se na představení."

Jindřich se zastavil tak překotně, až do něho málem vrazilo malé páže, nesoucí za ním pohár. „Prokristapána!" zhrozil se panovník. Oči mu hněvivě plály. „Okamžitě je nechám zajmout a mučit. Jestli je v mé družině nějaký zrádce, do západu slunce se to dozvím."
„Vaše Veličenstvo," mírnil ho Damion, „hudebníci znají jenom písně, ne poselství, které skrývají. Dokonce ani tajný kód. Rozhodně nemají ponětí, kdo z lidí, kteří zasedli k vašemu stolu, se zpronevěřil přísaze."
Jindřich si založil ruce v bok a bojovně vystrčil bradu. „Chceš mi tím naznačit, že mám ty darebáky nechat v míru odejít?“
„Říkám jenom to, že když necháte muzikanty odehrát, co mají nacvičené, zjistíme, co má Filip za lubem, aniž bychom v něm vzbudili nejmenší podezření."
Král nedůvěřivě zabručel. „Budou hrát celý večer. Jak zjistíš, která z jejich písniček obsahuje tajné poselství?"
„Klíčové skladby začínají opakovanou sérií stejných tónů. To už jsem vypátral."
„Hmm." Jindřich vzal z ruky roztřeseného pážete pohár a zhluboka se napil. „Dnes večer usedneš po mém boku, Jarnaku," prohlásil poté, co si otřel ústa hřbetem ruky. „Necháme ty zatracené brnkaly hrát. Snad se nakonec dozvíme, zda bychom některému z našich lidí měli prokázat tu čest a ozdobit naši bránu jeho hlavou nabodnutou na kopí.“
„Ano, Vaše Veličenstvo " uklonil se Damion. Na okamžik si dovolil spočinout očima na cimbuří, ale Attica a její bratr už zmizeli.

Seděla na kraji travou porostlého hradního vodního příkopu a srdce měla těžké obavami. Slunce se klonilo k západu a zalévalo svět narůžovělou září. Věděla, že za ní Damion přijde.
Otočila hlavu a s úsměvem sledovala, jak se k ní energicky blíží. Vítr si pohrával s jeho kadeřemi. Na sobě měl hnědou vlněnou tuniku u krku a na rukávech bohatě zdobenou výšivkou. Moc mu to slušelo.
Posadil se do trávy po jejím boku, oči mu vesele zajiskřily. Nikterak neskrýval, že se mu moc líbí, jak se kvůli němu vystrojila. V ženských šatech ji vídal pouze zřídka. „Sergej povídal, že tě tady najdu."
Objala si kolena pažemi. „Ani se neptám, jak to Sergej ví."
Damion se tiše zasmál. „Ne, to nedělej." Pojednou zvážněl. „Chápu to tak, že tvůj bratr trvá na zasnoubení s Fulkem."
Přikývla a zahleděla se na řeku. „Zítra si s ním o tom znovu promluvím. Až trochu vychladne a vrátí se mu jasné uvažování. Připadal mi rozčilený. Měl hrozný strach, aby se mi cestou sem něco nestalo." Odmlčela se. „Zatím jsem mu neřekla, co k sobě cítíme. Bála jsem se, že ho tím ještě víc popudím."
Rozhostilo se nepříjemné ticho. Pak se ozval Jarnac: „Co když bude Etienne trvat na tom, abys dodržela manželskou přísahu? Přemýšlela jsi, jak se v tom případě zachováš?“
Objala se ještě pevněji, jako by měla strach, že se rozsype pod tlakem okolností. „V tom případě vyhledám Jindřicha a vydám se mu na milost." Etienne jí to samozřejmě nikdy neodpustí. Srdce ji bolelo, když na to pomyslela, ale s tím se musí nějak vyrovnat. V opačném případě ztratí Damiona. Potíž tkví v tom, co si počne, jestli ji

Jindřich odmítne podporovat. Obávala se, že jí to Damion připomene, ale neudělal to.
„Attiko?"
Pohlédla na něho a spatřila v jeho tváři touhu. Omámeně se na ni díval, konečky prstů ji hladil po líčku. Skláněl k ní hlavu. Výrostci chytající na břehu ryby začali výskat. Damion věnoval své milé provinilé pousmání a nechal ruku klesnout.
„Musím se vrátit," omluvil se a vstal. „Jindřich je netrpělivý pán."
Dívka si opřela bradu o ruce a povzdechla si. „Sedím tu a přeju si, aby nás sem nikdy nohy nezanesly. Abychom dál pokračovali v cestě. Jen my dva. Navěky."
„Však se dočkáme společné budoucnosti," chlácholil ji. „Uvidíš." Ale pak ji opustil. Zanechal ji napospas jejím myšlenkám a osamělému ševelení větru.

Dlouho seděla u vody. Nechtělo se jí vrátit mezi dvorní dámy, u nichž byla ubytovaná. Stíny se začaly prodlužovat, zvon vyzváněl. Pochopila, že je nejvyšší čas se zvednout.
Sotva se napřímila, ozval se za ní ženský hlas: „Hledala jsem vás."
Otočila se a stanula tváří v tvář krásné ženě na prahu dvacítky. Měla na sobě skvostnou šarlatovou róbu lemovanou zlatým copánkem. „Přinesla jsem vám tohle," pravila neznámá a ukázala Attice diadém z ryzího zlata. Jemně tepané lísky a květiny zdobily drahé kameny. Žena si stoupla na špičky a vetkla šperk Attice do vlasů. Pak odstoupila a kriticky nachýlila hlavu na stranu. „Na těch vašich krátkých kadeřích vypadá moc hezky."
Attica se prsty užasle dotkla čelenky. „Přece mi nemůžete půjčit takový skvost."
Žena se usmála a zavrtěla hlavou. „Není to zápůjčka, nýbrž dárek od Jindřicha. Výraz vděčnosti za vaši odvahu a věrnost." Podala Attice ruku. „Jsem Alix Francouzská. Slyšela jsem, že stejně jako já patříte ke vzpurným nevěstám, které se zdráhají padnout do náruče svým dychtivým ženichům."
Dokonale zkoprnělá Attica se rozesmála nad tou ironii. Tak tohle je Alix, princezna Francie. Dcera posledního francouzského krále Ludvíka VII. a sestra jeho syna a dědice Filipa II., který ji už v dětském věku zaslíbil Richardovi. Stalo se tak před dvaceti lety a k sňatku nikdy nedošlo. Jindřich Alix jednoduše ponechal u svého dvora. Nebral na vědomí Filipovy námitky, že buď se Alix provdá, nebo ji pošlou spolu s jejím věnem — k němuž patří cenná část francouzského území - zpátky do Paříže.
Lidé si šuškali o tom, že Jindřich s Alixiným sňatkem schválně otálí, neboť by ji rád viděl po boku svého syna Jana, který mu je bližší než úskočný Richard. Jiní zase tvrdili, že se Alix nemíní vzdát, protože mu v noci dělá společnost...
Zmatená Attica studovala tvář krásné princezny. „Já tomu nerozumím. Copak se Salersovi obrátili na Filipa, aby jim pomohl získat mě zpět?"
Alix přikývla. Obě ženy vykročily po travnatém břehu. „Vikomtesa vyčítá králi, že jejímu synovi záměrně upírá jeho vyvolenou. Chce vás zpátky a Filip její rozhodnutí podporuje."
Attiky se zčistajasna zmocnil nepříjemný pocit neskutečna. Připadala si jako v mátohách. Vnímala jen tlukot vlastního srdce a jeho ozvěnu v uších. Zachvívala se.

Zmocnila se ji ryzí a bezútěšná hrůza, jakou dosud nepoznala. Kdyby se její zásnuby staly záležitostí státu...
Na louce za hradem si nějací hoši hráli na rytíře. Menší chlapci seděli na ramenou těch větších a snažili se vzájemně srazit k zemi. Ženy se zastavily a sledovaly je. Francouzská princezna se vesele smála, když se jeden z „rytířů" svalil do trávy. Pak se podívala na Attiku a smích ji přešel.
„Vy se doopravdy nechcete vdávat, že ne?' Jemně se dotkla dívčiny ruky. „Vidím vám to na očích. Mrzí mě, že jsem o tom před chvílí žertovala."
Attica zavrtěla hlavou. Hrdlo měla najednou plné slz, takže nemohla mluvit. Proto se raději odvrátila.
„Já vím, o těchto věcech se nevtipkuje," kála se princezna překvapivě jízlivým hlasem. „Ženské se přece nerodí proto, aby byly na tomto světě šťastné. Pouze plníme svou povinnost a přinášíme čest a slávu našim rodům." Zírala přes řeku, svá poslední slova pronesla šeptem. „Vůbec nezáleží, jak mizerně se při tom cítíme."
Attica se jí podívala do tváře a spatřila v ní obavy, smutek a hněv, který by Alix pravděpodobně nepřiznala ani sama sobě. „Chystá se to Jindřich udělat?" zeptala se tiše. „Předá mě Filipovi jako součást mírové dohody?"
Princezna pozorovala pár letících hus, jimž zapadající slunce pozlatilo křídla. „Jestli usoudí, že je to v zájmu jeho lidu, pak to udělá." Pohlédla své společnici zpříma do očí. „Mně i vám."
Zlatá čelenka Attiku zčistajasna nesmírně tížila. Nyní naplno pochopila poselství velkorysého daru. Jindřich tím splatil dluh, který k ní měl. Nic dalšího od něho nemůže očekávat Kvůli míru ve své zemi je ochoten navrátit ji rodině Salersů, a bude-li to třeba, udělá to i proti její vůli.
Nad hlavou jí kroužily husy a dvojhlasně kejhaly. Attica neměla sílu se na ně podívat

„Nesnáším hostiny," zabručel Jindřich a sevřel v dlaních vyřezávané podničky svého křesla. „Není přece normální od člověka chtít aby tak dlouho dřepěl na jednom místě."
Damion, usazený na čestném místě po králově pravici, se tise zasmál, zatímco Alix položila dlaň na panovníkovu paži a poznamenala: „Kdybyste měl dost rozumu, zůstal byste v posteli." Jindřich znovu zabručel.
Předstoupil půltucet trubačů a klenutou halou zazněla slavnostní fanfára. Nato přispěchalo procesí pážat se džbány s vodou, umyvadly a ručníky.
Když chtěl Damion spatřit Attiku, musel se předklonit. Připadlo jí místo po boku princezny. Naslouchala něčemu, co jí říkal její bratr. Damion si přál, aby se na něho podívala. Neudělala to.
Měla na sobě róbu barvy půlnoční modři. Smyslně splývala po dmoucích se ňadrech a zdůrazňovala dlouhou štíhlou alabastrovou šíji. Zlatá čelenka přidržovala na ostříhaných vlasech bílý závoj, jemný jako pavučina. Attice to tolik slušelo, až se Damion zachvíval touhou.
Nejradši by se přitulil k jejímu hrdlu a vdechoval opojnou vůni kučeravých vlasů. Vzal by ji za ruku a odvedl někam daleko od téhle hlučné, přeplněné síně. Někam, kde by ji mohl opatrně svlékat, položit ji na zem a sladce, divoce se s ní milovat.

Chtěl, aby byla celá jeho. Navždycky. Toužil po tom tak zoufale a s takovou naléhavostí, až ho jeho pocity naplňovaly hrůzou. Protože se bál, tak strašně se bál...
„Vy zřejmě nepatříte mezi galantní rytíře, že?" ozval se vedle něho podrážděný ženský hlas.
Otočil se a spatřil, že zírá do škodolibých očí přibližně třináctileté světlovlasé dívky s plochým hrudníkem, sedící po jeho druhém boku. Hlavu držela hrdě vzpřímenou.
„Omlouvám se, má paní." Obdařil nespokojenou holčinu okouzlujícím úsměvem.
Dívka odhodila stranou dlouhé rovné vlasy, jež jako vodopád halily její ramena.
„Jsem lady Rosamund z Carlyle." ucedila. „A tohle je lady Ermengartová."
Damion zdvořile zamumlal, že ho těší, a pohlédl na vážně se tvářící ženu vedle dívenky.
„Netvrďte, že si na mě nepamatujete, pane rytíři," pokračovala králova schovanka.
Jarnac potřásl hlavou. Netušil, zda se má smát nebo sténat. Popravdě řečeno, doopravdy ji pustil z hlavy. Dočista zapomněl, že mu Jindřich odměnou za věrnost a prokázané služby slíbil ruku Rosamund z Carlyle a bohaté anglické panství, které jí náleží. Nyní má na dosah vše, po čem kdy prahl.
Jenže o to už nestojí.
„Pocházím z lepšího rodu než vy," pokračovala trucovitě dívenka.
Damion se natáhl po poháru s vínem a zhluboka se napil. „Třikrát běda," povzdechl si. „Bohužel je to pravda."
„Ale lady Ermengartová tvrdí, že většina urozených dam se vdává pod svoji úroveň. Potíž spočívá v tom, že šlechtičen je příliš, zato aristokraté se nedostávají."
Damion cítil, jak jeho úsměv uvadá. Znovu se natáhl po číši. Takže někdo už Rosamund vyřídil, co ji čeká, a ona z toho nemá žádnou radost. Další podvedená nevěsta, která skončí v náruči muže, jemuž jde víc o její věno než o ni samotnou. Skoro mu jí přišlo líto.
Rosamund ho obdařila kritickým pohledem. „Mimochodem, jak jste starý?"
Zaskočila ho tím natolik, že se rozesmál. „Když jsem to naposledy počítal, vyšlo mi sedmadvacet."
Dívka si zhnuseně odfrkla. Otočila se, aby si opláchla prsty v míse s růžovou vodou, kterou před ni přistrčilo páže.
„Připadám vám příšerně letitý, že?" otázal se Damion.
Natáhla se pro plátno a osušila si ruce. „Vlastně ne. Doufala jsem v manžela ještě staršího, abych se mohla co nevidět stát vdovou. Chci být radši vdovou než manželkou."
Damion, který si právě dopřával víno, se zakuckal. „V každém případě," přemítala dál hloubavě dívka, „mám velkou šanci, že zahynete ve válce nebo na nějaké výpravě."
Jarnac se kysele zazubil. „Naděje umírá poslední," poznamenal a vzápětí ostentativně sklonil hlavu, když kaplan pronášel požehnání.
Síní se vznášela vůně pečeného masa a mísila se se zápachem kouře, psů a zpocených mužských těl. Další fanfára oznámila začátek samotné hostiny.
Damion zachytil Attičin pohled. Ve velkých tmavých očích se zračil smutek.
Nikdy neuměla skrývat svoje pocity. V té chvíli mu došlo, že jí určitě někdo pověděl o Rosamund z Carlyle, proto se od něho schválně odvrací. Nejradši by ke své milé přistoupil, sevřel ji v náruči a líbal tak dlouho, dokud se nerozplyne veškerý její

strach a pochyby. Toužil ji říct, že není pravda, co si myslí. Že nemá v úmyslu pojmout za manželku tohle zpovykané dítě. Že patří k ní, k Attice, a nehodlá na tom nic měnit.
Jenže musel zůstat na svém místě po králově boku. Drnkání loutny mu oznámilo, že začíná hudební představení.

Noc byla tmavá a bezměsíčná, jediné světlo poskytovaly blikající hvězdy zářící nad ztichlým hradem. Attica stanula na hradbách, nastavila tvář větru a dovolila mu, aby odvál vůni pečeného masa spolu se zápachem zvětralého vína a vyčpělého kouře, které se jí stále držely, přestože hodovní síň opustila víc než před hodinou.
Přivinula si plášť úžeji k tělu a odvrátila se, aby se vydala zpět do svých komnat. Vtom ji kdosi prudce popadl za zápěstí, pevně je sevřel a zatáhl dívku do hlubokých stínů. Už už otvírala pusu, aby se dala do křiku, když jí na obličeji přistála mozolnatá dlaň. Zachvátila ji hrůza. Volnou rukou sáhla po dýce, houpající se jí po boku. Vtom důvěrně známý pobavený hlas pravil: „Máte v úmyslu mě zapíchnout, princátko?"
Sevření povolilo. Attica se vděčně přitiskla k mužově hrudi. „Marjápanno, tys mě vylekal. Co tu pohledáváš? Myslela jsem, že jsi u krále."
Políbil ji na vrcholek hlavy. „Jak to, že se sama procházíš po cimbuří, zatímco se celý hrad ukládá ke spánku?"
„Přeji si, abys byl u mě," povzdechla si a zvedla k němu obličej.
Dlouze ji políbil. „Měl bych se na tebe zlobit." Přivinul ji k sobě ještě těsněji. „Jak tě vůbec mohlo napadnout, že bych se oženil s tím rozmazleným děckem?'
Attica si vzpomněla na éterickou lady Rosamund s dlouhými vlasy. „Je moc hezká,"
„Snad pro muže, kteří si libují v drobných bledých stvořeních v dětském věku. Já mezi ně nepatřím. Pro mě je příliš mladá." Usmál se tak, až Attice poskočilo srdce radostí. „Kromě toho se děsím dívek, které se nemohou dočkat, až se stanou vdovami. Při večeři mi lady Rosamund vylíčila rozličné způsoby, jak bych mohl vbrzku přijít o život, a konečně ji učinit šťastnou."
Attica se tiše zachichotala. „Ne."
„Opravdu."
Opřela se Damionovi rukama o hruď a zaklonila se, aby mu lépe viděla do tváře. „Kdyby ses s ní oženil, stal by se z tebe hrabě z Carlyle."
„A kdyby ty ses vdala za Fulka, byla bys jednou vikomtesou de Salers. Proč bych měl být v pokušení společensky si polepšit, když ty o to nestojíš?"
Zaryla prsty dojemné látky jeho tuniky a zatřásla jím. „Nežertuj, Damione."
„Já nežertuji. V životě jsem nebyl vážnější než dnes."
Zhluboka se nadechla. Musela posbírat veškerou svou sílu a kuráž, aby dokázala vyslovit to, čemu se nevyhne. „Nezbývá mi, než se stát Fulkovou ženou. Proto se ožeň s Rosamund."
Cítila, jak rázem ztuhl. Divoce jí sevřel ramena, až to bolelo. „Proč?" Spaloval ji pohledem, oči se mu nebezpečně leskly. „Abych měl alespoň pořádné panství, když už nebudu mít tebe? Tím se mám ukonejšit? To mi chceš říct?"
Ucouvl o krok a pustil ji. Pojednou měl tvrdý a nepřístupný výraz. „Ty to chceš udělat, že? Staneš se chotí toho třináctiletého kluka."

„Damione..." Napřáhla k němu paže, ale ucukl před jejím dotykem. Sepjala proto dlaně v pokorném gestu. „Snaž se mě pochopit, prosím. Dala jsem mu před Bohem své slovo..."
„Ještě před několika hodinami jsi neváhala tuhle přísahu porušit. Stačilo, aby k tomu Étienne či král Jindřich dali své svolení. Co se přihodilo, že sis znenadání vše rozmyslela?"
„Nic jsem si nerozmyslela. Ale jak se mám stát tvou manželkou, když bratr i panovník mě míní dát jinému?"
„Můžeš se mou utéct."
Jeho slova visela ve vzduchu, hrozivá, plná pokušení a zároveň zatracení. Prudce ji zabolelo v hrudi, jako by se její srdce roztrhlo na kusy a krvácelo. Nedokázala se na Damiona podívat. Moc to bolelo. Věděla, že ho může nadobro ztratit. Hrozivé pomyšlení. „Copak to nechápeš? Když s tebou uprchnu, zneuctím nejenom sebe, ale i svoji rodinu. Nejsem si jista, zda s tím svedu dál žít."
Slyšela, jak se Damion ostře nadechl. Shlížel do jejího napnutého obličeje a z jeho pohledu mrazilo. „Rozumím ti až moc dobře. Chceš mi naznačit, že se beze mě dokážeš obejít."
„Ne!“
„Mně to alespoň tak připadá."
„Miluji tě," špitla hlasem prodchnutým slzami, které se obávala prolít ze strachu, že kdyby jednou propukla v pláč, nedokázala by přestat.
„Ale to nestačí."
Přiložila si dlaně k hrudi., Jak to můžeš říct? Miluji tě víc než svůj život. Ale jak mám zradit svoji rodinu i krále? Jen kvůli svému sobeckému štěstí..."
„Takže raději zradíš mě?"
Hlasitě zavzlykala. Damion se od ní umanutě odvrátil. Zatínal zuby. „Nejsem rytíř z romancí trubadúrů, Attiko. Můžu tě milovat čistou, sladkou a duchovní láskou, ale k ní patří i čirá pozemská vášeň a slast." Krátce pohlédl na dívku přes rameno. Na lících se mu zaleskly stopy po slzách. Zmučeným hlasem pokračoval: „Nejsem typem člověka, který tě může milovat cudně a zpovzdálí. To po mně nežádej."
„Damione..." Přistoupila ke svému vyvolenému a pevně ho objala kolem krku. Zoufale se k němu přimkla. Chvíli se ovládal a působil odměřeně. Pak si ztěžka povzdechl, sevřel dívku v náruči a dychtivě ji políbil. Attica se k němu tiskla, zmítala jí beznaděj.
„Damione, co mám dělat? Co si jen počnu?'
Vinul ji k sobě, ale neodpovídal. Pochopila, že jí tím dává mlčky na srozuměnou, že rozhodnutí je na ní a on se mu podřídí.

KAPITOLA
DVACÁTÁ PRVNÍ

Jakožto hrabě ďAlérion obdržel Étienne malou soukromou komnatu ve východní věži.
Attica se za ním časně ráno vypravila. Slunce se prodíralo dovnitř malými lomenými okny a příjemně hřálo. Stroze zařízená místnost působila spíše jako mnišská cela. Étienne seděl u stolu a zaobíral se prací. Měl na sobě halabala navléknutou košili, ani se neobtěžoval učesat si vlasy. Působil jako vzpumé dítě, kterému domácí učitel zadal obzvlášť obtížný latinský překlad.
„Aha, to jsi ty," prohlásil s bratrskou lhostejností, když zaklepala a otevřela dveře. Ukázal na jednu z židlí. „Posaď se."
Zůstala stát na prahu, dlaně držela sepnuté před tělem. „Étienne... Přišla jsem se tě zeptat..., požádat tě..." Zhluboka se nadechla a slova se z ní vyřinula ven: „Prosím, nechtěj po mně, abych se provdala za Fulka."
Bratr na ni zíral, tvářil se zkroušeně. Beze slova přistoupil k příborníku, na němž stál džbán s poháry. Na stole ležely vosková tabulka a loutna. Nalil si víno. „Dáš si taky?' zeptal se po chvíli sestry.
Zavrtěla hlavou. Sledovala, jak se zhluboka napil. Ticho mezi nimi se protahovalo.
„Attiko..." Promnul si hřbet nosu mezi ukazováčkem a palcem a povzdechl si. „Snaž se mě pochopit. I kdybych tě chtěl zbavit tvých závazků, nejde to. Vyjednávání mezi Jindřichem a Filipem všechno jenom zkomplikovalo. Nemám na tvoji budoucnost žádný vliv."
Přistoupila k němu. „Kdybys s Jindřichem promluvil a požádal ho..."
Nevesele se zasmál. „Prokristapána, sestřičko! Vždyť ten chlap je ochoten dát Alix Richardovi, jen když tím dosáhne dohody s Filipem. Doopravdy se domníváš, že bude brát ohledy na tvoje city?"
Náhle se jí dotkla tvrdá realita a dostavilo se bolestné poznání. Instinktivně se objala pažemi, ale muka přetrvávala.
Étienne se odvrátil a dopil víno. „Není to tak, že bys milovala jiného, že ne?" Bratr postavil číši stranou.
Attica se mu postavila po bok, vzplála v ní nová jiskérka naděje. „Copak by v tom byl nějaký rozdíl, kdyby ano?"
Zavrtěl hlavou a smutně se usmál. „Ne. Jenom by celá situace působila mnohem tragičtěji."
Sourozenci se střetli pohledem. Pojily je k sobě nesčetné vzpomínky, dobré i špatné. „Nepřál sis někdy," vyhrkla znenadání hlasem zkresleným pláčem, „aby ses narodil jako někdo jiný?"
V mužových očích se mihl tajemný stín prodchnutý zármutkem. Ale v odpověď pouze zavrtěl hlavou.

Damion se ramenem opíral o holou kamennou zeď střílny. Dočista zapomněl na loutnu ve své ruce a zadíval se na krále Jindřicha, jenž se zastavil na nádvoří se starým sokolníkem po boku. Stařec nesl na kožené rukavici jestřába. Sergej se mrštně pohyboval po světnici, o niž se Damion dělil s ostatními rytíři, a čile sbíral věci svého pána. Místnost páchla potem, koňmi a mazáním. Momentálně zde byli sami.
Mladík sbalil kožené rukavice a postavil se vedle Jarnaka. „Podařilo se vám včera v noci zachytit tajemný vzkaz?"
Damion se zhluboka nadechl, aniž spustil nádvoří z očí. „Za dva dny se panovník chystá navštívit svatyni Neposkvrněné Panny v Loudunu, aby se tam pomodlil za svoje zdraví. Žádný z členů jeho družiny o tom nemá tušení, přesto se to Richard dozvěděl. V jistý okamžik vypukne pozdvižení, což přitáhne pozornost králova doprovodu. V tu chvíli bude Jindřich zranitelný. Má k tomu dojít u řeky nedaleko od hradu."
„Přepadení?"
Damion přikývl. „Jindřich padne přímo do léčky. Všechno je přichystané. Zpráva pouze potvrzuje některé detaily."
Sergej klesl na stoličku a ztrápeně svraštil obočí. „Nedá se podle toho vzkazu určit, kdo je zrádce?"
Damion zavrtěl hlavou. „Může to být půl tuctu mužů. Všichni, kteří se zúčastnili včerejší hostiny."
„Co podniknete?"
Jarnac pohlédl na svého pobočníka. „Přirozeně to povím králi. Třeba výlet zruší. Ale podle mě bude spíše pokračovat podle plánu v naději, že se mu povede zrádce odhalit."
Sergejovy šikmé oči se zvláštně zatřpytily. „Co když se ukáže, že tím věrolomníkem je Étienne ď Alérion?"
Damion sevřel krk loutny a beze slova udeřil do strun. Ozval se nepříjemný zvuk.
„Můžete ho varovat." Mladík se k němu spiklenecky naklonil. „Dát mu nějakým způsobem na vědomí, že šifra je rozluštěná a plán prozrazen. Dopřát mu šanci včas uprchnout."
Jarnac vzhlédl. „Myslíš? A co když to není on? Mohli bychom se tím bezděčně prozradit, a až se spiklenci příště rozhodnou udeřit na Jindřicha, žalostně pohořet."
Ještě jednou prohrábl struny a pak loutnu odložil. „Kdepak. Jestli se ukáže, že tou krysou je Étienne, doufám, že se mi podaří varovat ho uprostřed bitvy a dát mu šanci uniknout. Kvůli Attice."
Sergej sklonil zrak k nástroji, aniž by se ho dotkl. „Co když to nevyjde a zabijí ho? Co když vám to Attica nikdy neodpustí? Uvědomujete si to?"
Na Damiona ostře dolehla vážnost situace. „Ano," vydechl prudce. „Bůh mi pomáhej, moc dobře to vím. Ale kdybych kvůli němu obětoval Jindřicha, do smrti bych si to vyčítal."

Attica stála na hradbách, přidržovala si pláštěnku pod krkem a sledovala, jak se královská jízda hotoví na cestu. Ranní mlha, visící nad řekou, na nádvoří povážlivě zřídla. V bělostných cárech ovíjela koňské nohy a vznášela se kolem kamenných překladů.

Na dvoře se to rytíři jenom hemžilo. Vlhkým vzduchem se neslo podupávání koní, skřípot sedel, cinkání výstroje a mužské mumlání. Spatřila krále. Byl zabalený do teplého pláště s kapuci a ztěžka se opíral o Alix, která mu pomáhala ze schodů a do nosítek. Jeho stav se povážlivě zhoršil, proto necestoval na koni. Musí mu být velice zle, pomyslela si Attica.
Vojáci se začali rozdělovat do dvou skupin. Panovníka do Loudunu doprovodí pouze šest až osm rytířů vedených Étiennem, neboť ráno obdrželi zprávu, že protivníci se chystají napadnout jeden z hradů na řece Vienne. Tam směřuje Damion se svou družinou.
Vtom se před ní objevil mohutný tmavý kůň a zašermoval kopyty proti šedivé obloze. Attica bezděčně ucouvla a při pohledu do Damionových uhrančivých očí zadržela dech. Lesknoucí se helma zdůraznila ostré rysy jeho obličeje. Pojednou se zdál divoký a nebezpečný. Držel před sebou štít s motivem rozeklaného rudého blesku na černém pozadí.
Neviděla ho od oné noci po hostině. Úzkostlivě se mu vyhýbala. Bála se, že jí pohlédne do očí a pochopí. Pochopí, že hodiny strávené na kolenou v kapli, kdy se hroužila do modliteb, jí nepřinesly žádnou úlevu. Pořád se cítí rozervaná. Ke komu má být loajální? Koho zvolit? Ať už se rozhodne pro cokoliv - a nic jiného jí nezbývá - stejně nenalezne v duši klid. Ach, dobrý Bože...
Damion. Její srdce a duše. Vášeň i radost. Její život. Pohlédla na něho a zmučené nitro opět zabolelo. Jako by pomalu, neodvratně umírala.
Muž uklidnil nervózního hřebce a sklonil se v sedle. Neusmíval se. Tvářil se vážně. „Vyhýbáš se mi, Attiko. Proč?"
Vítr si pohrával s lemem její pláštěnky. Kůň frkal a pohazoval hlavou. „Potřebovala jsem přemýšlet."
Pohlédla za mužova záda, kde na něho čekal Sergej. Byl zjevně smutný a znepokojený. Ráda by se na něho usmála, ale nezdařilo se jí to. Zírala do chlapcových exotických tmavých očí a svět jako by náhle ztichl a zpomalil svůj chod. Křik vypravujících se mužů a dusot koňských kopyt se proměnily v nezřetelnou ozvěnu a dívky se zmocnila nepopsatelná hrůza.
„Odpověď zřejmě znám," ucedil Damion zvučným mrazivým hlasem, z něhož čišela bolest.
Attica se na něho podívala, hruď se jí namáhavě dmula. „Damione..." Vykročila k němu a napřáhla ruku, avšak Jarnac otočil hřebce a odjížděl pryč.
Založila si paže na prsou a sledovala, jak se od ní vzdaluje. Nejradši by ho přivolala zpátky, ale uvědomovala si, že mu vlastně nemá co říct. Napadlo ji, že možná právě učinila nemilé rozhodnutí, jen nemá dost odvahy si to přiznat.
„Attiko?"
Zastavil se u ní Étienne. „Popřej mi hodně štěstí." Líce měl zarudlé, oči se mu divoce leskly vzrušením, které si pamatovala z dětství.
„Hodně štěstí," hlesla a pokusila se o úsměv. Podařilo se.
Vyprovodila muže až za bránu a sledovala, jak cválají po travnatém svahu. Vzápětí je spolkla mlha a zmizeli jí z dohledu.

Vrátila se na nádvoří. Alix tu pořád byla. Hlavu měla skloněnou a ramena nahrbená, vypadala vyčerpaně.
Odjezdu většiny obyvatel hradu služebnictvo čile využilo k velkému úklidu. Zotvíralo okna a pilně smýčilo. Všude bylo rušno jako v úle. Jen francouzská princezna seděla opuštěná na lavičce a oči si zakrývala dlaní.
„Alix?" Attica se dotkla její ruky. „Stalo se vám něco?'
Žena k ní prudce vzhlédla. Na jejím líbezném obličeji se podepsaly únava a nevyspání. „Nic mi není." Očividně se přemáhala, aby se chovala jako jindy. „Jsem jenom trošku uondaná. Jindřichovi bylo v noci strašně zle. Usnul teprve před chvílí."
Uchechtla se, ale skončilo to vzlyknutím. „Jen si to představte... *Jindřich* tráví den v posteli! Chlap, který usedl, jen když jedl nebo jel na koni."
Attica klesla vedle ní. „Ale... jak je to možné? Král přece odcestoval do svatyně Panny Marie."
Alix zavrtěla hlavou. „To nebyl král, nýbrž starý sokolník zahalený v Jindřichových šatech."
„Já to nechápu," přiznala Attica a hrdlo se jí stáhlo úzkostí.
„Někdo z králových blízkých donáší Richardovi. Nedaleko od hradu poblíž řeky mělo dojít k přepadem."
„A teď?"
Ženin obličej byl náhle jako z křemene. „Nyní to bude Richard a jeho stoupenci, kdo padne do léčky, neboť Jarnac nemíří na jih, jak se všichni domnívají."
Attica hleděla přes nádvoří, kde čeledín vedl k podkován kulhajícího koně. Vzpomínala na noc, kdy se konala hostina. Tehdy Jarnac napjatě sledoval vystoupení muzikantů. Pokud se z jejích písní dozvěděl, co se chystá, nedal to na sobě znát. Od té doby se skoro neviděli. Kromě toho měla hlavu plnou starostí...
Alix zamířila zpátky do svých komnat. Attica se procházela kolem hradu. Nechtělo se jí do komnat vyhrazených dvorním dámám, kde vládl ustavičný ruch a štěbetání. Posléze se vydala do bratrovy světničky ve věži. Sama netušila proč.
Nebydlel tu dlouho, přesto zde vycítila jeho přítomnost. Zavřela oči a bránila se přívalu nenadálých slz.
„Ach Étienne," zašeptala. Věděla, co musí udělat. „Moc mě to mrzí." Zhluboka se nadechla. Cítila, že se bolest pevně zakořenila v jejím nitru a nikdy se jí nezbaví., Je mi to skutečně líto," zašeptala. „Ale žádáš po mně příliš. Víc, než na co máš právo."
Nedokázala by přesně určit, ve které chvíli se rozhodla. Snad od prvopočátku podvědomě tušila, co nakonec učiní. Pouze jí trvalo dlouho to přiznat.
Otevřela oči a zhluboka si povzdechla. Spatřila na stole ležet loutnu. Přistoupila k ní a přejela prsty po strunách. Ozvala se sladká melodie plná smutku.
Jsi moje naděje,
můj život,
moje láska.
Náhle její ruka zmrtvěla v půli cesty. Dívčinu pozornost přitáhla vosková tabulka, nad níž se Étienne skláněl, když ho včera ráno navštívila. Byla pokrytá notami, jež vymyslela benediktýnská jeptiška z Katalánie, a využívali je ti, kteří se spikli s Filipem proti Jindřichovi.

Nějakým zázrakem se jí povedlo zachovat dekorum a doploužit se ke stájím. Nohy se jí třásly, rychle, povrchně oddechovala. Jakoby z dálky k ní doléhal všudypřítomný shon. Zavolala na ni jakási žena loupající rákos a ona mimoděk natáhla krok.
Tolik se na Étienna zlobila, až se zachvívala vzteky. Jenže je to její bratr, její krev. Kamarád z dětství a pokračovatel rodu. Přestože pochybil a nejednal čestně, nemůže dopustit, aby zemřel.
Nepřipustí, aby ho Damion zabil.
Stanula v maštali prodchnuté dechem koní a vůní sena. „Panenko Maria," šeptala, když vyváděla ze stání Jarnakova arabského hřebce a zručně ho sedlala.„Pomoz mi je dohnat, prosím. Nedopusť, aby se navzájem pozabíjeli. Prosím, prosím, prosím."
Zrovna když se chystala vyhoupnut koni na hřbet, objevil se jeden ze stájníků. Přišel zadním vchodem. „Co to provádíte?"
Attica zaryla koni paty do slabin a cvalem se vyřítila z otevřených dveří. Kuřata a podsvinčata před ní divoce prchala, uhlíř leknutím převrátil svůj vozík. Někdo na ni křičely ale ona na nic nedbala. Dál divoce pobízela araba ke svižnějšímu tempu.
Slunce vysušilo mlhu a pozlatilo krajinu svou příjemnou září. Obloha byla jako z blankytu. Svěží vítr si pohrával s jejími šaty, když se na mrštném koni hnala úzkými uličkami města. U břehu řeky Vienne se zastavila a s otěžemi v upocené dlani vyčkávala, až k ní dorazí převozník.
Po celou dobu urputně přemýšlela. Jak dlouhou cestu mohla nosítka s nemocným králem urazit za hodinu? Jak daleko od hradu se chystá Richard zaútočit? Hodinu cesty? Dvě? Přívoz ještě nepřirazil k opačnému břehu, když přiměla hřebce z něj vyskočit a pokračovat dál.
Araba si vybrala schválně, neboť je rychlý a vytrvalý. Pádili mezi poli a vinicemi, drobná kopyta vířila mračna prachu. Koňská šíje se leskla potem, svět se zúžil jen na pěšinu vinoucí se před nimi.
Zhruba po hodině zběsilého úprku nechala araba vydechnout. Krokem stoupali do prudkého kopce. Vítr k nim přinášel nezaměnitelné zvuky bitvy - ryčení koní, řinčení zbraní a řev válečníků. Attica prudce pobídla koně. Vtom zahlaholila polnice.
Hnala hřebce na vrchol kopce, kde ho prudce zastavila. Srdce jí burácelo až v krku, když zírala na divokou melu pod sebou. Meče se blýskaly, vzduch byl prosycený prachem a pachem krve. Kůň se netrpělivě ošíval, zatímco dívka marně pátrala mezi bojovníky po povědomé postavě bratra a muže, jehož miluje.
Richardovi vojáci si pro svůj uskok vybrali hustý hvozd poblíž řeky. Avšak očekávali jen hrstku rytířů, a tak se nyní ocitli pod tlakem velké přesily. Rozptýleni po dvou nebo po třech se nadarmo bránili, snažili se proto ukrýt v lese.
Zatímco je Attica sledovala, rozjel se k ní jeden z rytířů. Seděl na povědomém světle hnědém koni. Za ním se na tmavém hřebci hnal černě oděný muž, na jehož temném štítu se skvěl rudý rozeklaný blesk. Dívky se zmocnil pocit, že se vrátil čas. Tuhle scénu už přece viděla. Ano, odehrála se v den, kdy se seznámila s Damionem. Ovšem tehdy se kurážně vrhal na zlotřilé *routiéry*. Tentokrát se jí však neřítí na pomoc, nýbrž hodlá ztrestat jejího věrolomného bratra, jehož přijela zachránit.
Zavolala na něho, ale její hlas zanikl v okolní vřavě. Vtom Jarnac svému koni zuřivě přitáhl otěže, jako by si náhle uvědomil, koho žene před sebou, a rozhodl se nechat ho utéct. Attica vydechla úlevou. Vzápětí však zadržela dech, neboť Étienne obrátil svého hřebce a tasil meč. Z hrdla se mu vydral válečný pokřik, s nímž se vrhl na

černého rytíře. Damion zaváhal. Pak i on pobídl svého oře. Země se zachvěla, jak se oba váleční koně hrozivě blížili k sobě.
„Ne!“ ječela Attica zkamenělá hrůzou.
Mohutná zvířata do sebe prudce narazila. Světlý hnědák zavřeštěl bolestí, padl na bok a zoufale zamával kopyty. Bojovník, jehož nesl na svém hřbetě, tvrdě přistál na trávě. Při pádu ztratil helmu.
Tmavý hřebec se elegantně otočil a jeho jezdec seskočil ze sedla. Étienne se nehýbal, nohu měl nepřirozeně zkroucenou pod tělem. Zvedl hlavu, rukou zašátral po meči, který ztratil. Černý rytíř se nad ním skláněl připraven vyřídit ho jednou provždy. Právě v té chvíli Attica pobídla araba ze svahu. Se zoufalým křikem na rtech se hnala na místo střetu.

KAPITOLA
DVACÁTÁ DRUHÁ

Damion držel meč vysoko nad hlavou, byl připravený zaútočit. Pod helmicí se potil, obličej měl orosený, rychle a ztěžka oddechoval. Avšak ruka se mu ani nezachvěla, když přiložil špičku meče k hrdlu svého soupeře.
Náhle k němu dolehl dusot koňských kopyt a Attičin vyděšený hlas: „*Nedělej to! Proboha, Damione, ne!*"
Prudce vzhlédl a při pohledu na zpěněného araba vztekle přimhouřil oči. Dívka se k němu řítila na hřbetě jeho oblíbeného hřebce, zlatavé vlasy za ní vlály, sukně modrých šatů se nadouvala, když se skláněla nad koňskou šíjí zvlhlou potem.
Damion obrátil pohled k muži, který se před ním krčil na zemi. Pevně sevřel jílec meče, připravený zabíjet. Jenže to nedokázal. Nesvedl zabít Attičina bratra.
„Udělej to!" zasyčel na něho Étienne. „Proboha živého, skoncuj se mnou!"
Damion zavrtěl hlavou a švihl ostřím stranou. „Nemůžu."
Étienne mu věnoval falešný úsměv. Ukázal hlavou na ostatní rytíře, kteří svazovali zajatce. Se zlomenou nohou nikam neuteče. „Dovolíš jim, aby mě dovlekli před Jindřicha, a budeš se kochat zrádcovou krutou smrtí? Opravdu si myslíš, že ti Attica za tohle milosrdenství poděkuje? Že se náramně pobaví, až bude nucena sledovat, jak mě kasírují a párají mi břicho? Že se jí uleví, až se budu houpat na oprátce? Jak se jí asi bude líbit, až jejího bratříčka potáhnou za koněm a pak ho rozčtvrtí jako prase?"
Jízlivý úsměv povadl. Muž divoce třeštil oči, zachvíval se bolestí a prosil: „Pro lásku boží, ihned mě zabij!"
Damion přesunul břit meče k místu na Étiennově krku, pod nímž tepala krev. Poražený zuřivě tiskl víčka k sobě a překotně polykal. „Vyřiď jí..." Chlapecky se pousmál. „Pověz Attice, že by byla lepší rytíř než já."
„Damione! Proboha, Damione, nedělej to!" zavřískla Attica. Od arabových kopyt odlétly kamínky, když ho dívka prudce zastavila a vrhla se z jeho hřbetu. Aniž k ní Damion vzhlédl, dokonal, co si předsevzal. Étienne sebou krátce zazmítal a pak zůstal klidně ležet.
„*Étienne!*" Attičin hlas se proměnil v nešťastné kvílení. Padla na kolena vedle mrtvého bratra a dusila se bolestnými vzlyky. „Étienne," šeptala. „Ach Étienne, ne!"
Rozechvělýma rukama se dotýkala bratrovy tváře. „Neumírej, drahý. Prosím tě, neumírej." Se zasténáním si k ňadrům přivinula jeho hlavu. Kolébala se dopředu a dozadu a tiskla zesnulého k sobě. Krev prýštící z mužova hrdla smáčela její ruce a vpíjela se do jemné látky sukně. Zanechávala na ní tmavé skvrny.
Damion na ni tupě zíral. Obloha mu zčistajasna připadala příliš modrá, slunce zářivé a tráva svěže zelená. Náhle nedokázal snést pohled na rozjásanou krajinu kolem sebe. Rád by něco řekl a ulehčil tím Attice v její bolesti, ale neexistovalo nic, čím by ji mohl ukonejšit. Hrdlo měl beztak natolik stažené, že by se jím neprodralo jediné slůvko, i kdyby se o to pokusil.

Dívka na něho upřela uštvaný bledý obličej a vyděšené oči. Pronikavě na něj zírala a na spáncích jí pulzovala namodralá žilka. Všude okolo nich se vznášel přízrak smrti.
„Tys to věděl," vysoukala ze sebe Attica**.** „Věděls, že je to Étienne."
„Kdepak." Damion vrazil meč do pochvy. „Zjistil jsem to až dnes."
„Nicméně jsi ho podezíral. Podezíral jsi ho od samého začátku."
„Ano. Tehdy, když jsme se my dva seznámili. Ale poté jsem si namlouval, že se mýlím. Zneklidněl jsem, až když jsem mluvil s tvým strýcem v Lavalu."
Dívka se zachvěla. „Lhal jsi mi. Před příjezdem ke králi jsi mě požádal, abych se před Étiennem nezmiňovala o tom, že známe tajný kód. Tys mi *lhal.*" Odvrátila se od něho a opět se soustředila na Étienna. Něžně položila bratra do trávy, jako by ukládala spící dítě. Tiše u něho seděla se skloněnou hlavou.
„Lhal jsi mi," trvala umanutě na svém. „Mohla jsem ho varovat. Ale neudělala jsem to."
Damion cítil, jak mu slunce ohřívá drátěnou košili, uvnitř ho však spaloval mráz. „Nešlo to."
„Tys mi to nechtěl umožnit?“ Propalovala muže pohledem a nevěřícně vrtěla hlavou. „Tys mi to odmítl dovolit? Proboha živého! Jak jsi ho dokázal *zabít?*“ Vyškrábala se na nohy, zuřivě zaskřípala zuby a se zaťatými pěstmi se vrhla na svého milence. *„Tys ho zavraždil!*" Bušila mu vztekle do hrudi, drátěná košile drásala jemnou pokožku jejích rukou.
„Attiko." Pokusil se ji vzít za ramena, ale vyškubla se mu. „Pro lásku boží, co jsem měl dělat? Copak jsem mohl dopustit, aby ho v řetězech přivlekli do Chinonu a on zemřel krutou smrtí určenou zrádcům?"
Ucouvla před ním. Oči měla šílené bolestí, její hněv hraničil s nenávistí. **„***Mohl jsi ho nechat, aby utekl*"
Objala se rukama a zlomila se v pase. Skučela zoufalstvím. „Prokristapána, tys ho zavraždil!" Nohy se pod ní podlomily, klesla na kolena do trávy. Přitiskla si dlaně k obličeji a lapala po dechu.
„Byla jsem připravena se kvůli tobě všeho vzdát," hlesla, když nechala ruce spadnout. „Zřekla bych se kvůli tobě svého rodu, pána, porušila bych boží přísahu a to všechno jenom z lásky k tobě. A ty jsi zatím..." Otřásala se hrozivým smíchem. „.. .zabil mého bratra."
„Položil bych za tebe život, Attiko. Bez váhání a bez lítosti. Ale nemohl jsem dopustit, aby kvůli mé slabosti skonal král Jindřich. Nedokázal jsem se držet stranou a přihlížet, jak Étienne prodává svého panovníka nepřátelům."
Probodávala ho pohledem. Bledou pokožku měla potřísněnou bratrovou krví. „Copak ses nemohl odvrátit, když Étienne prchal?“
Damion zatnul zuby, neschopný odpovědi. Byla to pravda. Přestože na poslední chvíli zastavil svého koně, zpočátku se doopravdy neovládl a Étienna pronásledoval. Natolik podlehl zápalu bitvy.
Z dívčina hrdla se vydral zoufalý vzlyk, prudce se odvrátila. Pevně semkla víčka, přesto se zpod nich kutálely horké slzy. Damion by k ní nejradši přistoupil a přivinul ji k sobě. Toužil ji ukonejšit. Dobře si však uvědomoval, že v téhle chvíli nemá šanci uspět.
Přispěchal k nim Sergej a sklouzl ze sedla vedle Attiky. Jemně se dotkl dlaní jejího ramene. Důvěřivě mu padla kolem krku a rozeštkala se. Damion věděl, že se jeho

milá od něho schválně odvrací. Přistoupil proto k mrtvému Étiennovi. Tohle je to nejmenší, pomyslel si, co pro ni můžu udělat.

Jindřich Plantagenet, král Anglie a Walesu, muž, jenž vlastnil víc francouzského území, než samotný francouzský panovník, spočíval na lůžku přikrytý kožešinou. Ač byl teplý večer, služebnictvo zavřelo okenice, aby pána uchránilo před šikmými paprsky zapadajícího slunce. V kamenném krbu stál železný koš s řeřavým uhlím, nad nímž ve džbánu bublalo víno, vydechující omamnou kořeněnou vůni.
Damion vkročil do kruhu slabého světla, vrhaného lampou připevněnou ke stěně. Uctivě se uklonil. „Přál jste si mě vidět, Veličenstvo?"
Jindřich se namáhavě opřel o polštáře. „Slyšel jsem, že Filipova armáda obsadila to, co zbylo z Maine a Touraine. Je to pravda?"
Rytíř neochvějně čelil panovníkovu upřenému pohledu. „Ano, Vaše Výsosti."
Průvan rozechvěl plamen lampy a vrhl do obličeje poznamenaného chorobou ostré stíny. Jindřich rozčileně sevřel v prstech pokrývku z velbloudí srsti a odvrátil se. „Snad by opravdu bylo nejlepší, kdyby mě Richard dnes dostal." Dlouze si povzdechl. Tlumeně pokračoval jakoby pro sebe:
„Zasvětil jsem svůj život míru, prosperitě a spravedlnosti, jež jsem se pokusil nastolit ve své zemi. Nechci v posledních hodinách svého bytí přihlížet, jak se vše, co jsem tak dlouho budoval, hroutí."
Znovu se podíval na Damiona. Jeho výraz byl tvrdý, ze zahořklých slov mrazilo. „Přeji si, abys Richardovi a Filipovi vyřídil následující vzkaz. Řekni jim, že přistupuji na jejich podmínky. Jestliže Richard ukončí válečné tažení, moji lidé mu odpřísáhnou věrnost a já svolím k jeho sňatku s Alix." Nato divoce zavrčel: „Když bude mít holka štěstí, tak toho zrádného mizeru někdo brzy zabije."
Damion pohlédl na vznešenou mladou ženu, jež tiše a bez pohnutí seděla u králova lůžka. „Ano, Vaše Výsosti." Zatvářil se nepřístupně a s vypětím všech sil se otázal: „A co bude s Attikou ď Alérion?"
Jindřich hněvivě mávl rukou ve vzduchu. „Ze Salerse a jeho ženy se vyklubali pěkní věrolomníci. Přece jim jejich *laskavost* neoplatím tím, že z jejich syna učiním hraběte ď Alérion. Étienne mě zaprodal, tudíž mi právem patří celé jeho panství. Tímto je převádím na tebe," významně se na rytíře podíval, „neboť nejsi dvakrát nadšený z vyhlídky, že se z tebe stane hrabě z Carlyle."
„A co to děvče?" naléhal Damion. „Attica ď Alérion?"
„Salers si je klidně může ponechat, jestli chce. O čemž upřímně pochybuji. Když za ní nestojí její bratr, je pro něho bezcenná." Jindřich si přejel hřbetem ruky přes rozpukané rty a ukázal bradou na stříbrný džbán a číši z benátského skla, stojící na truhlici. „Nalij mi víno," zakrákoral. „A ta holka ať vstoupí do kláštera."
„Rád bych ji pojal za manželku," přiznal Damion, zatímco naléval víno.
„Skutečně?" Panovníkovy oči se pobaveně zatřpytily. „To by vysvětlovalo tvůj nezájem o Carlyleovou." Pokrčil raměny. „Klidně si ji vezmi, jestli o ni stojíš. Tedy za předpokladu, že tě bude chtít. Nezapomeň, že máš na rukou krev jejího bratra."
Vladař se zhluboka napil a spokojeně si povzdechl. „Pokud bych měl Bohu za něco poděkovat," prohlásil s potutelným úsměvem, „pak za to, že mě nechal ochořet v

Anjou. Přinejmenším je zde k máni tento lahodný mok." Čtverácky naklonil hlavu na stranu a povytáhl šedivé obočí. „Zdržel ses někdy delší dobu v Anglii?"
„Ani ne. Veličenstvo."
Jindřich závistivě zabručel. „Pravda je, že anglické víno se dá pít jedině se zavřenýma očima a zatnutými zuby."
Damion se rozchechtal. Alix se naklonila nad králem, vzala mu pohár ze zesláblých prstů a pravila: „Teď byste si měl odpočinout, Jindřichu."
Panovník se na ni zlostně zachmuřil. „Přestaň mě obskakovat, ženská." Damionovi nakázal: „Domluv mi schůzku s Filipem a mým nezdárným synem, abychom si mohli vyměnit mírové políbení. Hlavně ať se kvůli tomu nemusím trmácet někam daleko."
„Budete cestovat v nosítkách," oznámila mu Alix a přikryla ho až po bradu.
„Pro Kristovy rány, do něčeho takového bych nevlezl!" soptil vladař. Povážlivě zbrunátněl a snažil se posadit. „Pojedu na svém koni. Jsem přece král a ještě jsem neumřel!"

Od západu se přihnala těžká mračna. Zakryla úzký srpek měsíce i stříbrné hvězdy. Zvedl se vítr a se skučením se prohánělv úzkých uličkách spícího města.
Attica se nervózně ohlédla přes rameno. Byla vděčná za hutnou tmu, jež jim poskytovala vítanou ochranu. Klopýtla, natáhla ruku a zachytila se kamenné zdi. Musela dávat dobrý pozor, když následovala Sergeje z příkrého svahu. Dláždění pod jejíma nohama bylo poseté všemožným smetím.
Ze tmy se ozval spiklenecký šepot, jako by chlapec vycítil její nesnáze „Už tam skoro jsme, má paní."
V dáli zavyl vlk. Dívka se zahalila do pláštěnky a pokusila se zachovat klid.
Nepřipadalo jí správné, že se uprostřed noci plíží spícím městem jako zloděj nebo zvěd. Copak je na tom něco špatného, že chce svému bratrovi dopřát náležitý pohřeb? Nemůže přece dopustit, aby se jeho tělo dočkalo znesvěcení a hlava nabodnutá na kopí zdobila bránu spolu s lebkami ostatních zrádců.
Bohužel král to viděl jinak. Zuřil, když zjistil, že Etiennovo tělo zmizelo. Attica netušila, jak se Sergejovi povedlo mrtvolu ukrást, ale určitě by za to měla poděkovat Damionovi.
Damion...
Stačilo na něho pomyslet a opět se zmítala mezi spalující zlostí, nenávistí a bezbřehou touhou.
„Tady." Sergej se krčil u nízkých klenutých dveří.
Následovala ho za zdi starobylého převorství. Ani netušila, jak se ocitla v malém kostelíku s křížovou klenbou, mdle osvětlenou několika svícemi.
Její pozornost upoutal jakýsi pohyb u oltáře. Přistoupil k ní mnich, ruce měl sepnuté.
„Vítej, dcero. Tvůj bratr leží tamhle, v kapli Panny Marie."
Ale to už ho spatřila, nehybnou postavu v tmavém rouchu, spočívající na márách před oltářem.
Přistoupila k němu, nohy se jí třásly. Ztěžka oddychovala. Místo výstroje válečníka měl Etienne na sobě hábit augustiniánského mnicha. Drátěnou košili nahradila kápě, jež zakrývala řeznou ránu na krku. Mniši z něho smyli všechnu krev. V měkkém

světle voskovic se zdál neuvěřitelně mladý, a přestože sešel z tohoto světa krutou smrtí, vyzařoval z něho naprostý klid.
„Nevadí ti, že jsme ho ustrojili, jako by patřil k našem řádu?" otázal se řeholník.
„Kdepak." Rozechvělými prsty se dotkla bratrova rukávu. „Kdysi byl zasvěcen Bohu. Avšak po smrti našeho staršího sourozence mu nezbylo, než se stát otcovým nástupcem."
Etienne si v roli rytíře nikdy neliboval. Navzdory tomu se ze všech sil snažil, aby nezklamal očekávání svého otce. Potomci Roberta ď Alérion se odmalička skláněli před otcovou nezlomnou vůlí a učili se stavět zájmy svého rodu nad svoje vlastní.
Ach Étienne, pomyslela si Attica. *Ty můj ubohý mnichu povýšený na rytíře.*
Klesla na kolena, sepnula ruce a začala se modlit. Slyšela, jak se od ní Sergej s řádovým bratrem vzdalují. Jejich hlasy se proměnily v pouhý šepot. Byla jim vděčná za poskytnutou samotu.
Netušila, jak dlouho se oddávala rozmlouvání se Všemohoucím. Náhle ucítila na rameni čísi dotek. „Musíme se vrátit, má paní. Nikdo nesmí vědět, kde se váš bratr právě teď nachází. Mniši ho za úsvitu pochovají."
Pokřižovala se a postavila na ztuhlé nohy. Avšak zjistila, že se nedokáže s bratrem rozloučit. Hleděla do jeho pohledného, chlapeckého obličeje s vystouplými lícními kostmi a umanutými ústy. Nikdy nezestárne, napadlo ji. V mých vzpomínkách bude věčně mladý. Vzdáleně si uvědomila, že někdo přišel. Zdvihla hlavu a středa se s upřeným pohledem muže stojícího na opačné straně már. Stále měl na sobě výstroj válečníka a obličej samou šmouhu. Přinesl s sebou vůni větrné noci a koní.
„Proč jsi přišel?" zeptala se ho drsným šepotem.
„Musel jsem tě vidět."
„Tady?" Mávla rukou ve vzduchu, až zablikotaly plamínky svící rozestavěných kolem Étiennova mrtvého těla.
„Ano, tady. Měla bys vědět, že Jindřich prohlásil Étienneův majetek za válečnou kořist."
Attica se cítila uvnitř dočista prázdná. Domnívala se, že by měla něco zakoušet - zlost, zklamání, snad dokonce strach. Kdyby se její bratr nezpronevěřil svému pánu, po jeho smrti by zdědila veškeré polnosti i statky. Přesto nic nevnímala. Jako by ji kupící se ztráty připravily o všechny pocity. Už jí na ničem nezáleželo.
„Převedl jeho panství i tituly na mě," prohlásil Damion a dál jí spaloval nemilosrdným pohledem.
Přinutila se k pokryteckému úsměvu. „Takže nyní máš vše, po čem jsi bažil. Půdu. Tituly. Moc. Blahopřeji."
Neušlo jí, že Damion nechápavě svraštil obočí, jako by ho svou odpovědí zaskočila. Ostatně, Attica se nevyznala ani sama v sobě. Připadala si mrtvá. Stejně bezduchá jako Étienne.
„Kdepak." Damion rezolutně zavrtěl hlavou. „Nemám všechno. Postrádám tebe, Attiko. Jindřich dal svolení k našemu sňatku, ale..." Odmlčel se a dlouze si povzdechl. „Rozhodnutí je na tobě. Musíš s manželstvím souhlasit."
Zírala na něho, srdce jí burácelo v hrudi. Dočista zapomněla, že po smrti otce a obou bratrů spadne do králova područí. Ačkoliv její matka dosud žije, jakožto žena nemá právo rozhodovat, co se stane s její dcerou. Attica je nyní vydána na milost králi. A Jindřich ji dal Damionovi.

Olízla si suché rty. „Co když odmítnu?'
„Potom se staneš nevěstou Krista." Odvrátila se a zakryla si obličej rukama.
„Uděláš to, Attiko?" ozvalo se za ní. „Odmítneš mě? Radši vstoupíš do kláštera, než by ses stala mou chotí?“
Zvolna se k němu otočila. Zjistila, že se nedokáže dívat do mužových očí žhnoucích touhou, proto sklonila zrak k děsivě nehybnému bratrovi. „Kdyby se nejednalo o tebe, s radostí rozšířím počet řádových sester." Odmlčela se a potlačila vzlyknutí. „Ale jak se mám provdat za člověka, který zavraždil mého bratra?" Slyšela, jak se Damion prudce nadechl, aby něco namítl, proto kvapně pokračovala:
„Miluji tě, Damione. Navzdory vší zlosti a bolesti vím, že jsem dosud plná lásky k tobě. Ale copak to nevidíš?" Hlas se jí zlomil. „Étiennova smrt nás bude navěky rozdělovat, stejně jako nás dnes rozděluje jeho tělo, které mezi námi leží."
„Ano, dnes Étienne odpočívána márách mezi námi," připustil Damion, „avšak zítra spočine v hrobě. A pokud někdy mezi nás dva vstoupí, tak jenom proto, že mu to dovolíš, Attiko."
„Má paní," ozval se Sergej. „Je nejvyšší čas odejít" Dívka propalovala Damiona pohledem, pak se sklonila a políbila bratra na studenou líc.
Nato se jako v mátohách odvrátila a vložila do mnichových nastavených dlani kožený váček s mincemi. S povděkem přijala Sergejovo rámě a nechala se vést po ztemnělých schodech.
Dveře se otevřely do neklidné noci, vlhký vzduch hrozil deštěm. Na prahu se otočila a nakrátko pohlédla na Jarnaka stojícího nad márami. Na obličej mu dopadalo mdlé světlo. A pak se udála velice podivná věc. Tvrdý, bojem zocelený muž klesl na kolena a začal se modlit. Vchod se za ní s bouchnutím uzavřel a obklopila ji tma. Vítr ji tahal za plášť, cuchal jí vlasy, chřestil větvemi stromů. Někde narážela do zdi uvolněná okenice a štěkal pes. Dívka zaklonila hlavu a zahleděla se na oblohu těhotnou bouří. Upírala na ni doširoka otevřené oči, neschopná uronit jedinou slzičku. Těžké, vodou nasáknuté mraky rozčísl zubatý blesk. Rozerval její bolavé srdce na kusy a zabořil se přímo do její rmoutící se duše.

Brzy ráno Attíca stanula na větrem bičovaném cimbuří a sledovala, jak král Jindřich a hrstka jeho rytířů vedená Damionem de Jarnac opouštějí hrad Chinon.
Když se vrátili, neseděl již anglický panovník na koni. Přinesli ho v nosítkách.
Na hradě se šeptalo o tom, že po podepsání ponižující dohody se svým synem Richardem a francouzským vladařem král zkolaboval. Proslýchalo se, že Jindřich své protivníky požádal, aby mu poskytli seznam těch, kteří se proti němu spikli. Pak jedním dechem Richarda i Filipa proklel, jen co si vyměnili mírové políbení. Povídalo se, že Jindřich umírá.

Damion ji spatřil až následujícího večera.
Přišel za ní do komnaty, která kdysi patřila jejímu bratrovi. Attíca úhledně srovnala jeho věci na úzkém lůžku. Světnice rázem vypadala jako klášterní cela.
Muž se zastavil na prahu a kochal se pohledem na svou milovanou. Měla na sobě prosté, tmavé vlněné šaty a závoj, jenž pokrýval její nakrátko ostříhané vlasy. Zdála

se mu pohublá a znepokojivě bledá. Zřejmě nějak vycítila jeho přítomnost, neboť se zčistajasna probrala ze zadumání, prudce se k němu otočila a přitiskla si dlaň na prsa.
„Co tu pohledáváš?“ obořila se na něho.
Přistoupil k ní. „Musím s tebou mluvit.“
Odvrátila se. „Nemáme si co říct.“
„Ježíšikriste, Attiko…“ Popadl ji za ruku, ale zase ji pustil, když se k němu obrátila s divoce planoucíma očima. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Vyslechneš mě? Jindřich není jen nemocný, on umírá.“
Pokrčila rameny. „To se mužům stává. Král se alespoň dožil požehnaného věku."
Nedokázal snést chladný, roztěkaný pohled jejích očí. „Pro lásku boží, Attiko.“ Chtěl se jí znovu dotknout, ale rozmyslel si to. „Snaž se mě pochopit. Čas běží. Až Jindřich zemře, nastoupí na trůn Richard a ten tě ihned provdá za Fulka de Salers. Mohla bys toho litovat.“
Odebrala se k okénku zapuštěnému do silné zdi. Zlaté světlo pozdního odpoledne zaplavilo její podivně prázdný obličej. „Rozhodla jsem se vstoupit do kláštera,“ pravila mdle.
Do kláštera. Proboha. Zmocnila se ho hrůza. „Attiko..." Přistoupil k ní o krok blíž a nerozhodně se zastavil. „Tohle přece nemusíš dělat. Jestli se ti příčí pomyšlení dělit se se mnou o stůl a lože, pak se staň mou ženou alespoň podle jména. Odpřísáhnu na jakoukoliv svatou relikvii, že se tě nikdy nedotknu. Že po svatbě odjedu a ty se staneš paní na svém panství. Už mě nikdy nespatříš" „Damione..."
„Ne! Vyslechni mě. Dovol mi, abych to pro tebe udělal. Coby moji choť tě nikdo neprovdá proti tvé vůli. Nebude zapotřebí, abys skládala řeholní slib."
Zavrtěla hlavou. „Nestojím o žádného muže. Dokonce ani král ženu nedonutí se vdát, odpřísáhne-li věrnost Bohu."
„Podcenuješ budoucího vladaře," odvětil suše.
Bojovně zvedla hlavu. „Budu mít za sebou papeže."
„Jenže ten sídlí v Římě."
„A Bůh v mém srdci."
„Prokristapána!" zahromovaJ a bouchl pěstí do stolu, až věci, které na něm ležely, nadskočily. „Tohle přece není vůle boží a ty to víš. Bůh nám požehnal láskou. Přece by něco tak krásného mezi námi nevzniklo, kdyby to nemělo svůj účel."
Zavrtěla hlavou. „Ach ta ironie! Riskovala jsem, abych se s bratrem co nejdřív setkala a zachránila mu život. Místo toho jsem k němu přivedla jeho vraha."
Její slova zasáhla Damiona jako rána pěstí. Opřel se rukama o stůl a prohlásil přiškrceným hlasem: „Etienna jsem nezabil a ty to dobře víš. Tím, že zradil svého krále, si sám podepsal rozsudek smrti."
„Kdepak," hlesla tiše. „Kdyby nebylo mě, dosud by žil."
Muž obešel stůl. „Hlavně se z ničeho neobviňuj, Attiko."
Ucouvla před ním. „Copak to lze?" Aniž si to uvědomovala, po tvářích se jí koulely slzy. „Copak to nevidíš? Kdybych tě neposlechla, když jsi mě žádal, abych před Étiennem zatajila, že známe tajný kód, mohl žít. Teď je mrtev a já..."
Hlas se jí zlomil, svěsila ramena a zakryla si obličej dlaněmi. „Zradila jsem ho stejně, jako on zradil Jindřicha. A tím jsem přivolala zkázu na celý svůj rod."
„Co

je to za šílenství?" Popadl ji za ramena a zesílil stisk, když se mu snažila vykroutit. „Jak jsi na to přišla? Skutečně si myslíš, že hranice mezi zradou a věrností je vždycky pevně daná a je snadné se rozhodnout, kudy se dát? V tom případě ti říkám, že není. Ustavičně se posouvá a tone v mlze. Někdy zmizí docela. Občas se rozhodujeme pouze v souladu se svým srdcem a ty jsi v srdci nikoho nezradila."
„Opravdu?" Propalovala ho pohledem, oči jí divoce plály. „Copak naše láska není od prvopočátku zradou?"
Srdce měl tak těžké, až to bolelo. „Neříkej to. Attiko..." Musel se odmlčet, než posbíral sílu pokračovat. „Vždycky tě budu milovat. Celým svým srdcem i duší. Po celý svůj život."
Dívka sklonila hlavu, jako by už nemohla pohled na Damiona snést. Zoufale se rozeštkala. „Prosím tě..., odejdi. Jestli mě máš rád, tak... běž."
Byla to nejtěžší věc, kterou v životě udělal. Odebral se do přidělené komnaty. Připadal si dočista vyřízený. Nepřítomně se chopil loutny a otáčel ji v prstech. Připadala mu studená a moc těžká. Dotkl se strun, ale nedokázal se přimět hrát.
Jednou provždy Attiku ztratil.
S divokou kletbou na rtech mrštil nástrojem proti kamenné zdi. Jemné, vykládané dřevo se roztříštilo na tisíc kousků, které už nikdy nikdo nesloží. Stejně jako sny zničeného muže.

Damion stál na prahu královy komnaty a v prstech svíral pergamen.
Jindřich k němu otočil popelavou tvář zmučenou bolestí.
„Nuže?" zamručel. „Už to přišlo?" Jarnac k němu zvolna přistoupil a natáhl ruku se svitkem.
„Ano, pane."
Král se pokusil zvednout roztřesenou ruku, ale bezvládně klesla zpátky. „Nedokážu to přečíst. Musíš mi to říct. Je na seznamu i Janovo jméno? Vážně mě zradil jako všichni ostatní?"
Damion civěl na pergamen. Jak má říct těžce nemocnému panovníkovi, že jeho syn, jehož nade vše miloval, byl stejně věrolomný jako všichni ostatní? Copak mu může na smrtelné posteli zlomit srdce?
V místnosti se vznášelo hrozivé ticho. Jindřich si ztěžka povzdechl. „Potom je to pravda?"
„Ano, Vaše Výsosti." Všiml si, jak stařec zabořil prsty do přikrývky, ale nedokázal se přimět, aby mu pohlédl do očí.
„Proč s tím za mnou poslali zrovna tebe?" zeptal se po chvíli ostře Jindřich.
„Váš syn Geoffrey odjel na převorství, aby se pomodlil, a William Marshal dohlíží na obranu hradu.“
„Kdepak," ožil se netrpělivě vladař. „Myslím tím, kde jsou ostatní?"
Damion se zatvářil nechápavě. „Ostatní?" opakoval s povytaženým obočím.
„Takže utekli, že?" Jindřich se hořce ušklíbl. „Vzali roha rychleji, než kněz odzpívá ranní modlitby. Mohli se ušlapat, jak se překotně snažili dostat k novému králi a vydobýt si jeho *přízeň*." Přimhouřenýma očima studoval rytířův obličej. „A dělají

dobře, však víš. Já už jsem starý a nemocný. Zakrátko na můj trůn usedne Richard. Pokud ne zítra, tak pozítří."
„Potom zítra nebo pozítří složím přísahu Richardovi."
„Jsi rytířský hlupák. Víš to?"
Damion se usmál. „Vím."
Starcovy oči se pobaveně zatřpytily, ale vzápětí byly opět vážné. Uchopil Damíona za ruku a pevně ji stiskl. „Slíbil jsem ti bohatou odměnu, Damione de Jarnac. Avšak obávám se, že nebudu žít dostatečně dlouho, abych dohlédl na to, že jsi obdržel, co si zasloužíš. Měl by ses oženit s Rosamund. Jakmile ji učiníš svou chotí, Richardovi nezbude, než smířit se s vědomím, že ses stal hrabětem z Carlyle."
„Jestli mi dá Attica ďAlérion košem, udělám, co si přejete," odvětil rytířprostě.
Panovník nespokojeně zabručel. „Možná si dnes myslíš, že ses rozhodl správně, ale za dvacet let budeš rád, že máš Rosamundiny statky i tituly, i kdyby ti ta holka byla z duše protivná."
Damion se přiměl k falešnému úsměvu. „Třeba jen nesnesu pomyšlení, že bych se měl po zbytek života spokojit s mizerným anglickým vínem."
Jindřich se hlasitě rozchechtal, leč upřímný smích se záhy změnil v dusivý kašel.

Attica zrovna rozžínala svíce v kapli Panny Marie, když se rozezněly zvony. Zvedla hlavu a pevně sevřela voskovici, již držela v ruce. Naslouchala tesknému zvonem umíráčku.
Oplakával každý rok života krále Jindřicha Plantageneta.

KAPITOLA
DVACÁTÁ TŘETÍ

Damion stál vedle rakve, hlavu měl skloněnou a ruce založené za zády. K medově zbarvené klenbě kostela stoupaly sladké hlasy jeptišek, zpívající Kyrie Eleison. Ve vzduchu se vznášela hutná vůně kadidla, včelího vosku a strachu.
Spolu se zesnulým králem putovala po proudu řeky Vienne ke klášteru Notre Dame de Fontevrault prořídlá družina - hrstka věrných rytířů a jeden královský levoboček. Pouze ti zůstali Jindřichovi věrní. Sami netušili, jak s nimi naloží nový panovník.
V lodi kostela zaduněly těžké kroky, ozvalo se cinkání ostruh. To vstoupil do svatyně Richard, král Anglie a Walesu, vévoda z Normandie a Akvitánie a hrabě z Anjou. Mířil přímo k márám. Na tváři neproniknutelný výraz, nehnul ani brvou, když hleděl na zesnulého otce, jemuž pomohl do hrobu. Hodně se Jindřichovi podobal, ačkoliv byl vyšší, a divoká povaha se mu promítla do obličeje. Stál bez hnutí na místě jako socha. Pak nečekaně padl na kolena, jako by se konečně cosi dotklo jeho lvího srdce.
Nemodlil se dlouho. Vstal z podlahy a naposledy se podíval na mrtvého krále. Nato se otočil na podpatku a odkráčel.
Damion ani nevzhlédl. Sám se rozhodl. Věděl, jak celá situace s největší pravděpodobností dopadne. Nyní bude čelit následkům. Je to tak prostinké.
„Monsieur le chevalier de Jarnac?' oslovil ho hubený mužík s tenkým špičatým nosem a obřadným chováním. Rytíř povytáhl obočí. „Ano."
„Král vám nařizuje, abyste za ním ihned přišel."

Horké červencové slunce žhnulo na jasně modré obloze a vysušovalo poslední zbytky vláhy z prostorné louky u řeky, kde se nový král rozhodl pro tento den utábořit. Podrážky nesčetných bot rozdupaly křehký trávník, vyprahlá země se rozdrolila na prach, jenž se vznášel ve vzduchu jako mlhovina. Naškrobené volány a kanýry počaly vadnout, bílá líčidla stékala z popelavých tváří. Štíhlé dvorní dámy začaly omdlévat, tentokrát doopravdy.
Horko ani uplývající hodiny neměly na Richarda sebemenší vliv. Dál se věnoval svým záležitostem. Ale i on se nakonec uchýlil pod plátěný přístřešek, pomyslela si Attica.
Dívka se pařila v těžkých sametových šarlatových šatech vyšívaných stříbrnou nití. Nervózně procházela mezi pestře oděnými dvořany ověšenými šperky, kteří jako pyšní pávi obletovali nového vladaře. Hledala důvěrně známou, milovanou tvář. Toužila ji ještě jednou vidět. Ona nyní patří králi Richardovi a je na něm, aby rozhodl o jejím dalším osudu.
Nemysli na to, nabádala se. *Stejně se tomu nevyhneš. Avšak můžeš budoucnosti čelit důstojně a s odvahou.*

Jenže důstojnost i odvaha ji kvapně opouštěly, zato narůstal strach. Strach, že se Damionovi něco stalo. Že s ním Richard krutě zatočil a ona už svého černého rytíře nikdy nespatří.
Seběhla po travnatém břehu k vodám Loiry. Usedla pod mohutný jilm naklánějící se nad hladinu, povzdechla si a objala se pažemi.
Milosrdný Bože, modlila se v duchu. *Opatruj Damiona. Nedopusť, aby se mu něco stalo.* Zradil její důvěru a zabil Étienna. Přesto ho stále miluje a dala by cokoliv za ujištění, že je v pořádku a daří se mu dobře.
Tiše zasténala a zakryla si obličej dlaněmi. Náhle škvírami mezi prsty zahlédla Damionova tajemného pobočníka.
„Sergeji," vydechla užasle. „Je tady? Je v pořádku?"
„Je na cestě," odvětil záhadně mladík. Tak vážný výraz na jeho předčasně zestárlém obličeji ještě nespatřila. „Proč se na něho stále zlobíte?" uhodil na ni. „Zpočátku jsem vás chápal, nedokázala jste se vyrovnat s bratrovou smrtí. Ale s odstupem času byste měla pánovo jednání pochopit."
Attica cítila, jak rudne. Nenamáhala se předstírat, že mládenci nerozumí. „Damion mi to mohl říct, Sergeji. Mohl mi povědět o svém podezření."
„Opravdu?" Chlapec k ní mrštně přistoupil. Čišel z něho hněv. Dívka před ním polekaně couvla. ,,A co byste udělala, kdyby vám to řekl? Běžela byste za Étiennem a varovala ho, že jeho proradnost vyšla najevo?"
Už už otvírala pusu, aby přisvědčila, ale pak ji radši zavřela.
„Přesně tak." Sergej zlostně přimhouřil oči, sálalo z nich obvinění. „Pomyslela jste vůbec, jak by se zachoval Étienne? Ano, možná by se uprostřed noci vyplížil z hradu a prchl k Richardovi. Ale s největší pravděpodobností by využil tmy, aby vrazil Jarnakovi dýku do zad."
„To by Étienne nikdy neudělal."
„Že ne?" Mladík se k ní naklonil. „Jste si tím jistá natolik, že byste riskovala Jarnakův život?"
Popuzeně zvedla bradu. „Nemusela bych Étiennovi prozradit, kdo jeho věrolomnost odhalil."
„Ne? Podle vás by si nedomyslel, odkud vítr fouká?" Sergej usedl na trávník vedle ní, takže se jejich obličeje ocitly v téže rovině. Zlost vystřídala chlapecká upřímnost. „Copak to nevidíte, má paní? Kdyby se vám Jarnac svěřil se svým podezřením, stála byste před obtížnou volbou. Musela byste se rozhodnout, koho zradit. Zda svého bratra či muže, jehož milujete."
„On vás toho ušetřil," pokračoval Sergej. „Nechal si své zlé tušení pro sebe. Doufal, že se mýlí. Věřil, že se mu navzdory pochybení podaří Étienna zachránit. Avšak nemohl zavřít oči a předstírat, že nevidí, jak váš bratr zrazuje svého panovníka. Kdyby to udělal, nedokázala byste ho dál milovat."
Zavrtěla hlavou a zatnula zuby. „Zapomínáš, Sergeji, že jsem u toho byla. Viděla jsem, jak Damion mého bratra pronásleduje..."
„Potom vám jistě neušlo, jak vzápětí svého koně zastavil. Možná to nechápete, protože jste žena. Nikdy jste se neocitla v bitvě. Chlap by tomu rozuměl. Jarnac sice začal vašeho bratra pronásledovat, ale posléze koně zadržel. A to je důležité. Etienne mohl utéct. Sám se rozhodl, že se vrátí a bude bojovat. Co měl podle vás Jarnac dělat? Stát na místě a nechat se zabít?"

„Ne," zašeptala rozechvěle.
Pobočník se na ni podíval svýma zvláštníma očima a držel ji jimi v šachu. „Byla to hloupost, co Etienne udělal. Musel vědět, že s největší pravděpodobností zemře."
Attica bolestně polkla. Po celou cestu si zmíněnou scénu v duchu přehrávala, a třebaže to nedávalo valný smysl, dospěla k závěru, že bratr si přál zemřít. Těžko se tomu dalo uvěřit, ale přesto... *Ach Étienne,* blesklo jí hlavou. *Proč?* Stiskla víčka, aby se ubránila slzám.
„Co Damiona teď čeká?" otázala se. Otevřela oči a zahleděla se na líně plynoucí vodu.
Sergej pokrčil rameny. Jeho pozornost upoutalo malé páže, které se k nim škrábalo. „Netuším. Richard dovede být krutý a nemilosrdný. Zejména když baží po pomstě."
Attica se obrátila. Ukláněl se před ní zhruba devíti desetiletý hošík, až mu kadeře padaly do očí. „Jste paní Attica ď Alérion?"
Dívka se rozechvěle napřímila. „Ano?"
„Máte předstoupit před krále Richarda."

Její tvář se proměnila ve vážnou masku, srdce jí divoce tlouklo v hrudi, jako by se jí mělo každou chvíli rozskočit.
Attica kráčela ke králi a dvořané se před ní uctivě rozestupovali. Avšak ona si dávala záležet, aby hleděla přímo před sebe. Všimla si pohledného Gasparda Beringera a jeho obtloustlé manželky Yvette s ďábelským leskem v očích. Vzápětí se však Yvette proměnila v obětavou matku a zuřivě ovívala Fulkův obličej. Věčně pobledlý mládeneček v horku ošklivě zčervenal. Nedávno oslavil narozeniny, uvědomila si Attica a zhrozila se. A ve čtrnácti se může oženit.
Zhluboka se nadechla, avšak jediný nádech na uklidněni nestačil. Musela jej několikrát zopakovat. Přesto se jí nedostávalo vzduchu, jako by jí na prsou spočíval obrovský balvan a ustavičně ji drtil. Zakolísala a byla by upadla, kdyby ji pohotové páže nezachytilo za loket a nepřidrželo.
„Přistup, dcero," vyzval ji Richard a napřáhl k ní ruku. „Posaď se ke mně." Zazubil se na ni, avšak jeho stisk vypovídal o nezlomné vůli. Přinutil ji, aby usedla na polštář k jeho nohám.
„Po smrti svého otce a bratra ses stala mojí schovankou, Attiko ďAlérion," prohlásil hlubokým rozvážným hlasem. „Nemusíš se obávat, že zklamu důvěru, již do mě vkládáš. Co se týče tvého majetku, který byl prohlášen za válečnou kořist a zabaven, věz, že tímto ti jej dávám zpět neboť tvoje rodina při mně dlouho věrně stála."
Attica ani nedutala. Dlaně svírala v klíně, hlavu měla skloněnou, jak se vší silou snažila zachovat dekorum. Králova slova na ni neučinila žádný dojem. Nepřekvapila ji ani nepotěšila, protože ať už nalezne útočiště v klášteře či se provdá za Fulka, nebude jí její panství patřit. Přála by si, aby náleželo Damionovi.
„Otázka tvého manželství je mnohem složitější," pokračoval Richard, „neboť můj otec tě přislíbil Damionu de Jarnac, zatímco Robert ďAlérion tě zasnoubil s Fulkem de Salers. Říkám to správně?"
Dívka polkla. „Ano, Vaše Veličenstvo."

Král sotva patrně kývl prstem a heroldův hlas zahřímal: *„Fulk Beringer ze Salers!"* Páže dostrkalo rudého, upoceného mladíka před panovníkův trůn. Nikdo mu nenabídl polštář.
„Damion de Jarnac!" zaburácel znovu hlas.
Attica zvedla hlavu a zachvěla se radostným očekáváním. A pak ho spatřila. Blížil se k nim od okraje louky, hlavu držel hrdě vztyčenou. Nesl se k nim sebejistým energickým krokem. Měl na sobě temně modrou tuniku a vyšívaný sametový plášť. Přestože se oděl do šatu urozeného dvořana, nikdo nepochyboval o tom, že má před sebou rytíře. Elegantně se sklonil před *anglickým králem.* Na okamžik se domnívala, že ji vůbec nebere na vědomí, protože upíral oči výhradně na panovníka. Pak si ale všimla, jak mu prudce tepe žíla na krku, a pochopila, že její přítomnost vnímá stejně ostře jako ona jeho.
Attica nedbala na etiketu a otevřeně se kochala pohledem na tmavovlasého muže. Nedokázala se ho nasytit. Zná ho tak důvěrně... Ví, jak chutnají jeho rty, jak něžné jsou jeho bojem zhrublé ruce. Zmučeně na něho hleděla a nedokázala se odvrátit. Náhle ji zachvátil zničující pocit ztráty a lítosti.
Richard, rozvalující se na svém trůně, se zvědavě předklonil a sepnul dlaně. „V posledních měsících jsi způsobil spoustu zármutku, Damione de Jarnac," prohlásil sveřepě.
Damion se usmál. „Ano, Vaše Výsosti."
K Attičině úžasu královy oči pobaveně zajiskřily. „Zatímco ostatní mého otce zrazovali a žebrali o přízeň u cizáckých dvorů, ty jsi věrně setrval po jeho boku. Taková odvaha a kuráž je vzácná stejně jako obdivuhodná. Proto si zasluhuje odměnu."
Attica si ani neuvědomovala, že zadržuje dech. Nyní vydechla úlevou.
„Bohužel," pokračoval anglický panovník, „panství a tituly rodu ďAlérion jsem vrátil právoplatné dědičce, proto neplatí slib, jejž ti dal král Jindřich. Nicméně...," Richard se odmlčel a schválně protahoval napětí, z čehož Attica usoudila, že se výstupem náramně baví. „...zbývá mi dořešit, jak naložit se samotnou komtesou Attikou. Byla přislíbena dvěma mužům. Jak tobě, tak Fulkovi de Salers."
„Se mou je *zasnoubená,*" namítl chlapec a drze přistoupil blíž. Zastavila ho dvě zkřížená kopí.
Richard povytáhl obočí. Z davu se ozvalo Yvettino varovné zasyčení.
„Prosím o prominutí, Vaše Výsosti," blekotal Fulk se skloněnou hlavou.
Richard pokračoval: „Mohl bych přirozeně napodobit krále Šalamouna a navrhnout, abychom zmíněnou dámu přeťali vedví. Avšak napadlo mě...," zamyšleně se poškrábal v plnovousu, „že by si dáma měla sama vybrat, za koho se provdá."
Attica poplašeně trhla hlavou a ohromeně se zadívala na vladaře.
„Postav se, dcero," vyzval ji a povzbudivě uchopil za loket.
„Smím něco říct, Výsosti?" ozval se Damion. Attica se zarazila, zatímco král znovu povytáhl obočí.
„Váš zesnulý otec navrhl komtese i třetí možnost. Podle jeho slov se mohla stát nevěstou Krista. Prosím, aby tatáž podmínka platila i teď."
Poprvé se ná dívku podíval a v očích se mu odrazilo vše, co měl na srdci. Attica spatřila, že ji hluboce miluje. A právě z této nesobecké lásky pro ni vydobyl útočiště v kláštеře, kdyby nedokázala přemoci svou zlost a bolest.

Přesto byl jeho pohled plný naděje, která ji udivovala a zároveň zahanbovala. V posledních dnech tolik trpěla, že si nevšimla, že i Damion trpí. Strádá kvůli ní.
„Dobrá," připustil Richard. „Smí se stát řádovou sestrou, pokud bude chtít" Přinutil Attiku, aby se na něho podívala. „Nuže, lady Attiko?"
Vysekla uctivé pukrle, přestože se bála, že se pod ní podlomí nohy. „Vaše Výsosti."
Usmál se na ni. „Máš tři možnosti. Kterou si vybereš?'
Otočila se, prsty zaryla do sametové sukně. Srdce jí tlouklo na poplach. Po celý život ji učili, aby nemyslela na sebe, nýbrž na druhé. Aby sloužila zájmům svého rodu a plnila přání rodičů. Navzdory odporu, který cítila, beze slova vykonávala svoje povinnosti, ve jménu cti a loajality zapomínala na svá přání, touhy a sny. Náhle měla vše, po čem kdy toužila, na dosah ruky. Stačilo ji jen natáhnout.
Srdce již dávno dolétlo k muži, jehož miluje, s nohama to bylo horší. Největší práci dalo učinit první krok, ale na druhý a třetí už nemusela téměř myslet. Vzdáleně zaregistrovala Yvettinu vzteklou, kropenatou tvář a Gaspardův tichý úžas. Fulk se opět proměnil v trucovité dítě.
Rozběhla se k Damionovi jako přešťastná holčička. Se smíchem ji popadl do náruče a vesele se s ní zatočil. Opřela se mu dlaněmi o ramena a zaklonila hlavu. „Vybrala jsem si tebe," vyhrkla a oči se jí zamžily. Rozpačitě se zachichotala. „Navěky."

EPILOG

Normandie 1199

V jasném přímořském vzduchu se vznášely trylky veselé melodie.
Attica si spokojeně povzdechla a otočila se ke svému staršímu synovi, jehož šikovné prsty se probíraly strunami loutny. „Máš talent po své babičce," pravila tiše. „A samozřejmě po tatínkovi."
„Po tátovi?" podivil se Étienne de Jarnac a zelené oči mu zajiskřily. ;,Vždyť táta nehraje."
„Už ne." Attica se nemotorně přesunula, protože každým okamžikem očekávala narození dítěte a nedokázala dlouho sedět. „Ale kdysi mu to náramně šlo." Zamyšleně se usmála. „A zpíval jako anděl."
„Proč nám tedy někdy nezahraje?" vyzvídal šestiletý Simon a snažil se vyškubnout nástroj Étiennovi z prstů. Ten se loutny odmítal vzdát.
„Protože už ho to netěší," odvětila Attica a odtrhla od sebe hašteřící se bratry. „Anebo se bojí, že by mu hraní naopak radost přineslo."
„Táta že se něčeho bojí?" mračil se Étienne. „Ten se přece ničeho nezalekne."
„I ten nejstatečnější člověk se bojí, že ztratí ty, které miluje," poučila ho tiše matka.
Synek na ni zíral a tvářil se vážně. V nastalém tichu zaslechli dusot koňských kopyt Attica vzhlédla a spanilá tmavého štíhlého hřebce. Urostlý jezdec mrštně seskočil z jeho hřbetu. I po letech jí pohled na něho bral dech.
„To je táta!" vykřikl Simon. Chlapci nechali loutnu loutnou a rozběhli se k Damionovi.
„Počkej na mě!" ječel mladší z hochů, když zaostával za starším sourozencem. Rozesmátý Damion odtrhl zrak od manželky a zvedl Simona do vzduchu. Posadil si ho na ramena a staršího Étienna pohladil po vlasech. Attica je sledovala s takovou pýchou a radostí, z níž se jí mohlo rozskočit srdce.
Muž chvíli naslouchal štěbetání svých synů, pak svěřil do jejich péče svého araba a přistoupil k ženě.
„Netušila jsem, že za námi přijedete, pane *hrabě,*" dobírala si ho. Avšak dobrá nálada ji opustila, sotva pohlédla do manželovy tváře. „Co se děje?*'
„Právě dorazil posel z Akvitánie." Damion si stáhl rukavice a klesl na deku vedle své ženy. Z koše si podal džbán jablečného vína. „Richard Lví srdce byl při obléhání Chalus zasažen střelou z kuše. Není naděje, že se uzdraví. Což znamená, že novým králem Anglie bude Jan."
Attica se cítila dočista prázdná. „Co si počneš?"
Damion si nalil další pohár. „Proslýchá se, že Filip je v Paříži. Pojedu tam a složím mu slib věrnosti." Tázavě pohlédl na svou ženu. „Považuješ mě za neloajálního?"
Attica zavrtěla hlavou. „Nikoliv. Richard byl tvrdý, krutý muž, ale přinejmenším se otevřeně postavil proti svému otci. Posléze prokázal, že je silným vládcem. Ale Jan..."
Zaváhala. Pečlivě volila slova. „Jan je nevyzpytatelný a slabý. Nakonec přijde o

všechno své území. Zmocní se jej Filip. Nechtěla bych, abys vše obětoval z pouhé loajality k takovému muži."
Damion odložil pohár a kysele se zazubil na manželku. „Nezdá se ti, že už jsi za mě provdaná příliš dlouho?"
„Ani trošičku. Hodlám s tebou setrvat, dokud nebudeš natolik sešlý věkem, že se nevydrápeš na koně. A já se proměním ve vetchou stařenu ztrhanou četnými porody."
Muž se smíchem položil dlaně na její vzduté bříško. „Jak se dneska má naše dceruška?"
Otec Sergej prohlásil, že tohle děťátko bude holčička, a Attica mu věřila, protože Sergej se mýlil pouze zřídka. Věcem mezi nebem a zemí rozuměl ještě dřív, než se stal knězem. „Tvoje maličká mě pěkně kope." Damion se zasmál.
Zabořil obličej do manželčiných vlasů. „Moje dcerka je jako z hadích ocásků."
„Ale hudba ji uklidňuje." Podala mu loutnu. „Co kdybys jí zahrál?"
Dotkla se manželovy tváře. „Už je to deset let, Damione. Jindřich i můj bratr dávno spí ve svém hrobě a zakrátko se k nim připojí i Richard. To, co se před lety stalo v Chinonu..., patří minulosti. Ale tvoje hudební nadání..." Odmlčela se, aby nalezla správná slova. „…je dar od Boha. Podobně jako naše láska. A stejně jako jí ani talentem tě Všemohoucí neobdařil bezdůvodně."
„Myslíš?" Damion pozvedl manželčinu dlaň ke svým ústům a ovál ji vlahým dechem. „Vždyť jsem tě kvůli hudbě skoro ztratil." Políbil Attiku do dlaně.
Zavrtěla hlavou. „Hudba ti pomohla uchránit na smrt nemocného starce před zradou." Konečky prstu opsala křivku Damionových rtů. „Copak to nevidíš? Ať se stane cokoliv, nikdy me neztratíš. Jsi moje duše a vždycky jí budeš."
Vysoko na kopci nad mořem se dva bratři přestali hádat, kdo bude pást arabského hřebce, a zaposlouchali se do neznámé melodie. „To hraje táta," zašeptal závistivě Simon, zatímco Etienne se zatajeným dechem naslouchal.

Copyright © 2000 by Candice Proctor
Translation © Jana Vlčková, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Z anglického originálu THE LAST KNIGHT
přeložila Jana Vlčková
redakční úprava Alena Zatloukalová
grafická úprava obálky Tomáš Řízek
vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2008
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s. r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-539-9